

C:\Users\Plazma\Desktop\300\StarCraft_3-Rychlost_temnoty-Hickman_Tracy.pdb

PDB Name: StarCraft 3-Rychlost temnoty
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.6.2007
Modification Date: 27.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tracy Hickman
STARCRAFT 3
RYCHLOST TEMNOTY

Statečným mužům a ženám U.S.S. Carl Vinson (CVN-70).
Ať vás provází Bůh, až přejdete po pláži, a dopřeje vám klidné moře na cestě domů.
Vis per mare.

KAPITOLA I ZKÁZA

Zlatý...

Takhle tomu říkal. Ten vzácný a dokonalý den, kdy celou duši zahřeje zlatý příboj radosti. Když je den zlatý, všude panuje klid a mír.

Některé dny byly šedé. To když nebe pokryly těžké dešťové mraky a celou oblohu ozařovaly čáry bílých a klikatých blesků. Jiné dny byly surové a mrazivě modré a ledovým hávem pokryly kopule a střechy lidských příbytků. Některé dny byly dokonce rudé - to když jarní vítr zvrhl mračna semínek, která ještě nestačila zapustit do půdy kořeny nového života. Celá obloha se potáhla červeným prachem. Jiné dny se zase měnily v noc se sametově kobaltovým závojem, jenž se táhnul přes večerní nebe.

Takovéto podzimní večery měl obzvláště rád. Celý svět mohl nechat za zády a jen tak nazdařbůh hledět do neproniknutelné temnoty. Představoval si, že jednotlivé hvězdy jsou zářivé přepínáčky, které na noční oblohu připnul sám Bůh. Jeho světlo tak mohlo všem ukazovat cestu. Jako dítě jej hvězdy fascinovaly. Často na ně dlouhé hodiny zíral a věřil, že se mu tak podaří prohlédnout až na druhou stranu a spatřit tvář samotného Stvořitele. Nikdy je nepřestal pozorovat. I když na posledním narozeninovém dortu sfoukával už devatenáct svíček a na počítání hvězdiček si připadal příliš dospělý.

Každý den v sobě skrýval jinou barvu. Vnímál je se všemi jejich jemnými odstíny. Každý den se mu nesmazatelně vryl do paměti a uzmul část jeho srdce. Ani jeden se však ani zdaleka nedal srovnat se zlatým dnem. Byla to barva nekonečných lánů pšenice, které se táhly okolo otcovy usedlosti po okolních kopcích jako zázračný koberec. Zlaté bylo teplo slunečních paprsků na jeho tváři. Zlatá byla záře, již cítil hluboko uvnitř své existence.

Zlatá byla barva jejích vlasů. Zlatě zněl její hlas.

"Ale Ardo, ty už zase sníš," zašeptala laškovně. "Pěkně se vrat' zase ke mně. Jsi příliš daleko!"

Otevřel oči. Byla celá zlatá.

"Jsem tady, Melani, s tebou," usmál se Ardo.

"Ne, nejsi," odporovala a vy špulila rty. Tahle účinná zbraň vždycky zabrala. "Zase jsi lital někde po hvězdách a mě jsi nechal tady."

Otočil se na bok a podepřel si hlavu loktem, aby na ni lépe viděl. Byla jen o rok mladší než on. Její rodina se přistěhovala, když bylo Ardovi devět. Patřila do malé skupinky z dlouhého zástupu náboženských uprchlíků. Snegli se z oblohy přímo do městského okrsku Halemán, aby se připojili k ostatním Svatým.

Přeživší uprchlíci se sem sbíhali téměř ze všech okolních konfедераčních planet, považovali se za nezložené průkopníky vesmíru. Mnohé zbožné religioznní skupiny patřily mezi první, které roku '31 postavila Liga spojených mocností na Zemi mimo zákon. Nebyla to však doba nových Svatých a Mučedníků. V celé lidské historii potkávaly všechny věřící stále stejné osudy. Ti, kteří jim nerozuměli, je hnali z jednoho místa na druhé. Sotva začali nějakému místu říkat domov, hned se zase museli stěhovat jinam. Jejich život byla jedna velká šťvanice z planety na planetu, pak z hvězdy na hvězdu.

Trpka a neustále se opakující zkušenost. Břímě osudu. Tehdy vláda všechny oddané věřící naložila spolu s rodinami na transportéry projektu Očista. Mise však skončila totálním fiaskem, loď nezvládla přistávací manévry a ztroskotala. Bývalí vyhnanci tak skončili v troskách kataklyz-matické katastrofy. Těch několik málo přeživších zoufale hledalo příbuzné, bratry a sestry. Když se po dlouhé době podařilo opět navázat komunikace s okolním světem, patriarchové konečně vybrali domov. Jednalo se o ten nejzapadlejší kout na planetě a dostal i nové jméno. Hojnost. Během krátké doby se na planetu začaly slétat

rodiny dalších uprchlíků. Hvězdný přístav v Zarahemii zaplnily tucty výsadkových lodí. Nové příchozí rodiny se pak

co nejrychleji odebíraly na odlehlá a nejzapadlejší místa. Artur a Ketí Bradlawovi i jejich dcera se širokýma očima patřili mezi pět rodin, které toho dne přiletěly. Novou rodinu tehdy přišlo přivítat a ubytovat celé město. V davu lidí nechyběl ani Ardo a jeho otec.

Ardo si z té doby pamatoval Melani velmi mlhavě a nejasně. V hlavě mu utkvěla jen vzpomínka na osamělou a vyzábrou holku. Tehdy navíc budila dojem zakřiknutého děcka. Poprvé šiji začal všimát, když jí bylo čtrnáct, kdy se nestačil divit, jakými změnami dívka prochází. Z vyzábělé malé holky se stávala kouzelná mladá žena. Případalo mu to, jako když motýl opouští kuklu. Její rysy a nenalíčená tvář v sobě ukrývaly jakousi přirozenou krásu. Patriarchové města pohlíželi na make-up a tetování těla se značnou nelibostí, ale Melani takové věci ke zkrášlování vůbec nepotřebovala.

Ardo považoval za obrovské štěstí, že se tehdy osmělil jako první. Jakmile se zahleděl do jejích velkých, zářivých modrých očí, ieho srdce i duše okamžitě zahořely hlubokým citem.

Horký vánek jemně rozvlnil dlouhá pšeničná pole a zároveň si neposedně pohrával s pramínky jejích dlouhých lesklých vlasů. Vzduchem se neslo vzdálené hučení mlýnu a slabá vůně chleba z nedaleké pekárny.

Zlatá.

"Možná se nechávám unášet sny, ale nikdy tě neopustím," řekl tiše Ardo. Usmíval se. Leželi na obilném závoji a ten tiše šustil. "Pověz mi, kde bys chtěla být. Vezmu tě tam!"

"Právě teď?" Její smích mu připomínal zářivé sluneční paprsky. "Ve tvých snech?"

"Ano!" Ardo si kleknul na koleno. Obilná peřina, kterou tak pracně vyšlapal, se začala s úlevou napřimovat. "Vezmu tě kamkoliv, na kteroukoliv hvězdu!"

"Nemůžu jít, kam se mi zlíbí." Usmívala se. "Dneska odpoledne mám zkoušku z hydroponiky. Přednášející sestra si mě určitě podá! Kromě toho," pokračovala o něco vážněji, "kam a proč bych někam vůbec chodila? Všechno, po čem toužím, je tady."

Zlatá. Kdo by vůbec v takový zlatý den někam odcházel?

"Tak nikam nepůjdeme," řekl dychtivě. "Zůstaneme tady... a vezmeme se."

"Ty si mě chceš vzít?" podívala se na něj napůl pobaveně a napůl tázavě. "Říkám ti, že dneska odpoledne mám hodinu hydroponiky."

"Myslím to vážně." Na tuhle věc se Ardo psychicky připravoval již delší dobu. "Maturitu mám za sebou a s tátovou agrofarmou to vypadá dobře. Říkal, že by mi dal čtyřicet akrů půdy na konci usedlosti. Je to nejkrásnější místo na světě, nedaleko se nachází údolí kaňonu. Vedle řeky mám vyhlídnuté místočko, kde... kde... Melani?"

Dívka se zlatými vlasy ho neposlouchala. Prudce se posadila a modrýma očima hleděla k městu.

"Ardo! Sirény!"

Pak je uslyšel taky. Vzdálený jekot ženoucí se přes lány pole nahoru a zase dolů.

Ardo zavrtěl hlavou. "V poledne je spouštějí každý den..."

"Ardo, ještě není poledne."

Slunce náhle potmělo. Ardo vyskočil a hleděl na zataženou oblohu. Dlouhá pole žlutavé pšenice rychle zakrýval mohutný sloup stínu. Ardo chvíli stál s pusou dokořán. Jeho zorničky se ze široka roztáhly. Přepadla jej obrovská vlna strachu. V žilách pocítil náhlý adrenalinový přívál.

Ze západního konce širokého údolí se přímo na ně s obrovským rachotem valily ohnivé koule, které za sebou nechávaly chuchvalce černého dýmu. Ardo se sehnul a rychle popadnul Melani za ruku. Hlavou se mu honily tisíce myšlenek. Museli utéct a někam se schovat... Ale kam? Melani křičela. Uvědomil si, že nemají kam jít. Neexistuje jediné místo, kde by byli v bezpečí.

Zdálo se, že ohnivé koule jsou tak blízko, až se oba přikrčili. Nad jejich hlavami se přehnalý spalující plameny. Hromový rachot ohnivé zkázy naprosto pohltit mdlé houkání poplašných sirén. Údolí pokryl stín. Nad hlavami Arda a Melani se přehnal pět obrovských sloupů, které se jako ohyzdné pařáty snažily uchopit samotné budovy městečka Helaman. Pak se ohnivé koule spojily v jednu společnou výheň. Ta přeskočila přes všechna lidská obydlí. Její dýchavičné plameny se lačně zakously do obdělávaných polí Segarda Yohansena a v mžiku je měnily ve spáleniště. Nebylo to ani dva kilometry od centra Helamanu.

Ardo zatřepal hlavou. Nevěděl, jestli je tak rozrušený, ale aspoň se mu podařilo překonat nepříjemnou ztuhlost. Udeřil Melani do ramene a pak ji začal tahat pryč. "Dělej! Musíme se dostat do města dříve, než zavrou brány! Rychle!"

Tohle nemusel říkat dvakrát.

Rozběhli se.

Vůbec si nevzpomínal, jak se dostali do města.

Zlatý den se v mžiku proměnil v zablácenou hnědou a ve všudypřítomném dýmu, který zatáhnul nebe nad jejich hlavami, pomalu, ale jistě šednul. Byla to deprimující barva, břídlíková a studená. Zdálo se, že na toto místo vůbec nepatří.

"Musíme najít strýce Deze," říkal Ardo sám pro sebe. "V této čtvrti má obchod! Rychle, rychle!"

Ardo a Melani se skrze náměstí prodírali davy uprchlíků. Původně nebyl Helaman nic jiného než obyčejná strážná věž vzdálené Hojnosti. Střed města byl vytvořen jako obyvatelná pevnost. Všechny hlavní budovy obklopovala ochranná zeď. Od té doby se však město rozrostlo i za tyto ochranné zdi. Nyní Helaman poskytoval útočiště více než tisícovce lidí - a téměř všichni se tísnili v bezpečí staré pevnosti.

Přes zaplněné náměstí viděl nápis, Dezovo železářství".

Ze zdi znenadání zarehtaly automatické zbraně. Městem otráslý dvě těžké exploze. Rotační kulomety spustily ještě zběsileji.

Z opačného konce náměstí k nim dolehlo děsivé ječení a nárek obyvatel města. V rozrušeném davu však byl cítit strach. Křik lidí celou situaci jen podbarvoval. Všichni po sobě hulákali. Některé hlasy zněly odporně pronikavě, jiné

naopak uklidňovaly. Kouř nad jejich hlavami padnul na zoufalou lůzu jako temný závoj.

"Ardo, prosím!" vzlykala Melani. "Já... Kam to vlastně jdeme? Co budeme dělat?"

"Musíme se dostat na druhou stranu náměstí," reagoval přiškrceným hlasem. V jejích očích zahlédl čiré zoufalství.

"Už jsme to dělali tisíckrát."

"Ale, Ardo..."

"Je to stejně daleko jako kdykoli předtím. Musíme se jen prodrat přes trochu více lidí. Zvládneme to, uvidíš." Ardo pohlédl do překrásných modrých očí, ze kterých se řinuly potoky slz. Pevně jí stisknul ruku. "Neboj se, budu stále u tebe."

Nějak se jim podařilo dostat až do poloviny náměstí, když se to stalo.

Z vnější ochranné zdi pevnosti vytryskl proud ohně. Rudá záře osvětlila závoje černého kouře, které obklopovaly město. Krvavý nádech vzbudil v lidech na náměstí zděšení a paniku. Kakofonickou symfonií tvořil výhradně křik, nářek a pláč. V Ardově mysli však utkvělo několik jasných a pronikavých hlasů.

"Kde jsou jednotky Konfederace? Kde jsou mariňáci?"

"Nehádej se se mnou! Postarej se o děti! Hlavně se musíme držet pohromadě!"

"To nemůžou být Zergové! Nemohli se dostat tak daleko na území Konfederace..."

Zergové? Ardo už o nich několik zvěstí slyšel. Říkalo se jim noční můry. Myslel si, že to jsou povídačky na strašení malých dětí, případně k odrazení odpadlíků, aby se neusazovali v okrajových koloniích. Nevzpomínal si na všechny ty historky. Noční můra však dorazila až sem a byla velmi skutečná.

Jeho hlavu provrtal další hlas. Otočil se k Melani.

"Ardo, bojím se!" Její oči byly zešířené otevřené. "Co to je? Co se to tu děje?"

Ardo jen bezmocně otevřel ústa. Nedokázal odpovědět na její dotaz. Nezmohl se na jediné slovo. A přitom jí toho chtěl tolik říct - chtěl jí říct tolik věcí a celá následující léta si nepřestával vyčítat, že jí je neřekl. V ten okamžik to ale nedokázal.

Vzplanul požár. Na zádech pocítil závan horkého vzduchu. Otočil se a zkontroloval, zda je Melani stále s ním. Východní zeď byla proražena. Z druhé strany někdo strhával starý val. Násep se ztrácel přímo před Ardovými očima. Zdálo se, že puklinou se dovnitř valí nejasná, zvlněná silueta temna. Teprve pak se mu do mysli nesmazatelně vryly další detaily: zářící fialové krunýře, krvavé slonovinové kly kuchající zmrzačená těla bezvládných kolonistů, prohnutá hadí těla valící se přes rozmlácené kameny.

Bylo to něco nepředstavitelného... Noční můra přišla do samotné Hojnosti.

Stísněným zástupem na náměstí proběhla vlna naprostého zoufalství a strachu. Dav se jako jeden muž obrátil a od proražené zdi prchal pryč. Nebylo ale kam jít. Zergští hydraliskové právě zdolávali protější zeď. Valili se do ulic a zmateného davu jako černé krůpěje mastného deště. Během chvilky roztáhli hnusné kobří volány a připravili k útoku ostré břity svých drápů. Z vroubkovaných týlních štítů vylétaly tvrdé hřeby a jako smrtonosný déšť kropily zástupy bezbranných obětí v západní části náměstí.

Ti, kteří stáli tváří v tvář nové hrozbě, se znenadání zastavili a snažili se utíkat opačným směrem proti návalu davu lidí za nimi.

Ardo slyšel, jak se Melani kdesi za ním zajíká. "Nemůžu... nemůžu dýchat..."

Zpanikařený dav je drtil. Ardo se zoufale rozhlédl kolem sebe a pokoušel se najít cestu ven.

Koutkem oka zachytil nad hlavou pohyb. Přes zeď kolonie přeletěl nafouklý, cibulovitý tvor připomínající mozek. Visely z něho úpony. Vypadalo to jako živá a vlnící se střeva nebo vnitřnosti. Zaletěl do středu nad rozlícený dav a snesl se níže. Ardo slyšel příběhy, ve kterých Zergové kolonisty unášeli živé a prováděli s nimi strašlivější věci, než je samotná smrt.

Po Ardových tvářích začaly stékat slzy jako hrachy. Nebylo kam jít, nedalo se nic dělat.

Znenadání se zergský overlord vznášející se nad bezbrannými kolonisty otrásl a poodletěl stranou. Na boku odporné příšery to několikrát děsivě explodovalo. Pak overlord vybuchnul a proměnil se v obrovskou ohnivou kouli. Zergští hydraliskové útočící na ochromený dav na okamžik zaváhali.

Ze všudypřítomného dýmu nad hlavami usedlíků se prodrala letka pěti stíhaček Konfederace typu Wraith. Burácení motorů téměř přehlušilo nářky vystrašeného davu na zemi. Wraithy udělaly ve vzduchu efektní vývrtku. Palba z pětadvaceti milimetrového laserového kanónu nepolevovala ani na chvíli a neúprosně kropila nepřátele na druhé straně rozdrčené ochranné zdi.

Jeden z Wraithů najednou podivně zakolísal. Pak pod hromovou salvou rozrušených Zergů na zemi explodoval.

Zergové, kteří se prodrali přes městské zdi, pokračovali v útoku na civilisty. Některé zabíjeli, jiné bez nějaké zjevné příčiny odtahovali pryč. Naháněli lidi do skupin jako nějaký dobytek určený na porážku, teď je stačilo jen postupně podřezávat a dávat přitom pozor, ať někdo neutěče.

Zakouřenou oblohou prolétla druhá letka Wraithů. Za nimi následovala jedna jediná výsadková loď. Razila si cestu vzduchem. Když se snažila rychle zastavit, divoce se přitom několikrát otočila kolem vlastní osy. Pak chvatně začala s přistávacím manévrem a klesala k náměstí. Nápor vzduchu z motorů tvořily na zemi hotový hurikán. Mnohé stromy se sklonily téměř až na chladnou dlažbu. Skrze ječení motorů nešlo slyšet vůbec nic. Všichni lidé okolo Arda se vrhli na zem a chránili se před vichřicí.

Ardo zahmouřil oči a snažil se skrze zvěřený prach něco vidět. Výsadková loď klesala stále níž a nějakým způsobem se jí podařilo vysunout přepravní rampu až na náměstí. Ardo zahlédl obrysy postav mariňáků Konfederace, jak jim mávají a kynou, ať si rychle nastoupí.

Mariňáky však uviděli také ostatní. Dav se bezmyšlenkovitě vrhl k rampě. Vlna lidí unášela Arda s sebou. Už Melani neudržel. Vytrhla se mu. "...Melani!" zakřičel. Pokusil se prodrat a probít skrze drtivý tlak zpanikařeného davu. Jeho

slova zanikala v hukotu motorů výsadkové lodě. "Melani! Melani!!!"

Zahlédl ji kdesi za sebou. Zergové se pustili do dalšího útoku s mnohem větší vervou. Výsadková loď je připravovala o odměnu. Ardo byl otřesen, s jakou rychlostí Zergové tak obrovský dav lidí totálně převálcovali. Sklízeli z pole svou krvavě rudou pšenici. Zergové se už blížili k Melanině boku.

Ardo zoufale bojoval s davem. Řval. Tři hydrauliskové Melani konečně dostali. Chytli ji za záda a vlekli z kraje davu někam pryč.

"Ardo, prosím!" vzlykala. "Nenechávej mě tady!" Dav tupých ovcí ho odnášel pryč na palubu záchranného plavidla. Znenadání o bok kovového pláště výsadkové lodi škrtly pařáty Zergů. Pilot věděl, že každá další vteřina na zemi může být osudná. Loď na jeho rozkaz reagovala okamžitě a rychle se vznesla vzhůru, pryč od Zergů. Na palubě odnášela i Arda. Ten za sebou nechával domov, život i svou lásku.

"Nenechávej mě tady!" Tohle byla její poslední slova. V jeho mysli a nitru se ozývala stále hlasitěji a hlasitěji. Ardo si ze srdce přál, aby mu praskla hlava a mohl zemřít...

Pak všechno kolem něj zčernalo. A černé zůstalo velmi dlouhou dobu.

KAPITOLA 2

MAR SARA

"Tak dobře. Jste nové maso do mlýnku! Poslouchejte rozkazy a kryjte si zadek! Přistání nebude procházka růžovým sadem!"

Vojína Arda Melnikova to nijak nevyvedlo z míry a seržantovi, který na všechny tak zuřivě štěkal, nevěnoval jediný pohled. V tomhle výsadku byl ten chlap stejně jen obyčejné dévéčko - dočasný velící. Hned po přistání se všichni rozdělí do jednotlivých specializovaných čet a s tímhle týpkem se Ardo beztak vidí naposledy. Stačí jen na sebe zbytečně neupozorňovat. Skrze obrovský rachot trysek výsadkové lodi a jekotu rozžhaveného trupu deroucího se hustou atmosférou člověk stejně neslyšel vlastního slova, natož pak zoufalé vyřvávání nějakého dévéčka. Velící důstojníci si prostě vždycky najdou důvod, proč na lidi kolem sebe z plných plic hulákat a pouštět hrůzu. Ardo to měl tak či tak na háku. Seržant jim bude dělat chůvu, jen dokud nepřistanou. Věděl, že na základně bude přidělen do jednotky někoho jiného, kdo mu ze života dokáže udělat bezpochyby mnohem větší peklo, než byl tenhle rádoby tvrdácký dril.

Ardo pokrčil rameny a pokusil se odtáhnout od stěny lodi. S vytápěním plavidlo problémy nikdy rozhodně nemělo, ale během pronikání atmosférou se stísněné prostory měnily v hotovou výheň. Konkrétně tato výsadková loď postrádala k zajištění pohodlí svých pasažérů minimálně dvě chladicí jednotky. Po ramenech mu začal stékat pot a lepil se na bolestivě tvrdé vycpávky. Další krůpěje nevábně vonící tekutiny se objevily na jeho obličeji a na špičce nosu a pod bradou tvořily obrovské kapky. Ochraná míř ho však držela v šachu a nedovolovala jakkoliv si ulevit od nepříjemného potu v nejrůznějších záhybech uniformy.

Ba co hůř, loď byla plně naložena - to znamená hlava na hlavě, přepážka vedle přepážky. Obrovské vedro se ještě vydržet dalo, ale neskutečný puch byl schopen téměř se zmotnit a ucpat veškeré větrací průduchy.

Kam se člověk podíval, všude kolem sebe měl stejně zmučené a bezvýrazné se tlemící ksichty rekrutů maríny bezmocně uvězněné mezi jednotlivými přepážkami. Je-diné, co člověk slyšel, bylo občasné zabručení velícího seržanta a monotónní jekot trupu za zády. Jediné, co člověk mohl dělat, bylo trpět a utápět se ve vlastních myšlenkách... a tohle byla ta poslední věc, která Ardovi ještě scházela.

Vzpomínky tam někde v temných zákoutích jeho mysli a ho neustále pronásledovaly. Občas měl pocit, že přímo v jeho hlavě se usídlil nějaký duch a teď mu nedá spát. Přízraky nedokázal zaplašit, ani když zavřel oči. Žádný hlas je nikdy nevypudil. Všichni duchové byli bolestivě jasní a nádherní, hrůzní a děsiví. Tiše a trpělivě vyčkávali kdesi na okraji samotného vědomí, kde je udržoval jen silou vůle. Domnívat se, že by se mu je snad podařilo ovládnout a vyhnat jednou provždy, bylo nanejvýš pošetilé. Pak by se stejně vrátili. Vůně pokosené trávy a rozorané zeminy, jarní vánek nebo záblesky v barvě světlého medu, vzdálené šeptání a smích nebo útržky neurčitých okolí... a pak vtrhnou démoni, aby všechno pohltili.

Stačilo na přízraky pomyslet... zkrvavené slzy se dostavovaly okamžitě.

Jediné, po čem nyní toužil, byl boj. Potřeboval se rvát. Tohle byla jediná věc, která dokázala udržet všechny demony zpátky. Musel se soustředit na své poslání a cíle... nebo přinejmenším ty malé a bezvýznamné úkoly, které velitel považoval za nezbytně nutné sdělit také podřízeným. Pozemní strategie nebyla v popisu jeho práce, a tak se o ni nijak nezajímal. Dělal prostě to, co mu řekli, a nijak nad tím nepřemýšlel. A takhle mu to vyhovovalo.

Skučení výsadkové lodě pomalu polevovalo. Vehiklu se konečně podařilo prodrat atmosférou nebo čert ví čím a přiblížit se k povrchu planety. Motory ze sebe ždímalý absolutně vše, aby napodobily ladný ptačí let. Ardo se zamyslel a pobaveně se pousmál. Quantadyne APOD-33 byla zářným důkazem toho, že se silným motorem může ve vesmíru létat všechno - a nezáleží, jak dobře... nebo špatně. Jistě, Ardo měl za sebou hromadu cvičných seskoků. Všechny do jednoho příšerně nezáživné, a na jednotlivé detaily vzpomínat v tuto chvíli opravdu netoužil.

Proč se pozastavovat nad něčím tak bolestivým, jako je samotný čas a přemýšlení?

Je lepší soustředit se na něco jiného... cokoliv jiného. Ardo si začal prohlížet tváře mariňáků kolem sebe. Primitivní pud sebezáchovy. Znat mariňáky kolem sebe se vždy ukázalo jako velmi dobrý nápad. Člověk nikdy neví, kdy na nich bude záviset jeho život... nebo kdy ho o něj jeden z nich připraví.

Žena, která seděla naproti, vypadala jako ukázkový příklad takového vojáka, co tě zachrání... nebo zabije. Ardo si jen nebyl jistý, kam ženu zařadit. Měla nakrátko ostříhané světlé vlasy, které se ježily na pravidelně tvarovaném temeni. Z

tváře pevných rysů vystupovaly hranaté lícní kosti. Spolu s ostrými tvary čela tvořily pevný rám pro ocelově šedé oči. Ty nezaujatě hleděly kamsi daleko za Ardovo rameno. Ani nemrkly, okna do duše, kterými snad mohly být, zůstávala pevně uzamčená. Z jejích očí nebylo možné vyčíst vůbec nic. Tyhle skleněnky by s klidem zmrazily i mohutnou letní řeku, pomyslel si. Jak asi vypadají její ostatní křivky, si mohl Ardo jen domýšlet. Vojenská zbroj totiž důkladně zakrývala jakékoliv rozdíly ve fyzionomii, které by mohla směle vystavit na odiv. Zbroj však prozrazovala aspoň něco: podle značek na výstroji se rozhodně jednalo o důstojníka.

Ať se na to podíval, jak chtěl, pro vojína tohle vždy znamenalo nebezpečí. Vyhýbat se důstojníkům. Tuhle věc se každý voják naučí jako první, zvláště pokud jde o nezávažnou konverzaci. Poslední voják, který si vzpomínal na nějaké kamarádčkování s velitelem oddílu skončil s olověnou kulkou v místech, kde mívá dříve hlavu.

Od té doby, kdy se nalodili na výsadkovou loď, neprohodila důstojnice jediné slovo. Pokud šlo o Arda, její mlčení mu dokonale vyhovovalo. Mluv, když na tebe promluví, pomyslel si. V opačném případě si koleduješ o malér.

Aspoň jí není takové vedro, napadlo jej. Nosila samohladící zbroj, a jak si Ardo všimnul, její zdroj byl napojen do energetického slotu výsadkové lodi. Ardo se nedokázal ubránit pocitu, že důstojník musí být silně podchlazen. Jednoho dne také on získá všechny znalosti, aby vyzrál na složitou CMC-300 - a možná se dokonce obleče do nové čtyřstovky. To bude samozřejmě za hodně dlouhou dobu. V něčem takovém bude mít v boji určitě více šancí na přežití než v několika vrstvách tohoto oblečení a jednom podělaném vojenském spodním prádle. Kdyby se mu tak podařilo přežít dostatečně dlouho na to, aby dostal aspoň vlastní zbroj, jeho vyhlídky by rázem získaly mnohem konkrétnější podobu.

Takhle může aspoň doufat, že si po dlouhé době dobře zastříli ostrými. Už si ani nepamatuje, kdy držel stříkačku v ruce naposled.

Zbytek nákladu tvořili stejní balíci, jako byl on. Každý z nich byl navlečen do samostatné standardní bezpečnostní uniformy mariňáka Konfederace. Každý z nich potil skrze konfederální čela konfederální krev. Přesně jak jim velela povinnost.

Ardovu pozornost však upoutal zvláštní voják rozložitě postavy. Ten chlapík byl vskutku obrovský. Ardo si pamatoval, že lidi z přípravy měli jisté potíže, když se mu snažili přes hlavu přetáhnout chránič hrudníku. Celou dobu nepřestával bolestivě nadávat. Ardo si nedokázal představit, odkud asi vyhrabali uniformu, do které ho nakonec přece jen nacpali. Ardo si neurčitě vzpomněl na matičku Zemi a starodávnou Ligu spojených mocností, kde ho zařadili do jednotky "Ostrovanů Jižních moří". Měl široké a zakulacené rysy a plné rty. Hlavu mu pokrývala dlouhá hříva, která v přírodních černých vlnách splývala podél čela kolem krku až na ramena. Obr měl na čele nálepkou šilence "hrrr na ně", co si dává k snídani mozky nepřátel. Jako první by se vrhl do ohně, aby tě z něho vytáhnul, a určitě by byl ten poslední, za kým by ses do nějakého ohně vrhl sám.

"Koukejte s tím krámem konečně přistát!" Obr se skrze jasné oči zasmál. "Teď si zahrajeme pokra se zubatou! Potřebuji usmažit nějakého zergského šmejda! Jeho srdce si pak dám možná k večeři!"

Ostrovan zvrátil hlavu dozadu a zasmál se ještě jednou. Tentokrát docela nahlas. Mohutným rukama plácnul přes stehna dva mariňáky, co seděli vedle něho. Oba sebou škubli. Kamarádské poplácání mělo takovou sílu, že jim vhrkly do očí slzy.

"Dáme si je k večeři, co? Velká zergská hostina! Ha! Prostě ten krám dostaň co nejrychleji na zem, nebo ho pošlu dolů sám!"

Pilot zavřený v kokpiru na přídi výsadkové lodi požadavek zřejmě neslyšel, ale vypadalo to, že má v úmyslu něco podobného. Loď se evidentně otočila kolem své osy - Ardo věděl, že se jedná o standardní usazovací manévr těsně před přistáním - a motory zaječely trochu jinak. Poslední otřes a loď konečně zamířila dolů.

Poručík před Ardem se neobtěžovala s vytažením svého kabelu ze slotu výsadkové lodi a rychle se pakovala z místa ještě dříve, než se ochranná tyč zvedla úplně. Volnou rukou obratně a zkušeně zašmátrala v přihrádce nad hlavou po vojenském batohu. Jakmile se začala nákladová rampa na zádi lodi spouštět dolů, ihned k ní vyrazila. Předběhla dokonce i ostrovana. Zdálo se, že obr spěchá kamkoliv, kde by mohl střílet nebo vyprovokovat aspoň nějakou rvačku.

Ardo si dával na čas a otřel si trup i obličej od všudypřítomného potu, ve kterém se koupalo celé jeho tělo. Otevřenou rampou konečně ucítil závan čerstvé, a hlavně jiné atmosféry. Drásavě suchý vánek okamžitě vymetl z prostoru lodi veškerou zatuchlou vlhkost. Sáhnul do přihrádky po vlastním vojenském batohu a šoural se za ostatními, kteří se z výsadkové lodi drali ven na čerstvý vzduch.

"Tak hněte línýmá prdelema, šmejdi," bručel seržant. "Na flákání není čas!"

Horký vzduch se tetelil nad rozžhavenou plání a byl brašně suchý - Ardo si nevzpomínal, že by někdy v životě dýchal něco tak suchého. Zdálo se, že vítr k nim vane vzduch přímo z výhně. Jakmile vstoupil na přistávací dráhu, veškerý pot se téměř okamžitě vypařil.

Ardo zamžoural a rozhlédl se kolem sebe.

Právě vstoupil do pekla.

Svět kolem něj měl rezivě rudou barvu. Písek byl všude a zdálo se, že každé budově i vozidlu dával vlastní odstín. Jejich původní barvu tak naprosto ignoroval. Nad hvězdným přístavem právě vycházelo slunce a ranní paprsky celý dojem ještě umocňovaly...

Nebo alespoň nad tím, co z hvězdného přístavu zůstalo. Téměř polovina ze sedmi kontrolních věží rozmístěných okolo rozlehlého zařízení hořela. Vrcholek dvou z nich tvořily rozečkané a zprohýbané kovové pláty čehosi. Také z ostatních budov hvězdného přístavu šlehal plameny, z nichž stoupaly sloupky černého kouře. A jako by toho nebylo dost, několik kilometrů za přístavem se nad centrem koloniálního města vznášela oblaka dýmu mnohem hustšího než tady. Tehdy Ardo zaslechnul zvuk - ten příliš známý zvuk. Vánek k němu přinášel nárek, muka a paniku.

Pruďce se otočil. Na opačné straně přistávací plochy, malý kousek od nákladních ramp, spatřil zmatený dav lidí obklíčený v konfedačním sektoru hvězdného letiště kordonem mariňáků.

Ne!

Neodbytné vzpomínky. Na podobném koloniálním náměstí jednou stál on sám. Jeho zvuky se mu nesmazatelně zaryly do paměti. Jejich nárek... její nárek...

"Nenechávej mě tady!" plakala.

Někdo do něj zezadu hrubě strčil a Ardo šel k zemi.

Tvrďvý výcvik však udělal své. Elegančním kotoulem se hbitě postavil na nohy s rukama před sebou, připraven okamžitě se bránit nebo zaútočit.

"Co čumíš, blbečku," štěknul po něm velitel výsadku. "Na co čekáš? Na oficiální uvítací výbor? Padej do kasáren, kde tě vycvičí!"

Jestli měl Ardo z něčeho opravdovou hrůzu, tak to byla kasárna. Něco ho od tohoto zařízení neskutečným způsobem odpuzovalo, a kdykoliv to slovo zaslechnul, celý se otřásl děsem a zoufalstvím. Najednou se cítil zmateně, ale přinutil se vysoukat ze sebe aspoň něco. "Jistě, seržante, jen nemůžu..."

Seržant ho jednoduše poslal k zemi.

"Vítej na Mar Saře, mariňáku! A teď sebou koukej hodit!"

Vyrazil kupředu. Posbíral si věci a následoval zbytek skupiny z výsadkové lodi, která mířila ke kasárnám na okraji přistávací dráhy. Ardo měl neustále pocit, že se dere proti silnému proudu, že všechno a všichni ostatní zásadně míří opačným směrem. "Tak mám pocit, že budeme plnit úlohu úklidové čety," zamumlal si pro sebe a snažil se nemyslet na nepříjemnosti, které ho určitě čekají. Oči zabodnul pro jistotu do země a odmítal se dívat na mobilní kasárna ve tvaru neforemné a hnusné krabice. Zrak ze země neodlepil ani poté, kdy všichni do budovy vstupovali. Teprve uvnitř se odvážil poprvé rozhlédnout kolem sebe. Spolu s ostatními stál v nerovných řadách v úzké přijímací místnosti na vrcholu vstupní rampy.

Děvéčko je stále doprovázel a každého z nich uklidňoval kamarádkým poplácáním po zádech. "Dámy a pánové, všichni víte, co máte dělat. Takže všechno dolů... a pak se sem vraťte!"

Ardo cítil, jak ho polila vlna nevolnosti. Kasárna nenáviděl ze všech věcí nejvíce a ze všech věcí v kasárnách nejvíce nenáviděl tu, do které ho právě nutili. Neustále si pro sebe opakoval, že se jedná pouze o součást jeho práce. Tak či tak se mu nijak zvlášť neulevilo.

Nahnali ho do přilehlé místnosti v kasárnách - jako dobytek na porážku, pomyslel si a celý se otřásl - kde si našel prázdnou pryčnu. Pokud toto místo nazýval předešlý obyvatel domovem, rozhodně ho opouštěl ve značném spěchu. Na samotné pryčně i všude okolo na podlaze se povalovala hromada podivných odpadků. Ardo si pomyslel, že děvéčko za dveřmi by takový bordel rozhodně nestrpěl. Mladý mariňák si smutně povzdechnul a začal ze sebe svlékat propocenou a páchnoucí košili. Vojáky okolo sebe, kteří se podobně jako on pokoušeli dostat z propocené oblečení, raději nevnímal. Byli zde muži i ženy - mariňáci Konfederace hrdě pokládali životy za správnou věc bez ohledu na pohlaví - a Ardo se nahý styděl před muži, natož pak před ženami. Mladý a nezkušený. Tento fakt si bolestně uvědomoval pokaždé, když se musel takhle hromadně svléknout. Nejednou se také stal terčem nechutných poznámek ostatních mariňáků.

Jakmile vstoupil zpátky do přijímací místnosti, roztrásl se. Suchý vzduch rychle vysušoval pot na jeho zádech. Necítil se fyzicky nejlépe. Dobře si uvědomoval, co ho za malou chvíli čeká.

Snažil se rozptýlit, a tak se rozhlédl po ostatních v místnosti. Vůbec si nepřipouštěl, že by se snad mohlo jednat o něco zvrhlého nebo nějakou dětinskou zvědavost. Většinu přítomných tvořili muži. Neuniklo mu, že se jich zde nalézá podezřele mnoho. Na malý okamžik se dokonce zamyslel, co asi pod vojenskou výstrojí skrývá poručík, co s ním letěla ve výsadku. Arda poněkud překvapila skutečnost, že tady s nimi není. Copak byla téhle potupy nějakým způsobem ušetřena?

Vedle děvéčka stáli dva vysocí strážníci s obuškami. Mezi nimi se rýsoval jediný průchod, který vedl do temné místnosti za nimi. Ardo zavřel oči a pokoušel se uklidnit. Děvéčko četl z ručního displeje.

"...Alley... Bounous..."

Ardovi v hlavě divoce bušilo a nebyl schopen jedině smysluplné myšlenky.

"...Mellish... Melnikov..."

Ardo uslyšel své jméno a postoupil o několik kroků vpřed. Pak se zastavil. Jeho nohy odmítly udělat byť jediný krok k tomu strašlivému temnému vchodu. Očima upřeně sledoval chodbu za dveřmi. Řada trubic velikosti člověka. Každou z nich naplňovala modro-zelená tekutina, kterou dovnitř ze dvou stran vstříkávaly speciální trysky.

"Melnikove, co to má ksakru znamenat...?"

Chtějí ho naládat do jedné z těch trubic a rozjet hrůzostrašný kolotoč. Pak se rozpoutá opravdové peklo.

"Melnikove!"

Připadal si jako v rakvi... strašidelné rakvi.

Nedokázal se pohnout. Dva strážníci něco podobného zažili nesčetněkrát. Přistoupili k Ardovi a co nejhrubším způsobem mu do temnoty pomohli.

Padal a stále padal. Nemělo to konce. Absolutně netušil, jak se sem dostal. Byl vůbec tady, nebo někde úplně... ale úplně jinde? Urputně se snažil soustředit na obrázky a vzpomínky, které se mu honily hlavou. Nepodařilo se mu však přijít na způsob, jak si je zapamatovat. Zkoušel si je osahat a zoufale je prozkoumat, ale všechny mu mizely pod rukama, jako když praskne bublina vzduchu, co se právě prodrala z hluboké vody na povrch.

Veliké bubliny...

Dokázal ve vodě dýchat. Dlouhá průhledná trubice byla naplněna dýchatelnou vodou. Snažil se být statečný,

opravdu, ale nakonec to nevydržel a zpanikařil. Začal křičet. Taková hanba. Je to ale vůbec nezajímalo. Podobných případů už přece viděli tisíce a tisíce. Drsnýma rukama mu uštědřili několik rázných facek, ponořili ho do trubice a roztočili matice uzávěrů. "Na tohohle bychom si měli ještě posvětit a trochu na něm zapracovat," zaslechl, jak říká jeden z nich. Zadržoval dech tak dlouho, jak to jen dokázal...

Tak dlouho, jak to jen dokázal... cože?

Na co myslel? Proč vůbec myslel?

Vlasy v barvě lánu pšeničného pole v letním slunci. Tehdy byl zlatý den...

Prudce praštil dlaněmi do stran průhledné trubice.

Z plic vydechnul poslední doušek vzduchu. Z ochranné přilbice mu do hlavy vrazily hrůzostrašné jehlice a Ardova mysl v mžiku explodovala na tisíce úlomků.

Střípky jeho vlastní mysli poletovaly kolem něj. Bublíny střípků.

Výcvik s bojovou zbrojí. Jak jen mohl zapomenout? Jeho instruktor byl vysloužilý mariňák a jmenoval se Carlyle.

Zdokonalováním techniky používání brnění trávili týdny - nebo snad měsíce? Vojenská výstroj se stala jeho starým dobrým přítelem. Zdálo se mu, že společně prožili snad celé životy...

Bojová zbraň. Kde to jen bylo? A kdy? Během semináře? Stál tam bratr Gabittas a přednášel o pádu pradávných, hříchů a pýše. Mír přichází zevnitř, radostné poznání jasného Božího hlasu, který takto promlouvá ke každému člověku. Stojí před třídou oveček. "Nezabiješ," jasně zní jeho hlas a v ten samý okamžik před sebou zvedá hlaveň pulzní pušky AGR-14.

"Na, tady máš, Ardo," říká bratr a jistými kroky míří k lavici v poslední řadě třídy, za kterou sedí malý chlapec.

Nerozvázný klučina nedával pozor a teď mu dávají do ruky automatickou zbraň ráže 8 milimetrů. "Miluj každého jako svého bližního," pokračuje v přednášce. Mladík do rukou pevně bere zbraň.

Chlapec v bublině odplouvá kamsi pryč, avšak puška zůstává. Jemná, přesná a svůdná. Magnetická akcelerace, kdy projektíl překoná rychlost zvuku, obrovská kinetická síla, využívající nejrůznější druhy bezplášťových nábojů od ochuzeného uranu až po pěchotní munici s ocelovou hlavici. Další starý přítel, kterého zná strašně dlouho. Najednou se zbraň obrátí naruby, vybuchne a pak se opět složí. Tentokrát však vypadá úplně jinak. Nyní má podobu tváře jeho otce.

"Vždy budeš mým synem," říká starý muž a po bradě mu stéká osamělá slza. Rodinná zemědělská usedlost se táhne daleko za jeho obličej a ztrácí se v západu slunce za horizontem. "Ať jsi kdekoliv, ať děláš cokoliv... zůstaneš mým synem, navždy."

"Jsem jeho synem? Budu jeho synem?"

Ardo se cítil mnohem lépe. Když poprvé vystoupil z resocializační nádrže, byl trochu dezorientovaný. Ale teď měl v hlavě jasno.

Vůbec nejlépe se však cítil ve vojenské zbroji. Jednalo se o starší model CMC-300, ale jemu to nijak nevadilo.

Ošuntělou třístovku už používal celé roky. Tahle mu prostě vyhovovala nejvíc.

Ardo stál nastoupený v řadě s ostatními mariňáky. Rameno vedle ramena. V přípravné místnosti stálo v pozoru také několik Firebatů a vojáků bez výstroje. V takto stísněných podmínkách zkontroloval aspoň napojení zdroje zbraně na vojenskou výstroj. Tu pušku prostě miloval, byla to jeho nejoblíbenější hračka. Z pulzní pušky už střílel od doby, kdy se naučil zacházet s vojenskou zbrojí.

Ardo pohlédl vzhůru. Rudý nápis kupředu se nad východem právě změnil v sytě zelenou. Dveře se odsunuly stranou a všichni mariňáci svorně spustili divoký a radostný válečný pokřik.

Najednou mu připadlo strašně nefér, že už musí pryč.

Kasárna prostě miloval.

KAPITOLA 3

DIVOČINA

Ardo byl jedním z mnoha mariňáků v uniformní vlně vojáků, kteří se vyřítli z kasáren přímo do světa chaosu.

Oddíl mariňáků v energozbrojích se oddělil od hlavního voje a vytvořil kolem konfederální sekce hvězdného přístavu obrannou linii. Během rychlého pochodu přes přistávací plochu Ardo koutkem oka zahlédl, že se na obrannou linii mariňáků mačkají snad tisíce kolonistů. Muži, ženy i děti - dohromady tvořili zoufale ječící masu lidských těl - se snažili prodrat skrze vojáky do hvězdného přístavu, aby se z planety dostali pryč.

Za zády nařikajícího davu se část přístavu určená pro civilisty utápěla v totální anarchii. Lety postrádaly jakoukoliv organizaci. Více než stovka orbitálních plavidel se buďto snažila odlepit z povrchu a vzlétnout, nebo se na okamžitý start horečně připravovala. A nejméně jednou tolik lodí se netečně vznášelo za vyznačenou hranici přístavu a naleštěnými trupy odráželo denní světlo do všech stran. Jejich zmatené manévrování svědčilo o obrovském zoufalství, které muselo na palubách lodí vládnout. Zdálo se, že v řídicí věži není vůbec nikdo. Lodě se snažily přistávat a zase vzlétat dle vlastního uvážení. Několik přepravních lodí se vznášelo dokonce nedaleko budovy terminálu a hledalo místo, kde sednout na zem, avšak zpanikařený dav lidí jim tvrdohlavě odmítal udělat prostor. V areálu přístavu stále hořelo nejméně půl tuctu vraků sestřelených lodí. Piloti, kteří stále létali okolo, jim příliš pozornosti nevěnovali. Tak jako se noční můry bezhlavě řítí za zkázonosným světlem, stejným způsobem se hnali za vidinou astronomické odměny od těch, které vezmou na palubu a odvezou do bezpečí. Strach o vlastní loď i život jim velel, aby evakuace mizivého procenta zachráněných proběhla co možná nejrychleji.

Když se všichni tak zoufale snaží dostat odsud, proč si dala Konfederace tolik práce, aby mě dostala sem? Kladl si

stále stejnou otázku Ardo. Náhle kdesi v oblasti žaludku pocítil velmi nepříjemný a hlodavý chlad. Já ty lidi přece vůbec neznám. Vždyť ani nevím, v jakém světě vlastně jsem! A co tu vůbec dělám?

Věděl však, ke kterému transportu byl přidělen - v tomto případě k další výsadkové lodi - a tak s dalšími dvěma oddíly mariňáků klusal tam, kam měl. Každý jednotlivec, ať již muž nebo žena, přesně věděl, kde a komu se má hlásit. Když se jeho jednotka jako jeden muž seřadila na místě, připadalo mu to jako malý zázrak. Ardo si všimnul, že se kodrcá za stejným poručíkem, ženou, kterou již jednou předešlého dne viděl. Vedle něj běžel rozložitý, snědý ostrovan v snad největší energozbroji, jakou kdy Ardo v životě viděl. Poznal, že se jedná o napájenou těžkou vojenskou CMC-660 vybavenou plazmatickými generátory umístěnými na zádech. Takže obrovský ostrovan patří mezi Firebaty. Arda napadlo, že občas tihle vojáci, chrlící kolem sebe rozžhavené plazma, představují pro spolubojovníky stejné nebezpečí jako samotný nepřítel. Zbytek jednotky tvořili řadoví mariňáci, kromě jednoho technika v lehké pracovní kombinéze. Kam si myslí, že vůbec jede? Na prázdniny?

Ohlušující jakot vesmírných plavidel, která se neustále zvedala z okolních přistávacích ploch, pilotovi výsadkové lodi neubral ani na nadšení, ani na intenzitě a pronikavosti hlasu.

"Jen račte dál, chlapi a děvčata, staří i mladí!" pištěl s grácií počmáraného šaška v cirkusovém šapitó. "Vstupte a na vlastní oči zhlédněte nejokázalejší podívanou ve vesmíru! Sledujte, jak místní kolonisté bojují o holé životy! Sledujte, jak vláda kolabuje přímo před vašimi zraky! Staňte se svědky surové paniky, kterou civilizovaný člověk ještě nikdy nezažil! Jen vstupte!"

Ardo postupoval dále k výsadkové lodi. Nedaleko oddílu mariňáků prořízl vzduch jakot palby automatické pulzní pušky. Ardo sebou prudce trhnul. Vůbec se neodvažoval přemýšlet nad tím, co to mohlo znamenat.

"Cuttere!" štěkla poručík, jakmile dorazili k rampě vedoucí do útrob lodi.

"Madam!" houknul obrovský ostrovan.

"Máš pět minut na to, abys ty podělané zelenáče dostal na palubu tohoto vraku." Její ostrý velitelský hlas přeřval dokonce lomoz vzbouřeného davu, který přístav neprodyšně obklopoval. "Čeká nás práce. Rozdělím je hned, jak doletíme na místo určení."

"Provedu, madam! Tak! Slyšeli jste paničku! Do řady, hned!"

Malá skupinka se rychle seřadila. Cutter prošel kolem nastoupené jednotky. Chtěl se ujistit, že všichni mají plnou polní připravenou k transportu.

Pilot se opřel o přistávací vzpěru výsadkové lodi a vycenil zuby.

"Tak dobrá, slečinky!" pronesl s jistou dávkou sebeuspokojení Cutter. "Teď pěkně jeden po druhém dovnitř a na místa! Tak jdeme!"

Ardo zvednul výstroj a vyrazil kupředu. Podezíravě se přitom podíval na umělecký obrázek na boku trupu lodi.

"Valkýra Vixen?"

"Přesně tak, kámo," odpověděl pilot samolibě. "Říká se, že kdo se jednou proletí ve Valkýře, v ničem jiném už chtít létat nebude! A tady jsi rozhodně na tom správném místě... nebo špatném. To záleží, jak budeš snášet můj let." Stíhlý pilot měl na hlavě snad ten nejbizarnější účes, jaký kdy Ardo viděl. Z jeho hlavy vyčuhovaly ostré kužely a tvořily dokonalé modré ostny. Prázdné místo mezi nimi bylo velmi pečlivě vyholeno. Zdálo se, že stejným způsobem z jeho vyzáblé postavy ční také ostatní údy, ruce i nohy. Vypadal jako strašák do zeli v letecké kombinéze se zlomyslným úsměvem okolo hlavy. "Říkej mi Tegis Marz. A pro vás, venkovští balíci, jsem Anděl smrti. Rád vám posloužím. Jestli něco potřebujete - včetně záchrany podělaných prdelí - tak se obraťte na toho pravýho."

"Tohle je totiž smyčka taťky smrtáka a já v ní uvíznout rozhodně nechci."

Tegis se otočil k hlasu, který se ozýval někde z řady lidí za Ardem. Byl to technik. Ardo si nevzpomínal, že by jej viděl v transportu dolů na povrch, chlápek už tu musel být předtím.

"Hele, tohle není nic pro mě!" řekl muž v pracovním oděvu. Technikova postava zřejmě nebyla schopna kdovíjakých výkonů, zato jeho dokonalou a hladce oholenou tvář korunovaly elegantní, krátce střižené vlasy. Muž byl tak čistý, že mu jen samotná chůze po špinavé dlažbě musela působit obrovskou vnitřní bolest. "Tahle kupa podělaného šrotu není dost dobrá ani na to, aby se jí dalo vůbec říkat kupa podělaného šrotu!"

Tegis sestoupil z přistávacího trámu a hrozivě se zamračil. "Ty jeden podělanej psi pšouku! Tahle loď je umělecký dílo! V celé flotile nenajdeš lepší!"

"To proto, že na opravě zbytku flotily se nějakým způsobem už pracovat začalo!" "Tohle vodvoláš, Marcusi!" "Vo tom si tak můžeš nechat akorát zdát, Tegisi!" "Hni zadkem a koukej si hned nastoupit!" "Ani kdyby to byla poslední loď na tomhle obrovském štru! Raději bych skočil z převisu a zkoušel mávat rukama, než abych se posadil do tyhle rakve tetičky zubatý. Kdy už konečně vyrosteš a pořídíš si nějakou pořádnou loď?"

Tegis se s uraženým křikem na technika vrhl. Praštili sebou na zem, mlátili se hlava nehlava a přitom se váleli sem a tam. Během zuřivého boje zvedalo klubko nohou a rukou do vzduchu obláčky rudého prachu. Zdálo se, že každým okamžikem sáhne dvojice kocourů k mnohem nebezpečnějším metodám zneškodnění soupeře.

Ardo jen zaraženě stál. Pripadalo mu to svým způsobem směšné.

V tom se do boje vložil Cutter a rázně od sebe oba zápasníky oddělil. "Jansi, pokud se nepletu, tak poručík přikázal, abys naložil svůj aparát na loď. Myslím, že nyní nastal nejvhodnější okamžik rozkaz vykonat."

Technikova tvář byla rudá vzteky. Stále máchal pěsti k pilotovi výsadkové lodi a snažil se mu uštědřit aspoň jednu ránu. Cutter s ním znovu pořádně zatřásl. Zdálo se, že tentokrát muž vyplivne všechny zuby. "Souhlasíš?" zopakoval doporučení Cutter. Marcus Jans přestal bojovat. "Jo, jo, máš recht." Nyní se Cutter obrátil k Tegisi Marzovi. Konečky pilotových modravých trnů se stále chvěly vztekem. "Nemáš náhodou pilotovat loď?"

"Jo, mám," odpověděl rozžhavený Tegis. "A jsem kurevsky dobrej pilot!"

"Pak, při vši úctě, pane, možná by ses měl chopit svého řemesla." Cutter se zazubil a zdálo se, že řada jeho bílých

tesáků ukousne hlavu každému, kdo by se snad odvážil nesouhlasit. "Mám tu nějakou práci a nestrpím, aby se mi kdokoliv stavěl do cesty. A právě teď se mi někdo připlétl pod nohy... pane."

Z Tegisova obličej se vytratila veškerá krev. "Já... dopravím vás touhle spolehlivou mašinkou přesně tam, kam potřebujete."

"O tom nepochybují, pane. Děkuji, pane!" řekl Cutter a nechal provinilce jít, aby si hleděli práce. Oba nepřátelé mírně zavravorali a najednou měl každý z nich s přípravou na odlet plné ruce práce a zdálo se, že se v povinnostech přetrhnou.

Ardo si povzdechnul.

"A co ty, vojáku?" obrátil se na něj Cutter a poprvé zapíchnul tmavé pronikavé oči přímo do Arda. "Taky se mi chceš postavit do cesty?"

"Ne, pane," odpověděl Ardo a litoval, že se mu tak pošetile podařilo upoutat ostrovanovu pozornost. "Já se vám pod nohy rozhodně plést nebudu, pane."

Obrovitý muž znovu odhalil řadu bílých zubů. Jeho úsměv v sobě ukrýval něco ďábelsky rozpustilého a zároveň nebezpečného. "Nikoliv, příteli, nejsem ,pan'." Podal mu obrněnou ruku. Vypadala neskutečně mohutná. "PFC Fetu Koura-Abi, ale všichni mi říkají Cutter."

"PFC Ardo Melnikov," odpověděl Ardo a děkoval aktivní zpětné vazbě své rukavice za to, že zmírnila stisk, který by mu za normálních okolností ruku rozdrtil. "Rád tě poznávám."

"Nelži," zazubil se zlomyslně Cutter. "Tak napůl," reagoval Ardo.

Rozložitý muž zvrátil hlavu a srdečně se zasmál. "Upřímnost za upřímnost! Tak, popadni své nádobíčko. Chci rychle tam, kde můžu něco zapálit! Tak co, líbila se ti show?"

Ardo posbíral výstroj a vyrazil k rampě výsadkové lodě. "Cože? Jo, ty myslíš toho pilota a technika?"

"Jasně!" odpověděl Cutter a lehce si jednou rukou přehodil přes rameno vlastní výbavu. "Když se do sebe pustí vlastní bráchové, je to vždycky prdel. Aspoň já jsem si největší srandu užil s vlastními bratry..." Ardo se otočil.

"Chceš říct... že ti dva..." "Jasně," usmál se Cutter a žertovně plácnul Arda po zádech. Rána Ardovi málem vyrazila dech. "Brácha bráchu prostě nikdy nezapře."

Najednou se Cutter zachvěl. Ardo postřehl, jak se přes tvář obrovského muže přehnal zlověstný stín. Cutter natáhnul volnou paži, chytnul Arda za okraj těsnění jeho helmy a přitáhnul ho do těsné blízkosti vlastní tváře. Ardo se zmohl jen na tiché zasténání. "A proto jsem tady, Melnikove. Někde v tomhle zapadákově, na téhle kouli červeného prachu, dělají na vodní farmě mí bráchové. Budťo je najdu, Melnikove, nebo je pomstím ohněm ze samotného pekla! Rozuměl jsi mi, Melnikove? Tak co? Postavíš se mi do cesty?"

Ardo s klidem oplatil Cutterovi strnulý pohled. Oko za oko, pomyslel si Ardo. A pak milovat ty, jež tě nenávidí.

"Ardo," odpověděl tiše. "Jestli chceš, můžeš mi říkat Ardo."

V Cutterově tváři to zaškubalo. "Cože?"

"Jmenuji se Ardo. Doufám, že ti nebude vadit, když ti budu říkat Cuttere, protože tvé celé jméno mi bohužel jaksi uniklo."

Cutter povolil stisk. Jeho vážnou tvář pojednou vystřídal veselý úšklebek. "Jasně, Ardo. Líbíš se mi. Můžeš mi říkat Cuttere, příteli. Předpokládám, že mi budeš pořád viset za zadkem, co?"

Jasně, jak nejdále od něj to jen půjde, pomyslel si Ardo. "Mě se nezbavíš, Cuttere," podotkl však nahlas.

Znenadání zaskučela hydraulika. Zadní rampa byla rychle uzavřena. Cutter se uvolnil, opět nahodil typický výraz cheshirské kočky a opřel se o protější zeď. Právě se dobýval do vlastního výsadkového modulu, když mezi ně z osobního výklenku vystoupila poručík.

"Dobrá, poslouchejte," pronesla pevným altem. "Jmenuji se poručík L. Z. Breanne. V této misi budu vaším velícím důstojníkem."

"Teda, slyšíte, kluci, poslali nás na misi!"

Poručík Breanne pokračovala stejně autoritativním hlasem: "Lidi, nemáme moc času. Předala jsem koordináty výsadku pilotovi a zhruba za třicet minut bychom měli dorazit na naše místo určení."

"Před patnácti dny se stanice kolonistů hlouběji ve vnitrozemí přestaly náhle hlásit. První průzkumy skončily ztrátou výzvědných oddílů. Před deseti dny byly na místo vyslány další, tentokrát však plně ozbrojené výzkumné oddíly. Ty potvrdily, že planeta byla napadena něčím, čemu říkáme Zergové..."

"Zergové, chlapi!" zasmál se Ardo.

"Promiňte, madam, ale kdo jsou Zergové?" zafuněl Mellish.

"Prý to je nějaký nový druh mimozemské rasy. Zatím o nich moc nevíme..."

"Pozveme je na dýchánek!" plácnul Cutter.

Zdálo se, že Breanne jejich poznámky naprosto ignoruje. "Vzhledem k celoplanetárnímu zamoření těmito Zergy - nebo co to vlastně je - se Konfederace rozhodla, že jakékoliv prostředky z Mar Sary raději stáhne."

"He, Konfederace prý stahuje prostředky!" zasupěl Marcus.

Celou kabinou zatřásl obrovský výbuch smíchu.

"Jansi, nech toho, nebo tě pošlu do pohřebního pytle osobně." Poručík Breanne to myslela vážně a v oddílu by se nenašel jediný, kdo by si dovilil o jejích slovech pochybovat. "Naše mise má tři části: za prvé, obsadit pozice v předním bunkru na tři-děvět-dvě-sedm a podporovat evakuaci Konfederace, za druhé, z této pozice sledovat nepřátelskou aktivitu, a za třetí, sebrat malou bednu, kterou velení během přesunu jaksi vytratilo. To je vše."

"Hele, poručíku," zeptal se Cutter, "o jaké... bedně to mluvíte?"

"To poznáš hned, jak ji uvidíš, Cuttere," odpověděla stroze. "Na palubě lodi najdeš skener, který napojíš na svou zbraň. Je přednastaven tak, aby detekoval polohu cíle. Nevím přesně, jak cíl vlastně vypadá, a tobě to může být v podstatě

ukradené. Ale jestli to najdeme, bude to naše letenka z tohoto kusu skály. Jakmile dorazíme a zajistíme pozici, povím ti více. To je zatím vše."

Breanne se otočila a zaujala pozici ve vlastní výsadečkové kapsli. Ardo se opět ocitnul tváří v tvář ženě, která byla jeho velitelem.

"Omlouvám se, poručíku," začal opatrně Ardo. Motory výsadečkové lodi se začaly rozbíhat na plný výkon.

"Co potřebuješ, vojáku?" zaregistrovala ho Breanne a přísně si jej změřila chladnými ocelovými očima.

"Neříkala jste, že máme dohlédnout na bezpečnou evakuaci konfederálního personálu a zařízení?"

"Ano, to je součást mise," odpověděla i přes stále se stupňující hluk.

"A co kolonisté?" snažil se Ardo přervat hukot motorů. "Jsme zde proto, abychom zabezpečili také kolonisty?"

I kdyby Breanne na otázku odpověď znala, nijak by se s ní zřejmě neobtěžovala. Možná že v tu chvíli už motory běžely naplno a randál se přeskříčet prostě nedal. Možná jednoduše na položenou otázku odpověď neměla.

Ardo se pohodlně usadil do výsadečkové kapsle a bál se toho, co přinese následujících třicet minut. Na okamžik zavřel oči. V mysli pak spatřil trosky hvězdného přístavu na Mar Saře, jak se pomalu, ale jistě hroutí a mění v prach.

Odpřisáhnul by, že i přes ohlušující jekot motorů slyšel nářek tisíců lidí, kteří se zoufale snažili dostat z planety pryč.

Zdálo se mu, že mezi davem zatracenců zahlédl Melaninu tvář.

KAPITOLA 4

LITTLEFIELD

Ardo přelétal nad světem rzi. Příkré stráně horského pásma daleko na horizontu vypadaly rezavě. Skály, které se zařezávaly hluboko do země, byly také rezavé. Dokonce i periferie hustě osídlených měst lemovaly pásy rzi. Ještě před několika dny ve všech těchto budovách někdo bydlel a jemný prach prohánějící se vyprahlým světem byl pečlivě zametán. Nyní se tu nenašel nikdo, kdo by povrch planety opět vyrval z barbarské náruče matky přírody.

Všechny detaily vnímal Ardo výhradně skrze vojenskou výstroj. Byl napojen na hlavní zdroj výsadečkové lodě.

Soustavně tak přijímal neutuchající tok dat, který si mohl dle vlastního uvážení konfigurovat a různě upravovat.

Přepojil sensorický systém na externí příjem a pozoroval, jak se mu loď neustále pod nohama ztrácí a zase objevuje.

Nad povrchem planety se vznášel sám, interní systém vizualizace totiž výsadečkovou loď i její lidskou posádku poctivě maskoval. Ardo si připadal jako pták, který plachtí nebem a za sebou nechává stopu rozžhaveného plazmatu.

Periferie ústředního města nechali rychle za sebou. Pod sebou teď měl pustinu plnou kráterů a černých jizev z bitev, které zde proběhly dříve, než na planetu vůbec dorazil. Celou scénérii zbídačené země a zoufalého boje podtrhávaly rozbité kusy ohřelého kovu. Zdálo se, že na bitevním poli vykvetly černé lekníny, jejichž zkroutené okvětní lístky tvořilo několik trupů vznášedel Vulture a stovky civilních transportérů.

Nad zkázou teď Ardo plul oblohou a přemýšlel. Kam se poděly obléhací tanky? A kde je mobilní artilerie a úderné jednotky Goliášů? Veškerou obranu, kterou sledoval pod sebou, tvořily výhradně zoufalci z místní domobrany.

Mnohem více mu však vrtalo hlavou, proč je vyslali zrovna na místo, kde byla bitva dávno již dobojována? Ardo se podíval před sebe. Letadlo začalo zpomalovat a zvolna se snášelo ke komplexu obranných bunkrů a k přistávací ploše přímo uvnitř obranné linie.

"Tak hni sebou, ať už jsi venku, mariňáku!" hulákal na něj ostrý hlas poručíka Breanne skrze komunikační systém.

V jediném okamžiku se myslí vrátil zpět do výsadečkové lodi. Poručík chladně zírala přímo do jeho obličeje. Ardo se konečně vzpamatoval z hloubání.

"Ano, madam," odpověděl jasně. "Jsem připraven, madam!"

Mimo jediného letmého pohledu do Ardových očí nevyžadovala poručík Breanne žádné další hlášení. Pak se otočila, aby oslovila zbytek jednotky. Její pronikavý hlas překonal i píštění motorů. "Chlapi a děvčata, neocitli jsme se tady jen tak náhodou! Máme zde nějakou práci! Takže uděláme to, co máme, a padáme odsud. Je to jasné?"

"Madam! Ano, madam!" zařvali všichni jednohlasně.

"Jakmile přistaneme, máte deset minut na to, abyste si našli pryčnu a složili výstroj. Hlásit se budete před velitelským bunkrem, kde budete ihned vysláni na svou pozici." Poručík Breanne vztyčila dva prsty a ukázala na mariňáky vedle sebe. "Cutter, Wabowski, vy dva - Firebati kat pět, ostatní se připraví na ozbrojený průzkum, projedte si kat tři - výzbroj a výstroj.

Ardo si ihned zkontroloval kategorii tři: energozbroj, pulzní zbraň "Narážečka" s protipěchotními náboji, žádná polní... rychle na nohy a vždy připraven na cokoli. Tohle také znamenalo, že se z tábora nebudou nijak zvlášť vzdalovat. Po tom všem se zdálo, že si nakonec přece jen užijí docela příjemné odpoledne.

Poručík Breanne se na chvíli odmlčela a podívala se do nákladového prostoru na vojáky svého slavného oddílu. Ardo přemýšlel, co se asi poručíkovi honí hlavou.

"Jedna minuta zpoždění a tu druhou už nemusíte dýchat. Je to všem jasné?"

"Madam! Ano, madam!"

Výsadečková loď se znenadání zakymácela a těžce dosedla na zem. Poručík se instinktivně chytla za opěrku a stejně hbitým pohybem si stáhla dolů ochranný štít hladi.

Nákladová rampa se pomalu vysouvala ven a poručík z ní seskočila dříve, než se stačila dotknout země.

Ardo vyrazil k poklopu kasáren, ale cítil se zmatený. Připadalo mu, že se nedokáže soustředit ani na nejjednodušší úkoly. Když se snažil do kasáren vejít, jeho bagáž s výstrojí se zachytila někde na druhé straně konstrukce. Z dvou řad pryččen kolem něj se ozývalo pobavené chichotání. Zbrunátněl. To jej povzbudilo, aby za neposlušný vak zatahal mnohem silněji, ale ani vztek, ani ostuda nijak batohu nepomohly, aby se umoudřil a natočil správným směrem. Zdálo

se mu, že celá jeho mysl byla uvězněna v nějaké strašlivé smyčce - chápal sice, co přesně dělá špatně, nebyl však schopen omyl napravit.

"Jen klid, vojáku," řekl jeden ze starších mariňáků seshora z pryčny. "Ukaž, pomůžu ti s tím."

"Nemusíš se obtěžovat, mistře," zabručel Ardo. Jedna jeho část byla přesvědčena, že se jej stařík snaží ztrapnit ještě více.

Starší mariňák jen odfrkl a seskočil z palandy dolů. "Hele, mladej, nijak mě to neobtěžuje. Někdy je prostě lepší trochu se uvolnit a spousta věcí se vyřeší sama. Jdeš na to zbytečně tvrdě."

Mariňák přátelsky položil ruku Ardovi na rameno.

Ardo se po jeho ruce zuřivě ohnal. Naštěstí jeho loket, který prudce narazil do kovové zdi, chránila zbroj. Náraz udělal do ocelového rámu docela slušný zářez, každopádně však umrtvil Ardovu paži. Vojenský batoh s výstrojí spadl na zem.

Starší mariňák jen zakroutil hlavou a usmál se. Ardo ho skrze zaťaté zuby, tupou bolest a ostudu ani nevnímal. Mariňák měl ocelově šedé vlasy, které mu volně vlály v dlouhých neupravených pramenech. Jeho tvář dále pokrýval šedivý vous. Ze zjizveného a pokřiveného obličejě hleděly tmavé oči. Ardo odhadoval, že tomu muži může táhnout tak na čtyřicet, ale kvůli poničené tváři se jednalo opravdu jen o velmi hrubý odhad. Zkřivený obličej se nepřestal na Arda usmívat. Muž zvednul obě ruce před sebe s otevřenými dlaněmi, aby vyjádřil, že se vzdává. Pak se pomalu natáhl za průchod za poklopem, zvednul Ardův batoh a posadil se na protější palandu.

"Jen klid, brácho," pronesl tiše. "Zdá se, že tě právě pustili z resocializační nádrže. Ta dokáže udělat v hlavě docela bordel a chvíli to pak trvá, než se člověk zase vzpamatuje."

Ardo jen prostě a mrzutě přikývnul. Elektrické mravenčení v lokti postupně polevovalo.

"Jon Littlefield," pokračoval mariňák a natáhnul mohutnou a mozolnatou ruku. "Rád tě poznávám, bratře."

Ardo zamrkal. Kdesi vzadu v jeho mysli něco ze strašlivé dálky křičelo, ale nerozuměl jediné slovo. Pomyšlení, že mu někdo říká "bratře", ho poněkud mátl.

V hlavě se mu promítaly a pak se zase ztrácely kaskády nesouvislých vzpomínek.

"Bratře Melnikove!" Jeho oddílový vedoucí mládeže se přátelsky usmíval, když nad horizontem zapadalo slunce...

Otcův hlas: "V očích Boha jsme všichni bratři, synu. A bratři bratry nezabíjí..."

"Bratře?" Ardo udiveně zamrkal a pokoušel se uklidnit.

"Jasně," pokrčil nosem Jon. "Tady jsme všichni bratři - bratři ve zbrani, bratři v boji. Smíř se s tím, rekrute. Jediné, co tady máme, jsme zase jen my."

Melanina vzdalující se tvář s hrůznou grimasou strachu, když ji Zergové táhli zkrvavenou po travnatém náměstípryč.

"Jo... jasně," odpověděl Ardo a zabodnul oči do podlahy. "Jediné, co máme, jsme my."

Jon Littlefield obratně sebral Ardovu výbavu a hodil ji pod pryčnu vedle své vlastní. "Žádný strachy, synku."

Jako mariňák jsem "na pochodu" téměř celý život. Drž se blízko mě a všechno bude fajn. Za chvíli se ti to v hlavě srovná a starosti se rozplynou jak pára nad hrncem."

Ardo tupě zíral na Jona Littlefielda. Jestli tomu člověku táhlo na čtyřicet, tak to musí být fakt starý... dokonce starší než kterýkoliv mariňák, jakého kdy potkal. Starší muže už samozřejmě předtím viděl, třeba na Hojnosti. Všichni patriarchové kolonie byli starci s prošedivělými vlasy. Vzpomínal si, že ze všech vyzařovala obrovská moudrost. Člověku to poskytovalo pocit bezpečí, že jeho vůdcům se podařilo přežít tak dlouho. Měli vlastní bohaté zkušenosti a nepotřebovali šije půjčovat od někoho jiného. Teď ho napadlo, že Littlefield je mezi mariňáky nejstarší muž, který má nižší šarží než plukovník.

"Starý ve třiceti", tak tohle na žádném z plakátů pro rekruty rozhodně nebylo.

Co mi je vůbec do toho? pomyslel si Ardo. Nedal jsem se k mariňě kvůli vysokému důchodu a sociálním jistotám. Zergům něco dlužím, a pokud jim to splatím dříve, než dostanou i mě, není co řešit.

V tom se do poklopu obratně vtěsnila Cutterova obrovská postava. Rozměry téměř vyplnil veškerý prostor mezi Ardem a Littlefieldem.

"Ale to se podívejme, seržant Littlefield!" V tónu Cutterova hlasu byl znát silný sarkasmus a neméně silná dávka opovržení. Podíval se na staršího mariňáka. "Pane, když jsme spolu sloužili posledně, nebyl jste náhodou kapitán?"

Arda taková nezdořilost zarazila. Ještě nikdy se nesetkal s tím, aby vojín jednal s důstojníkem nebo poddůstojníkem tak sprostě.

Jona urážka evidentně z míry nevyvedla. Prostě ji ignoroval a na oplátku se na Cuttera mile usmál. "Rád tě vidím ve svém oddílu, vojine. Ušetři mě keců a raději sebou hni. Breanne je jako osina v prdeli a nedá nám ani sobě pokoj, dokud neprolije nějakou krev. A je jí jedno, jestli to bude naše nebo nepřátelská. Víš, co máš dělat, tak si sbal svých pět švestek a vypadni!"

KAPITOLA 5 MISE ZAČÍNÁ

Přes zjizvenou a zničenou zemi skučel severák. Ardo měl pocit, že se mu zrnka prachu zařezávají přímo do kloubů vojenské zbroje. A nedalo se s tím vůbec nic dělat. Celá jednotka byla v plné pohotovosti. Ardo byl přesvědčen, že kdyby se rozhodnul udělat nějaký nerozvážený krok, poručík Breanne by se postarala o to, aby byl také jeho poslední. I když vojenská zbroj udržovala jeho tělo v optimální teplotě, aby byl schopen dosáhnout co možná nejlepších výkonů. Přesto však cítil, jak mu mezi lopatkami stékají potůčky potu a ráží si cestu dolů k bedrům. Možná měl seržant Littlefield pravdu. Možná to má v hlavě od polední návštěvy resocializační nádrže v přístavu stále trochu přeházené. Zjistil, že

soustředění mu činí jistě potíže. Navíc jej kdesi na hranici vědomých myšlenek pronásledovala nepříjemná předtucha. Jeho otec často takové představy nazýval "duchovními výzvami", malý, tichý našeptávač, boží hlas, který nás vede správným směrem. "Naslouchej tomu hlasu," říkal vždy táta, "a nikdy nesejdeš na scestí."

Kam se ale strážní andělé poděli, když Zergové trhali z jeho rodičů postupně jeden úd za druhým?

Na okamžik pocítil hluboko uvnitř bulvy pravého oka ostrou, oslepující bolest. Arda přepadla vlna nevolnosti. Prudce sebou trhnul. V hlavě si promítl, jak by asi vypadala jeho natrávená snídaně, rozstříknutá o hledi vojenské zbroje.

Littlefield říkal, že to přejde, opakoval si Ardo. Přitom bojoval sám se sebou a snažil se opět získat vnitřní rovnováhu. Stačí to chvíli vydržet a všechno bude v pořádku.

Místo toho se snažil soustředit na poručíka Breanne stojící před nimi. Polarizace hledí její bublinovité helmy byla vypnutá, aby každý zřetelně viděl obličej, který k nim promlouvá. Oddíl svorně strnule hleděl před sebe. Nikdo neriskoval, aby se náhodou střetl s pohledem procházejícího důstojníka.

"Drahouskové, byli jsme posláni přesně tam, odkud se všichni snaží dostat pryč," zněl před nimi jasně její hlas mírně tlumený helmou, kterou měla na hlavě. Vylepšené přijímače ve zbroji byly navrženy tak, aby měl voják pocit, že okolní zvuky i rádiový přenos ostatních spolubojovníků přicházejí ze směru samotného zdroje. "Celá armáda Konfederace má plné ruce práce, aby se dostala z povrchu tohoto šutru co nejrychleji pryč."

A co kolonisté? pomyslel si Ardo. Copak i na ně Konfederace zvysoka kašle?

"Než se však přidáme k bratřím, kteří se z této prašivé koule horečně pakuji, musíme ještě něco udělat."

"Hořím nedočkavostí, až je spálím na prach, madam!" skočil jí nadšeně do řeči Cutter rázným, armádním hlasem.

Breanne se na něj usmála jako hladový vlk. "Než tady skončíme, s tou svou hračičkou si flambování užiješ víc než dost, pane Koura-Abi. Nicméně navrhuji, abychom co nejrychleji splnili úkol a vypadli z této zavšivené díry, dokud to ještě vůbec jde."

"Madam! Ano, madam!" zaduněl trochu nespokojeně Cutter.

"Vaším novým domovem - pokud to někoho vůbec zajímá - je obranný komplex 3847. Ještě minulý týden to byla odlehlejší osídlená základna. Místní tomu říkali Vyhlička. Bůh ví proč. Teď však patří jen nám. Pěkně si ji užívejte, dokud to jde, protože nemám v úmyslu trávit zde více času, než je nezbytně nutné pro splnění našeho úkolu."

"U obrovského kráteru severovýchodně odsud se nachází stará čerpací kolonie. Jedná se o hromadu šrotu, které se kdysi říkalo Oáza. Je to přibližně tři sektory daleko, na pětaticátém stupni od velitelského vysílače. Nastavte navigační přístroje na tyto koordináty. Kapitán Marz," - v oblaku prachu se postavil pilot a pošilhával po ostatních, neochotně a ledabyle mávnul rukou, aby se dal poznat - "nás bude krýt ze vzduchu a navigovat."

"Krýt ze vzduchu?" ozval se Sejak, mladý klučina. "Ve výsadekové lodi?"

"Pane Sejaku, do Vixen byl zabudován speciální přijímač. S jeho pomocí najdeme věc, kterou hledáme. Něco se ti na tom nelíbí, pane...?"

Chladný tón jejího hlasu zmrazil Sejakovu tvář i skrze tlustý ochranný štít vojenské zbroje. "Ne, madam!"

"Najdeme tu věc, stáhneme se zpět a vezmeme ji s sebou. Čistě a rychle. Desátník Smith-puun povede první oddíl na Vulturách společně s Bowersem, Fuem, Peachesem a Windomem. Littlefielde?"

"Ano, madam!" Hlas starého mariňáka zněl v Ardově helmě jasně a hlasitě. Littlefield stál přímo vedle něj.

"Vy si vezmete na starost druhý oddíl - Alleye, Bernelliho, Melnikova a Xiang. Firebati Cutter a Ekart vám posvítí na cestu coby těžká pýchota."

Ardo se pokoušel co nejlépe si zapamatovat jména členů svého oddílu. Bernelliho, Xiang a Ekarta zatím neznal. Cutter pro něj stále představoval velmi nebezpečnou hádanku. A co se týče velitele oddílu, s Littlefieldem v čele měli přece jen o něco větší šance přežít.

"Madam! Ano, madam!" vyštěknul nadšeně Littlefield. Breanne si starého vojáka dále nevšímala. "Jensene, ty si vezmeš na starost třetí oddíl. To je Collin, Mellish, Esson a M'butu. Svítit vám bude Wabowski."

"Ano, madam," odpověděl o poznání méně nadšeně Jensen. Ardo doufal, že ten člověk umí zacházet se zbraní lépe než s jazykem. Jensen vypadal, že každou chvíli ve stoje usne.

"Výsadeková loď nás teď bude jistit ze vzduchu a zároveň navigovat, dokud nenajdeme zlaté vejce. Někjaké dotazy?"

Poslední věta rozhodně nebyla pozvánkou do diskusního klubu, ale popravou pro případné pošetilce.

Ardo si však nemohl pomoci. Udělal krok vpřed a zsalutoval. "Madam. Ano, madam!"

"Poslouchám, pane... Melkofe, že?"

"Melnikov, madam. Prosím o prominutí, madam!"

"Na co se chceš zeptat, Melnikove?"

"Co to vlastně hledáme, madam!"

Poručík Breanne od něj odvrátila zrak a zahleděla se kamsi do veliké dálky.

"Bednu, vojine. Obyčejnou bednu."

Ardo se cítil jako v ráji. Běhání v energozbroji prostě miloval. Zdálo se, že poskakování přes planinu nevyžaduje žádné zvláštní úsilí. Sektory ubíhaly pod nohama docela rychle. On i ostatní vojáci jeho skupiny za sebou nechávali jen zvířené obláčky prachu v barvě lososího masa.

Přepnul hledí vojenského brnění do navigačního režimu. Kamkoliv se podíval, hledí mu před očima zobrazovalo přes okolní terén grafickou vrstvu zvýrazňující a popisující význačnější orientační body. Nehledě na to, co říkala poručík, jméno Vyhlička na tohle místo docela pasovalo. Hlavním úkolem kolonie bylo čerpat vodu do potrubí akvaduktu, které vedlo z Oázy. A tak Vyhličku umístili úplně mimo hlavní osadu k samému okraji nádrže. Tu tvořila protáhlá díra úctyhodných rozměrů, již kdysi do povrchu země zřejmě vyhloubil obří meteorit. O zaoblení okraje kráteru se pak postaral zub času. Ardo se ohlédl doleva. Jeho hledí označilo holé skalnaté vrcholky jako "Kamennou zeď" a jeden trapně cudný pahorek na stejné straně jako "Mollyinu bradavku". Samotný kráter bylo jen další pusté místo, ostatně

jako celý zbytek světa na Mar Saře. Přes to všechno nacházel Ardo v nevlídnosti světa osobitou krásu. Na okraji kráteru se cesta po příkrém svahu začala v serpentinách klikatit dolů. Ardo se opět usmál. Představil si místní civilisty, jak se pomalu plahočí po zrádné a nebezpečné cestě, než dorazí na dno údolí. Podobnými potížemi se mariňáci vůbec zatěžovat nemuseli. Jednotka se přehnala přes okraj náhorní planiny a pelášila přímo po nejprudším svahu do nejspodnější části kráteru. Vojenská výstroj byla konstruována tak, aby přežila mnohem zajímavější psí kusy než neškodný poklus po úbočí skalního srázu. A mariňáci v ní ukrytí, pomyslel si Ardo, jsou určitě tužší než ty krámy, co nosí na sobě.

"Hubris..." Byl to hlas jeho otce. "Pýcha předchází pád..."

Ardo se zamračil. Bolest hlavy zahrozila, že se opět vrátí. Raději na to nemyslet a soustředit se na práci.

Čtyři Vultury z prvního oddílu se oddělily od pravého křídla jednotky. Za normálních okolností představují mobilní jednotky v obléhacích tancích nebo i dvojice Goliášů výbornou pozemní podporou celé čety. Ardo přemýšlel, že první oddíl zřejmě doufal, že se zde pro něj nějaká těžká technika najde. Čekalo je však jen jedno velké zklamání, protože dostali k dispozici pouze místní vznášedla typu Vulture, která si "vypůjčili" od zdejší domobran. Jednalo se o velmi rychlá a lehká vozítka s úžasnými manévrovacími schopnostmi. Akorát svému jezci poskytovaly asi tolik ochrany jako papírová čepice. Velitel skupiny, desátník Smith-puun, měl potíže, aby se od čety příliš nevzdaloval. Musel si dávat obrovský pozor, aby neztratil z dohledu dvě skupiny pěších mariňáků, kteří se plácali přes dno obrovského kráteru. Třetí skupina běžela seřazena po Ardově levici. Jeho vlastní druhá skupina se udržovala zhruba ve středu. Všichni utíkali v řadě za sebou. S každým krokem ztrácel svah kráteru na příkrostiti. Nad jejich hlavami kroužila Valkýra Vixen s tryskami natočenými k zemi, takže za běžící jednotkou zvedala oblaka prachu tvořící nepropustnou zeď. Poručík Breanne běžela v těsném závěsu za třetím oddílem. Tohle Arda poněkud zaskočilo. Očekával, že poručík zůstane na palubě výsadkové lodi a celou maškarádu bude řídit pěkně seshora. Všichni velitelé, pod jejichž vedením kdy sloužil, dávali přednost teplému, a hlavně bezpečnému místečku kdesi vzadu a rozkazy udíleli z uctivé vzdálenosti. Tímhle gestem si u něj Breanne rozhodně šplhla.

S každým dopadem Ardovy těžké boty se země zachvěla. V brnění našťěstí koloval osvěžující proud vzduchu a Ardo si mohl vychutnávat akci plnými doušky. Už se nemohl dočkat, až ve jménu Konfederace stiskne spoušť pušky.

Jsme tvrdí, pomyslel si Ardo. Všichni to říkají... i když si nemohl vzpomenout, kdo to říkal nebo aspoň kde by někoho zaslechl vypustit z úst takovou věc.

Jediné, co věděl určitě, bylo, že okraj Oázy se rychle blíží. Konečně nadejde okamžik, kdy bude moci vykonat spravedlnost a pomstít se Zergům za všechna příkoří, která mu způsobili.

VÝPIS / KOMUNIKAČNÍ SPOJENÍ 417 / UČOZH: 00:04:23

VD: Poručík L. Z. Breanne, velitel

3 oddíly, 1: a-e (Mechanizace/Vznášedla), 2: a-g (M/ Pěchota) / 3: a-f (M/Pěchota)

Podpora: VL (výsadková loď Valkýra Vixen I Tegis Marz, pilot)

ZAČÁTEK:

VD/BREANNE: "OK, burani! Teď je na řadě práce! První oddíl, objedťte to zařízení a řekněte, co vidíte."

1A/SMITH-PUUN: "...cože? Zopakujte."

VD/BREANNE: "První oddíl... objedťte Oázu dokola a podejte hlášení o situaci!"

1A/SMITH-PUUN: "Jo, rozumím... Fu, vem to zleva a pořádně to zvedni! A voči na šťopkách, chlape! Jestli si zas budeš hrát na závodníka rallye, vosobně ti zakroutím krkem, přísahám!"

1B/BOWERS: "Jo, taky tě mám rád, seržante!"

VD/BREANNE: "Druhý oddíl, na barikádu a kryjte třetí skupinu."

2A/LITTLEFIELD: "Jdeme na to! Tak pohyb!"

VD/BREANNE: "Třetí jednotka..."

3B/WABOWSKI: "Hej, paní, už tam jsme!"

VD/BREANNE: "...pokračujte kupředu a prozkoumejte terén... Cuttere, příště počkáš, dokud nedostaneš přímý rozkaz, nebo si tvou vydělanou kůži pověším na nástěnku ve velitelské kabině!"

3A/JENSEN: "Rozumím, poručíku! Stojíme u poraženého obranného valu."

UČOZH: 00:04:24

3C/COLLINS: "Hej, seržante! Co je tohle za svinstvo? Je to všude po zemi!"

3B/WABOWSKI: "To jsou ty zergské sračky, Ekarte. Všude, kudy projdou, za sebou nechávají tenhle hnůj."

2E/ALLEY: "Velebnosti, tak tohle je fakt hnus! Zdá se, že ti brouci černými výblitky pozvraceli celé město!"

2A/LITTLEFIELD: "Drž hubu, Alleyi... a dávej bacha, kam tou bouchačkou míříš! Oháníš se tím krámem jak holohlavý kovboj na rodeu!"

UČOZH: 00:04:25

2E/ALLEY: "Už jim dýchám na záda, seržante. A neposer se..."

3A/JENSEN: "Poručíku, tady Jensen. Jsem u poraženého obranného valu. Je tu hromada zergského plazzu. Někde blízko tu musí mít kolonii."

1 A/SMITH-PUUN: "To je blbost, poručíku! Právě jsme dokončili okružní jízdu a žádné jízdy jsme neviděli."

1B/BOWERS: "Si jim to nandal, Smith-puune, hehe."

1A/JENSEN: "...jak chcete, poručíku, ale to, na co se dívám, je slizký plaz a pokrývá hlavní ulici po celé její délce

včetně přilehlých domů. Nejsem si jistý, odkud může pocházet."

1 A/SMITH-PUUN: "To proto, že to vodnikud nevychází, Jensene! Seš snad hluchej?"

UČOZH: 00:04:26

VD/BREANNE: "To stačí, Smith-puune. Jensene, nějaký kontakt?"

3A/JENSEN: "Jenom ten plazz, poručíku. Jinak nic."

VD/BREANNE: "Dobrá. Marzi, jak to vypadá? Máš něco..."

1A/SMITH-PUNN: "Fu, říkám ti to naposled, zvedni tu káru vejš! Windome! Buď tak hodnej a drž se laskavě na dohled, jó? A dávej bacha na akvadukty! Jestli do někýho vrazíš, pak ti jednu vrazím já a zbytek dne budeš počítat zuby!"

VL/VALKYRA: "Poručíku, můžete to zopakovat?"

VD/BREANNE: "Nějaké stopy toho, co hledáme?"

VL/VALKYRA: "Negativní, poručíku. Senzory ani nepíply. Zatím nenašly vůbec nic. Myslím, že okolní budovy ruší signál. Musíte se dostat."

1B/BOWERS: "Je tohle dost blízko, Smith-puune? Nebo snad chceš, abych ti pomohl šoférovat vlastní káru?"

VD/BREANNE: "Zmlkni, Bowersi! Marzi, můžeš to zopakovat?"

VL/VALKYRA: "Vaši muži se musí dostat blíž. Pošlete je dovnitř."

2E/ALLEY: "Cože? Si děláš kozy, ne?"

VD/BREANNE: "Rozumím, Marzi. Druhý oddíl, vpřed. Třetí oddíl."

2A/LITTLEFIELD: "Rozumím... vyrážíme."

VD/BREANNE: "...a prozkoumejte východní budovy až po..."

3A/JENSEN: "Opakujte! Opakujte!"

VD/BREANNE: "Řekla jsem, vytvořte rojnici a prozkoumejte východní budovy až po vysílací věž. Druhý oddíl, vy..."

1B/BOWERS: "Nic tam není, Smith-puune! Jen tady zbytečně pálíme plazma."

1A/SMITH-PUUN: "Buď rád, Bowersi, protože kdyby tam něco bylo..."

VD/BREANNE: Tyhle řeči nemají na velitelském kanálu co dělat! Druhý oddíl, vy si vezmete na starost západní stranu. Půjdete mezi kondenzátory a sejdete se u administračního centra!"

UČOZH: 00:04:27

2A/LITTLEFIELD: "Rozumím. Jdeme na to. Sejaku, ty půjdeš s Mellishem a zkontrolujete kondenzátory. zbytek půjde se mnou."

3A/JENSEN: "Všichni jsme slyšeli, co říkala panička. Tak pohyb! Cuttere, s Alleyem a Xiangem proklepněte hlavní ulici. Ekarte, ty půjdeš s Melnikovem a Bernellim. Vydáte se touhle cestou rovně za nosem a na konci se obrátíte na sever, kde..."

1D PEACHES: "Hej, Smith-puune! Viděl jsi to?"

1A/SMITH-PUUN: "Slyšel jsi velitelku, Peachesi. Přestaň blbě kecat..."

1D PEACHES: "Ale hovno. Tam dole se něco hýbe!"

1 A/SMITH-PUUN: "Kde?"

1B/BOWERS: "Ale hovno se tam hýbe! Pitomci."

UČOZH: 00:04:28

3D/MELLISH: "Seržante? Můžeme na tuhle... rosolovitou hmotu vstoupit?"

3A/JENSEN: "Říká se tomu plazz, Mellishi. Jo, neboj, klidně se na to postav. Vypadá to mokře, ale zřejmě je to tvrdší než tvá energozbroj."

2A/LITTLEFIELD: "Slečinky, nezapomínáme pořádně otáčet senzory. Čím dříve tu věc najdeme, tím rychleji se vrátíme a dáme si žvanec."

1E/WINDOM: "Peaches má pravdu, seržante. Tam dole se něco hýbe."

1 B/BOWERS: "Neměl bys tolik chlastat, Windome!"

1D/PEACHES: "Ne, ne, taky to vidím. Tam, ve stínu, hned vedle komunikační věže!"

VD/BREANNE: "Tak se na to podíváme, ať odsud můžeme vypadnout. Marzi, máš něco?"

UČOZH: 00:04:29

VL/VALKYRA: "Ještě ne, poručíku... musí jít dál."

2D/MELNIKOV: "Seržante, myslím, že na tohle bys ses měl podívat."

2A/LITTLEFIELD: "Melnikove, kde jsi?"

UČOZH: 00:04:30

2A/LITTLEFIELD: "Melnikove, ohlas se. Kde jsi?"

VD/BREANNE: "Littlefelde, co se tam děje?"

2A/LITTLEFIELD: "Ekarte, kde je Melnikov?"

2G/EKART: "Seržante, přece nejsem jeho chůva."

2A/LITTLEFIELD: "Ekarte, odpověz na otázku."

2G/EKART: "Nevím, ještě před minutou šel poslušně za mnou!"

2A/LITTLEFIELD: "Bernelli?"

2C/BERNELLI: "Je tady za rohem, seržante."
2A/LITTLEFIELD: "Vidíš ho?"
2C/BENELLI: "Je hned tady, jen... hej, kam zmizel?"

UČOZH: 00:04:31
VD/BREANNE: "Melnikove, ohlas se!"
UČOZH: 00:04:32
VD/BREANNE: "Melnikove! Ohlas se!"

KAPITOLA 6 JÁMA LVOVÁ

Ardo kamsi padal.

Připadalo mu, že pád musí trvat celou věčnost. Klesání do temnoty nemělo konce. Jeho helma neustále narážela do neviditelných zdí tmavé šachty, která volnému pádu udávala směr a řád. Ruce i nohy se mu po každém střetu s hladkou stěnou hrozivě vykrucovaly do všech možných i nemožných stran, ale všechny údy před bolestivým vykloubením nebo vážnějším zraněním chránila automatická serva vojenské zbroje. Stále padal dál a dál do neznámé černé díry. Přistání bylo velmi tvrdé. Na kamenitou podlahu šachty dopadl tváří k zemi a rozplácnul se jak dlouhý, tak široký. Ještě hodnou chvíli po nárazu ho stále zasypával prach a různé úlomky, které se mu podařilo strhnout během střemhlavého letu k zemi. Za záchranu života vděčil vojenské zbroji. Celou dobu divokého sestupu našťastí pád automaticky usměrňovala. Ardo se ztěžka převálil na záda a podíval se nahoru. Podivně tvarované okraje a zdi šachty ho nyní pohřbily hluboko ve vnitřnostech světa, do kterého rozhodně nepatřil.

Přepadla ho panika. Začal z plných plic řvát. Jeho nárek mu v uších i přes zpětnou vazbu v helmě zněl jen velmi slabě a prázdně. Zuřivě začal kopat a tlouci pěstmi do sutin kolem sebe a zasypával sprškou prachu věci, které se určitě ukrývaly v temnotě před ním. Rychle se postavil na nohy. Příliš rychle. Armádní zbroj zbrklou nemilosrdně trestá, a tak se zapotácel, několikrát naprázdno za-máchal rukama kolem sebe v marném pokusu o něco se opřít a těžkopádně kamsi padal, pro změnu na záda. Shodou okolností se přímo za ním objevila hladká zeď, takže žádný tvrdý pád se tentokrát nekonal. Konečně stál. Opřený o zeď přerývaně oddechoval a zoufale se snažil ovládnout. Cítil, jak se mu strachy klepou kolena.

Všude kolem něj se rozprostírala totální a neproniknutelná tma.

Ardo se oťásl. Bojoval s vlastním zrychleným tepem a plytkými nádechy. "Zhluboka se nadechni, Ardo," říkala mu maminka a sledovala ho starostlivým pohledem. "Nic neříkej, dokud se pořádně nenadechneš." Ardo se pokusil o rozechvělý hluboký nádech. "Melnikov... Melnikov... Cutterovi!" Chvilí mu trvalo, než si vzpomněl na jeho jméno. "Cuttere... Cuttere, ohlas se!"

V uších mu však stále znělo jen slabé šumění. Ardo se opět váhavě zhluboka nadechnul. "Ekarte?... Bernelli?... Slyší... slyšíte mě někdo? No tak, Ekarte! Bernelli! Spadnul jsem do nějaké šachty na souřadnicích..."

Kam? Jeho informační displej v hledí neukazoval vůbec nic. Na navigačním displeji zářilo velkými písmeny ZNV, což znamenalo, že ztratil kontakt s navigační věží na základně. Jak hluboko vůbec spadnul? Vzpomínal si jen, že postupoval podél okraje plazzu, když procházel východní stranou k věži.

V ten okamžik by se v Ardovi krve nedořezal. Plazz! Instinktivně namířil před sebe hlaveň pulzní pušky, kterou držel v pravé ruce. Levou rukou zašmátral za sebe, aby se ujistil, že stojí zády ke zdi. Vyztužená rukavice bitevní zbroje hladce přešla přes hladký, žebrovitý povrch. "Zatraceně!" zaklel. Jeho zorničky se přitom rozšířily strachem.

Ardo pevně stisknul zbraň oběma rukama a odrazil se od zdi. Mírně se se zbraní předklonil, přesně tak, jak ho to učili během výcviku.

"Světlo! Plné spektrum!"

Bodovky zabudované v přilbě najednou začaly jasně zářit.

Po Ardově pravici se objevil tunel výtrusové kolonie a v něm stál nejméně deset metrů od mariňáka Zergling. Jakmile se Ardo zorientoval, odporná příšera nastavila světlu děsivé čelisti. Na vystrašeného vojáka mířily dlouhé, zažloutlé drápy vyčuhující z každého jejího ramena. Zergling zvrátil protáhlou hlavu v barvě hnědých zvratků dozadu a odporně zapištěl.

Ardo neměl čas přemýšlet. Výcvik. Instinkt. Prudkým pohybem namířil zbraň na nepřítele. Displeje v přilbě se okamžitě přepnuly do útočného režimu.

Zergling vyrazil chodbou kupředu přímo na mariňáka. Jeho svalnaté a masivní nohy s ostrými výrůstky a bodáky byly schopny vyvinout neuvěřitelnou rychlost.

"Nezabiješ," zašeptal netečný hlas kdesi v dávno zapomenutém zákoutí jeho mysli.

Ardo stisknul spoušť a zároveň se rázně o pušku zapřel.

Hlaveň pulzní automatické zbraně s kadencí třicet ran za vteřinu vysypala protipěchotní náboje s ocelovými hlavami. Ve vzduchu to patnáctkrát mohutně zadunělo.

Ardo uvolnil spoušť. Krátké dávky. Výcvik.

Nejméně polovina z počáteční dávky si našla cíl. Střely prosvíštěly Zerglingovým masem a obhodily jeho vnitřnostmi okolní zdi. Z hrozivých děr začal po těle příšery vytékat zelenavě černý mok.

Zergling nezpomalil.

Ardo stisknul spoušť ještě jednou. Delší dávky, napadlo ho automaticky. Svou uvědomělou a ječící mysl usunul

někam dozadu.

Pulzní puška opět zarachotila. Zaměřovače zabudované v Ardově čelním displeji usměřovaly střelbu na posla smrti a jeho nenávisné drápy, které měl zdvižené před sebou. Z těla příšery odlétaly kusy masa, rozmazávaly se o zdi a pak pomalu sjížděly na tvrdou zem tunelu kolonie. Z otevřených tepen tryskala černá krev. S každou inkasovanou kulkou se nestvůra oťásla.

Ardo zastavil palbu.

Pět metrů.

Ze Zerglingovy zubaté huby se drala pěna. Po takovém nárezu jen ztěžka vrávorál. Nějakým nepochopitelným způsobem se mu přesto podařilo sebrat dohromady všechny údy a opět vyrazil vpřed.

Ardo s totální hrůzou v očích stiskl spoušť a držel. Pulzní puška reagovala prakticky okamžitě a začala nepřítele kropit proudem rozžhavené oceli. Ten se však stále plahočil kupředu. I proti krupobití ocelových kulek, které ho provrtávaly skrz naskrz. Veškerý Ardův trénink byl v mžiku v tahu. Z jeho hrdla se dral řev. Surový a naprosto neuvědomělý. Nyní ho ovládal nejprimitivnější a naprosto animální pud. Konfederace přestala existovat. Mariňáci přestali existovat. Zůstal jen Ardo otočený zády ke zdi a bojující o holý život. Jeden metr.

Mimozemská tlama se centimetr po centimetru sunula vpřed a Ardo ji bez mrknutí sledoval ze široka otevřenými očima.

Pulzní puška přestala rachotit, přestože Ardo stále křečovitě držel spoušť znáčkutou. Zásobník byl prázdný.

Zerglingova hladká tvář s hnědými skvrnami vrazila do čelního štítu vojenské zbroje. Ardo nedokázal odvrátit zrak jinam. Strnule zíral přímo do černých bezduchých očí, které na něho hleděly z bezprostřední vzdálenosti několika centimetrů. Jeho ruce bezděčně zatřepaly útočnou puškou. Zřejmě se bláhově domnívaly, že nějakým zázrakem spustí další salvu. Ardo nepřestával rvát.

Zerglingova tlama se pomalu svezla po čelním štítu a tělo se bezvládně sesunulo po Ardoových ramenou.

Ardo se zaklonil a posunul těžké boty zbroje dozadu, tak blízko zdi, jak to jen šlo. Chtěl být od rozedraných zbytků té odporné bytosti co nejdále. Roztřesenou rukou vyhodil prázdný zásobník útočné pušky. Novým zásobníkem si praštil na kuráž o helmu - šlo víceméně o instinkt, ne o promyšlený manévr - a sotva stačilo střelivo do zbraně zaskočit, už svištělo v nové dávice ven.

Zergling ležel u jeho nohou. Téměř polovinu trupu měl pryč. Ardo si všimnul, že jedno z jeho ramen je odtržené. Teď se povalovalo na zemi v tunelu kolonie někde daleko za původním majitelem. Na podlaze koridoru se pod padlým tělem začala rozšiřovat černá kaluž.

Ještě stále to dýchalo.

"Všechna stvoření našeho Boha a Pána," zpívala jeho matka. "Pozvedni hlas a naslouchej našemu zpěvu..."

Ardo se začal nekontrolovatelně třást.

Bylo mu dvanáct, když seděl v nedělní škole. "Ale ti, kteří jsou od přírody divou zvěří, stvoření jen proto, aby brali a ničili, zle se vyjadřují o věcech, kterým nerozumí, ti pak pojdou vlastní zkažeností..."

Zergling před ním sebou několikrát křečovitě zaškušal. Příšera na něho stále zírala tupými, černými očima.

"A Bůh pravil: Nechejte napojit životodárnou vodou všechna stvoření, která se pohybují a kypí životem..."

Ardo se nedokázal ani nadechnout.

V panice náhle pustil pušku na zem. Rukama mlátil do helmy, aby uvolnil pojistky čelního štítu. Zařízení chvíli kladlo odpor, ale nakonec s definitivním cvaknutím přece jen poslechlo. Rychlým pohybem čelní štít zvednul a padnul na všechny čtyři.

Zem tunelu výtrusové kolonie ukázkově omítnul kaskádovitý proud jeho snídaně. Opíral se o obě ruce a stále se nekontrolovatelně třásl. Pak opět zaprotestoval jeho žaludek. A zase. A ještě jednou...

Nepřestalo to, dokud šachtu nezaplnil nechutný zápach zvratků. Dvakrát si říhl a věděl, že ven už nemá jít co. Otřel dlaň o znečištěnou vojenskou zbroj. Pak nejistými pohyby sklopil hledí, aby se chránil před všudypřítomným smradem. Konečně, slabý a vyšťavený, se pokusil postavit na nohy. Zjistil, že se na nich neudrží. Sednul si proto na zem a opřel se o zeď šachty. Obrněná kolena si přitáhnul ke hrudi.

"Nezabiješ..."

Zergling sebou přestal škubat. Ardo pozoroval, jak umírá přímo před jeho očima, a přemýšlel, jak jen mohl někomu sáhnout na život - na život, který dokáže dát jen Bůh.

Ardo zabil. "Nezabiješ..."

Mariňák začal tiše naříkat. Dřepěl tam na dně šachty a kolébal se dopředu a dozadu.

Zabil. Ještě nikdy předtím nic nezabil. Byl vycvičen, vyceповán, nadopován a stimulován tolikrát, že si všechna ta muka ani nedokázal přesně vybavit. Ale až do tohoto okamžiku ještě nikdy nikoho nepřipravil o život.

Matka mu vždy říkala, že zabít je hřích. Otec ho učil respektu ke všem živým bytostem, protože život je dar od Boha. A kde jsou teď jeho rodiče? Kde je jejich víra? Kam se poděla naděje? Víra, naděje i rodiče, to všechno zemřelo na Hojnosti, to všechno zemřelo ve strašlivě vzdáleném světě.

Vše bylo zničeno právě takovými bezduchými démony z pekla, neustále si opakoval pro sebe. Přesto mu slova zněla prázdně, ubohá výmluva místo pravdy, jak často říkával otec.

"...a každá živá bytost, jež hýbati se mohla a které voda hojnost přinesla, jejich druhu, a každé opeřené pískle jeho druhu: a Bůh viděl, že to je dobré."

Ardo si přitáhnul kolena ještě těsněji. Zdálo se mu, že nedokáže přemýšlet.

Displeje uvnitř jeho hledí pojednou začaly intenzivně blikat. Detektory pohybu zaznamenaly v temnotě výtrusové kolonie nějakou aktivitu. Ardova mysl však odmítala jakoukoliv racionální reakci. Nedokázal odhadnout, co je důležité, a co ne.

"Je mi strašně líto, maminko," mumlal nesouvisle skrze proudy slz. "Nechtěl jsem to udělat. Já jsem nechtěl..."

Komunikační linka začala v jeho uších prskat. "Okno za okno... zub za zub..."
"...seržante! ...tady dole! ...v té díře! Chrástění se začalo pomalu měnit na slova. Ardo je však vnímal jen velmi vzdáleně, jako by se celá konverzace odehrávala někde strašně daleko.
Ukazatelé v čelním štítu se zaměřily na pohyb. Údaje neomylně informovaly: šedesát metrů a blíží se.
"...tady v té šachtě." Konečně v Ardových uších zazněl jasný hlas. Nejasně v něm rozpoznal Bernelliho. "Do prdele! Je to hluboké dobrých třicet metrů. Hej, Melnikove! Žiješ..."
Ardo zamrkal a rozechvěle se nadechnul.
Na displeji jeho hledí se začaly objevovat další kontakty. Jejich počet se neustále zvyšoval.
"...tady dole v té staré studni, seržante," nepřestával chrčel hlas do jeho uší. "Plazz ji musel celou zakrývat a on se propadnul dolů. Myslím, že ho vidím, ale neodpovídá mi."
Čtyřicet metrů a blíží se.
Matka je mrtvá. Otec je mrtvý. Melani je mrtvá. Zůstal jsem jediný, kdo šije pamatuje, uvědomil si Ardo.
Třicet pět metrů a blíží se.
Pohlédl vzhůru. Vysoko nahoře zahlédl rozsvícené bodovky z Bernelliho zbroje.
"Tady jsem," zavolal na mariňáka a zároveň rychle zvednul ze země pokryté prachem a sutinami pulzní pušku. Zkušeně sáhnul za pás, vytáhnul hák a zasunul ho do hlavní zbraně. "Bacha, posílám nahoru hák!"
"Ty vole, mysleli jsme, že to máš za sebou!"
"Ještě ne," zavolal.
Třicet metrů a blíží se.
Vystřelil hák šachtou nahoru. Lano z monovlákná vyšlehlo vzhůru a divoce roztočilo cívku automatického navíječe na zádech zbroje.
Zapnul navíjení a sledoval, jak pomalu opouští dno šachty. Na jeho zaslzené tváři se pojednou zformoval chladný úsměv.
"Ještě ne."

KAPITOLA 7 PLIVNOUT A LEŠTIT

Cutterovy obrovité ruce se natáhly a vyprostily těžkooděného Arda z hluboké díry. Sotva opustil šachetní otvor, tři mariňáci z oddílu spustili do prázdného tunelu divokou palbu.
"Seržante!" zařval Alley o něco rozčilenějším hlasem, než původně zamýšlel. "Vylézají nahoru. Do hajzlu! Nebere to konce!"
"Tak tam kurva nestůjte jak modelky na přehlídce! Palte!" zaburácel skrze velitelský kanál Littlefield.
"Tys je chtěl všechny postřílet sám, že jo, cucáku?" zabručel ostrovan skrze čelní štít těsně přitisknutý k Ardově vlastnímu. "Myslíš si, že když je všechny sundáš, stane se z tebe veliký hrdina, he?"
"Uklidni se, Cuttere," řekl Littlefield ostře. "Poručík si chce s tím klukem okamžitě promluvit. Alleyi! Pokračuj v krycí palbě. Ekarte, Xiang, vy si vezmete na starost díru! Bernelli, připrav nálož. Až je vyřídíte, nechci, aby Zergové třeba jen pomysleli na to, aby tady kopali další šachty! Hned jak to půjde, hněte prdelemi a přesunete se do administrativního kancelu. A oči na stopkách! Kde je jedna výtrusová díra, tam jich musí být více. Nechci, aby mi nějaký zasraný Zerg poklepal zezadu na rameno. Je to jasné?"
Oddíl souhlasně přikývnul a zároveň spustil do díry u nohou smrtonosný déšť.
"Cuttere, ty na ty fakany dohlídneš a přivedeš mi je nazpět živé a zdravé."
"Zatraceně, seržante!" zaprotestoval Cutter. "Za celý den nemám na pažbě jediný zářez!"
Zdálo se, že Littlefield se chvíli nad nářkem Firebata zamyslel. Jeho oči trochu posmutněly, ale hlas zůstal jasný a pevný. "Než zapadne slunce, budeš mít zářezů na pažbě víc než dost, Cuttere. Já ty muže potřebuji. Přiveď mi je zpátky. Je to jasné?"
"Jasně, pane," zafuněl Cutter. "Jasně jak facka." Littlefield se obrátil k Ardovi. "Rychle, mariňáku, jdeme!"
Seržant Littlefield neztrácel čas a vyrazil kupředu. Než se mladší mariňák vzpamatoval a rozběhnul se za ním, měl již Littlefield celkem slušný náskok. Littlefield lehce probíhal uličkami Oázy, zatímco Ardo potil krev, aby zkušenému vojákovu stačil. Všude pod nohama měli plazz. Ardo se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, že se pod ním může křehká kůra kdykoliv prolomit a on se dostane do ještě většího průseru než předtím. Jakkoliv ho tato představa děsila, posvátná bázeň z neuposlechnutí seržantova rozkazu mu nedovolovala nic jiného než slepě běžet.
Z útržkovité konverzace na taktickém kanálu si nedokázal udělat obrázek, co se přesně děje. To, čemu však rozuměl, neznělo vůbec optimisticky.
"Ty vole! Kolik jich tam ještě kurva je? " "Fraguj dál, chlape!"
"A co asi dělám! Za chvíli nebudu mít čím střílet..." "Ustupte, sračky! Já si už na ty Zergy posvítím!" Cutter, pomyslel si Ardo, když se řítit další uličkou a zoufale se snažil udržet s Littlefieldem krok.
Oáza byla jen malou základnou. Kromě těžké práce okolo vrtů a mnoha čerpacích stanic nenabízelo místo obyvatelům téměř nic. Většina domů byla postavena ze standardních dílců a na každém z nich se jasně promítala krátká životnost dočasných staveb. Ve střední části městečka stálo několik málo obchůdků, které sloužily výhradně k uspokojení místních potřeb.
Aspoň že místním sloužily. Také centrální část města pokrývala všudypřítomná vrstva zergského plazzu. Někde tady to musí mít i kořeny, pomyslel si Ardo. Stále měl plné nohy práce držet krok s Littlefieldem a klikovat bludištěm

nebezpečně postavených budov, takže na delší rozjímání nebyla nálada ani čas.

"...seržante, celé se to hýbe! Plazz se začíná pohybovat! "

"Musíme najít, odkud to vychází. Až to najdeme, pěkně to zlikvidujeme."

"Už jsem hledal. Ale tady to prostě není. "

"Budeme muset ještě jednou pečlivě projít hlavní ulici. Možná jsme to přehlídli."

Jakmile před sebou spatřili centrální administrativní budovu, kdesi před nimi zapištěly motory čtyř vznášedel Vulture. Nebylo to tak těžké najít. Obrovské trojpatrové skladiště mělo nad ostatními obytnými budovami v kolonii znatelnou výškovou převahu. Obrovský a ošklivý kráter odnesl polovinu jedné z budov. Nebylo možné určit, zda vnější ocelové zdi zprohýbal mohutný výbuch nebo nějaké nepředstavitelně obří pracky. Ardo se nějakými spekulacemi vůbec neobtěžoval.

Celá scenerie ho natolik uchvátila, že málem vrazil přímo do seržanta Littlefielda, který se znenadání zastavil před administrační budovou. Starší muž se zadíval do očí těžce oddychujícího zelenáče, který stál zmateně před ním. Pak upravil vysílač na "Výběr jednotlivých členů oddílu." Následující slova byla určena jen Ardovi. Nikomu jinému.

"Synu, litáš v pěkném maléru, ale těžkou hlavu si kvůli tomu nedělej. Prostě se k tomu postav čelem jako správný mariňák. Uvidíš, že nakonec všechno dobře dopadne. Rozuměl jsi mi?"

Ardo přikývnul, i když si velmi dobře uvědomoval, že to je lež. Měl obrovské potíže porozumět čemukoliv, co se v současné době kolem něj odehrávalo. "Pane, ano, pane!"

Littlefield se usmál. "Uvědom si, že tady ti nikdo nic udělat nemůže. Musíme splnit úkol a hodí se každá ruka. Chovej se slušně a nijak Breanne neodporuj. Raději přemýšlej, jak přežít, aby ses mohl zase připojit k mému oddílu. Čeká tě nahoře ve velitelském stanovišti."

Littlefield přešel přes Ardovu bojovou zbroj, jako by se ji ještě snažil narychlo přelestit. Pak se usmál. "Škoda, že nemáme víc času. Potřeboval bys sprchu a trochu se dát do pucu, synu! Neumím si představit, jak asi budeš poručíkovi smrdět."

Vždy jsem si myslel, že se Konfederace postará aspoň o padlé, pomyslel si Ardo, když vstupoval do velitelského stanoviště.

Velitelství se nacházelo v nejvyšším podlaží třípatrové centrální budovy komplexu. Kromě několika menších skleněných stěpů byla všechna okna pečlivě vymlácená. Byl odsud pěkný výhled na celou kolonii. Tohle místo se zřejmě stalo posledním místem odporu kolonistů. Když boj skončil, nezůstal nikdo, kdo by pohřbil mrtvé.

Všechno se muselo semlít před několika dny. Když Oázou procházeli mariňáci Konfederace, museli dávat Zergům pěkně na frak. Rozvědka to nazvala "totální vyhlazením" a mělo se za to, že v Oáze zůstalo případných přeživších Zergů jen několik. Přes všechny zásluhy odvážných mariňáku nikdo na velitelství zřejmě nepovažoval za nutné vrátit se na těžební stanici ještě jednou, padlé pohřbit a vzdát jim čest, kterou si bezpochyby zasloužili. Tak či tak byli prostě mrtví. Samotná budova velitelství si také užila své a ani ona se nevyhnula částečnému poškození. Několik mariňáku z druhého oddílu makalo na vnější konstrukci a vzpěrami se snažilo vyztužit praskliny ve zdech. Pochmurnou scenerii podbarvovalo mdlé modrobílé světlo z ručních svářeček. Poručík stála zády k nim u stolu ve středu místnosti a skláněla se nad mapou. Helmu vojenské zbroje měla sundanou. Přílba odpočívala stranou. Mezi Breanne a Ardem ležela na zemi bezhlavá mrtvola. Poručík se soustředila na údaje, kterými ji zahrnovaly přístroje před ní. Ardo ji stále slyšel na svém taktickém kanálu. "Třetí oddíle, postupujte na sever k věži a pak se stáhněte zpět k velitelskému stanovišti."

"Mám tady nějaký pohyb! Něco sem jde!"

"Sklapni, blbečku! Detektory ukazují pohyb nám všem... a všude! Kristepane, oni snad vylézají ze země!" "Musíme jít! Rychle, hýbejte se!" Seržant Littlefield odjistil helmu, zkušeně si ji sňal a pověsil na háček na levém rameni. "Prosím o prominutí, madam. Hlásím se na váš rozkaz." Poručík se narovнала a začala se otáčet. Ardo v sobě nenašel tolik duchapřítomnosti, aby si rychle sundal přílbu. Místo toho prkenně zasalutoval.

Zápach v místnosti byl mnohem intenzivnější a povědomější než ten, se kterým se setkal v tunelu výtrusové kolonie. Zase se mu udělalo zle od žaludku.

Její hlas by dokázal zmrazit i horké plameny. "Vojín... Melnikov, že? Jsem ráda, že jsi konečně uposlechnul rozkaz."

Očima zajela k seržantovi. "Pane Littlefelde, co myslíte? Má vůbec cenu zahazovat se s tím zelenáčem, co mu ještě teče mlíko po bradě?"

"Madam... určitě něco vymyslíte, madam!" Ardo koutkem oka mrknul na seržanta. Zdálo se, že se mu skrze smrtelně vážnou tvář dere na rty úsměv.

"To pochybuji," štěkla Breanne. "Předstup blíž, vojíne!"

Ardo zpanikařil. Právě salutoval, a dokud mu nadřazený pozdrav neoplatí, nesměl se pohnout. A teď dostal přímý rozkaz, aby toto pravidlo porušil. Něco v jeho mozku se vzepřelo. Nedokázal udělat vůbec nic. Dál tam stál jak socha, salutoval a potil se.

Poručíkovi Breanne to zřejmě po chvíli došlo. Tiše si pro sebe zaklela a ledabyle mu zasalutovala nazpět.

Ardovi se ulevilo. Svěsil ruku, trochu se zachvěl a překročil bezhlavé tělo a ruku. Nedokázal ani určit, zda se jednalo o muže nebo ženu. A ani to nechtěl vědět. Celou dobu nespouštěl oči z poručíka.

"Melnikove! Během této operace dostal tvůj oddíl rozkaz. Zněl střílet, nebo nestřílet?"

Byl to přímý dotaz. Ardovi nezbývalo nic jiného než ze sebe vysoukat odpověď. "Madam! Nestřílet, madam!"

"Něfíkala jsem snad dostatečně jasně, že tohle je průzkumná mise, jejímž cílem je pouze nalezení požadovaného objektu?"

Ardo těžce polknul. "Spadl jsem do šachty, madam! Narazil jsem na Zerga..." trochu se zakoktal. V mysli se opět vrátil na to proklaté místo. Sklopil oči a najednou cítil strašnou hanbu. "Já... já jsem ho zabil!"

"Dívej se na mě, když s tebou mluvím, vojáku!" Ardo zapíchnul pohled do ostrých rysů jejího nosu. "Myslíš si, že tu

jsme proto, abychom zabíjeli Zergy?" "Madam! Ano, madam! Poslat je všechny k čertu, madam!" Po těchto slovech otočila Breanne oči v sloup a rudá vzteky ustoupila stranou. "Věřil byste tomu, Littlefelde? Tak tohle je náš nový mariňák! Neurální převýchova! Vojáči s papírovými čepicemi a dřevěným meči! Prý je stačí naflákat do resocializačních nádrží jako perník na plech, dobře je upéct, vyplivnout a poslat na smrt!" Littlefield zlověstně mlasknul. "No, madam, jedno této metodě rozhodně upřít nelze. Oproti starému způsobu je to mnohem rychlejší. Říkají tomu pokrok."

"Bůh nás ochraňuj před pokrokem!" vzdychla Breanne. Pak ocelové oči opět zapíchla do Arda. "Melnikove, pokusím se ti dát jednu lekci ze staré školy. Vojíne, nejsme tu, abychom Zergy zabíjeli." Ardo byl zmatený. "Madam?"

"Jsme zde proto, abychom Zergy zastavili. A to znamená něco úplně jiného. Ty bezplášťové protipěchotní náboje s ocelovou špičkou, které jsi dnes ráno tak poslušně naládovat do své útočné pušky, nejsou určeny k tomu, aby zabíjely. Jsou zhotoveny tak, aby nepřítele zmrazily." "Madam, tomu... tomu nerozumím." "Zabij v bitvě chlapa a klidně ho tam můžeš nechat ležet. Divá zvěř se už o něho postará." Breanne ledabyly mávla rukou po velitelské místnosti. "Jen se podívej kolem sebe, vojíne. Pro mrtvé nemůžeme dělat vůbec nic. Ano, když je čas, můžeme jim projevit trochu úcty a pohřbit je. Ale pokud nám lítají kolem hlavy kulky, nemůžeme pro ně udělat nic. Prostě nás už nemusí zajímat, rozumíš?"

"No... ano, madam, ale..."

"Žádné ale! Když během bitvy nepřítele zmrazíš, zaměstnáš tím další čtyři jeho kámoše, kteří ho odtáhnou z boje pryč. A další jeho kumpáni se ho budou snažit dát dohromady a zachránit jeho mizerný zadek. Zabij nepřítele a půjde jich proti tobě o jednoho míň. Zmrazíš nepřítele a půjde jich proti tobě míň o deset. Už to v té tvé pomatené resocializované palici konečně docvaklo?" Ardo se na chvíli zamyslel. "Ano, madam." "V tom případě doufám, že příště, až zase vyrazíš do terénu, si dáš setsakramentský pozor na to, abys plnil mé rozkazy do písmene."

"Madam, ano, madam... ale..." Breanniny oči se prudce zúžily. "Chceš mi snad něco říct, vojíne?"

Ardo polknul. "Prosim o prominutí, madam... ale snažíte se mi tím snad naznačit, že by pro mě bylo lepší, kdybych se nechal na dně té šachty zabít?"

Breanne se na odpověď pořádně nadechla, pak ale na chvíli vzduch zadržela. Na rtech se jí objevil škodolibý úšklebek. "No to mě podrž! Mariňák, který přemýšlí! Příjemná změna! Možná nejsi tak úplně ztracený případ, Melnikove. Ještě..."

"Hej, poručíku! Myslím, že jsme něco našli!" "Tady Marz. Našli něco na jednom z radarů." "Hej, myslím, že jsem to našel!" Breanne se rychle sklonila nad stolní mapu. "Kde? Kde to je?"

"Je to jen prefabrikovaný barák... Myslím, že to je ve sklepě."

"Pane Bože! Celá země kolem mě vře!"

"Pohyb na detektoru! Pohyb na detektoru!"

"Kde?"

"Všude!"

"Cuttere!" štěkla Breanne. "Marzi! Popadni to zařízení! Jsou na... zatraceně! ...souřadnice třicet šest, čtyři-sedmnáct. Vytáhni je odtamtud!"

"Když to udělám, dostaneme se nepříteli přímo pod nůž, poručíku! Vrátime se na dočasné velitelské stanoviště a oba naše týmy spojíme!"

"Kapitáne Marzi, seber tu bednu a rychle se přesuň k mému týmu!"

"Nemáme se tady jak krýt, poručíku. Jestli použiju extrakční pole, na pár sekund nás to všechny přišpendlí k zemi. Což je dost času na to, aby si nás Zergové podali a roztrhali na kusy."

"No to je výborné!"

Breanne kývla na Littlefielda, aby ji následoval. Seržant rychle přistoupil ke stolu s mapou, a zatímco Breanne mluvila, začal ukazovat na různá místa.

"Druhý oddíl zajistí zařízení. První oddíle, potřebuji, abyste kryli druhý oddíl na souřadnicích třicet šest, čtyři-sedmnáct!"

"Hej, chlape, to myslela nás?"

"Slyšel jsi slečinku, prázdniny skončily. Ty vole! Odkud se jich pořád tolik bere?"

"Do prdele! Valí se jako nějaká živá zed!"

"Vlní se to spíš jako koberec! Odkud se jich ale kurva pořád tolik bere?"

"Třetí oddíl!" pokračovala Breanne. "Krycí palba ze souřadnic třicet čtyři, čtyři-sedmnáct na pozici třicet šest, čtyři-sedmnáct. Obsadte koridor a pak se stáhněte."

"Opakujte, prosím!"

"Řekla jsem, obsadte koridor a pak se s druhým oddílem stáhněte od operačního centra. Prorazíme jejich linie odsud."

"To je tvoje práce, Melnikove. Ted' aspoň můžeš pomoci s úklidem. Připoj se ke třetímu oddílu a postarej se o to, aby nám tady zbytky tvého starého druhého oddílu neposílali po kouscích."

Poručík se otočila zpátky k mapě.

"Ted' můžeme s klidným srdcem prohlásit, že nepřítel určitě ví, že jsme tady."

KAPITOLA 8 VLČÍ MLHA

Ardo se řítíl ze schodů. Rychle přitom překračoval těla ležící na zemi, až vtrhl do místnosti, která kdysi sloužila jako vestibul. Druhý Firebat čtyř Wabowski už žhavlil plazmový plamenomet. Mellish a Esson netrpělivě bubnovali na

Gauss pušky. Nejvíce ze všech to bralo Sejaka.

"Kde je Jensen?" zeptal se Ardo.

"Šel hledat M'butua," odpověděl Sejak a olíznul se rty. "Říkal, že tady bude hned... ty vole, už tu měl dávno být."

"Půjďme ho hledat," spustil Wabowski.

"Nepůjďme. Budeme se držet rozkazů," štěknul Littlefield, který právě sestupoval ze schodů, aby se k oddílu připojil.

"Poručík ví, co dělá. Slyšel jsi rozkaz, tak bez debat. A teď za mnou! Pohyb, pohyb!"

Littlefield odjistikl útočnou pušku a vyběhl z vyražených dveří vestibulu. Ostatní si jen vyměnili několik udivených pohledů a pak se mlčky a rychle vydali za seržantem.

Ze severovýchodu foukal silný, horký vítr a zvedal oblaka prachu nad plazzem, jenž tou dobou pokrýval celé hlavní náměstí. Když se přes něj oddíl přesunoval, Ardo se otřásl hrůzou. Na velitelském kanálu každý z nich dobře slyšel Cuttera i zbytek prvního a druhého oddílu, jak kdesi za neproniknutelnými zdmi budov obklopujícími centrální náměstí bojují o holé životy.

"Pohyb! Pohyb!"

"Bowersi? Bowersi! Kde ksakru..."

"Bowerse dostali!"

"Fu! Peachesi! Tak hněte prdeli, ať už jste tady!"

"Kurva! Seržo! Koupil jsem to! Vznášedlo jde k zemi! Pomozte mi! Pane Bože... úplně mě převálcují! Aááááá..."

V tom jim v helmách zahřměl Littlefieldův hlas. Díky blízkosti automaticky přehlušil všechny ostatní hlasy, které teď zněly vzdáleně a neurčitě. "Sejaku! Mellishi! Vy dva obsadíte na náměstí jedno křídlo a budete držet pozici. Wabowski, ty a zbytek oddílu půjdete se mnou na určené místo. A kryjme se. Nechceme, aby nám nějaký Zerg vpadl do zad!" Ardo uposlechl rozkaz bez jediné připomínky, i když se uvnitř bojové zbroje nekontrolovatelně třásl. Vystrašeně se ohlížel kolem sebe a kupředu postupoval úplně jinak, než ho v akademii učili. Někde vzadu se ozýval jeden velmi silný instinkt. Velel mu, aby se ihned rozběhl opačným směrem tak rychle, jak mu to jen vojenská výstroj umožní. Tvrdý výcvik však dokázal tento animální pud potlačit.

"Alleyi! Kurva, uхни mi z cesty! Spálím je na popel!"

"Do hajzlu, Cuttere! Jsou jak nekonečné stádo sarančat!"

"Pohyb! A dávej bacha na tu zatracenou bednu, Ekarte, jinak, přísahám bohu, tě pro ni pošlu zpátky, Zerg nezerg! Jedem, jedem!!!"

Wabowski kráčet po Ardově levici napakovaný dvěma plně nažhavenými plazmatickými zásobníky, které měl připevněné na zádech brnění. Z protější strany kryl Wabowského Esson. M'butua Ardo přímo neviděl, ale displej jeho helmy označoval, že jde hned za nimi. Postupovali kupředu v podpůrné formaci typické pro Firebaty. Pro všechny, Arda nevyjímaje, byla tato formace natolik automatická, že se na ni nepotřebovali nijak soustředit. Celý oddíl svorně pokračoval za Littlefieldem přes náměstí. Člověk se tak mohl věnovat jiným věcem, jako například sebekontrola nad vlastním dýcháním. Vše šlo Třesně tak, jak to stálo v příručce.

Tak proč, pomyslel si Ardo, se pořád třesu?

"Do hajzlu! Jsou úplně všude! Kde se jich tu vzalo tolik?"

"Makej, idiote!"

Konečně dorazili k barikádě na protější straně náměstí, které se rozprostíralo mezi dvěma budovami na východní cestě. Zátaras byl očividně postaven ze všeho možného, co se právě obráncům namanulo. Tělo barikády sice tvořily dva těžké buldozery a mobilní bagr, ale zbytek byla spíše z nouze ctnost. Stoly, postele, kamení, kusy rozbitého zdiva, na zoufalý ochranný val byly dokonce hozeny i dva dětské bicykly. Podle výrazu ve tváři zmračených mrtvol jim úsilí prodloužilo život asi tak o minutu a půl.

Ardo se strašlivě roztřásl a zuby mu začaly klapat tak hlasitě, že to šlo slyšet i na komunikační lince. "Soustřed se na to, co ti řekla poručík. Těm už není pomoci. Nebudeme se jimi proto nijak zatěžovat, rozumíš?" Přesto Ardo odvrátil zrak a najednou pocítil zvláštní stud.

Littlefield si Ardova rozrušení nijak nevšimnul. Prohledával východní cestu, která se vinula mezi budovami.

Pojmenování "cesta" bylo poněkud nadnesené. Ona "cesta" by se dala popsat spíše jako zbídačený nouzový východ mezi obecními budovami. "Támhle jsou," pravil seržant a ukázal na východ.

Ardo nahlédl mezi budovy. Za krásným závojem rozvířeného rudého prachu se něco pohybovalo. Nešlo však přesněji určit, co by to mohlo být. Vítr s sebou přinášel večerní soumrak, výhled navíc zhoršovala všudypřítomná oblaka prachu. Slovní přestřelky na komunikačním kanále zesílily a staly se více zřetelné. Cutter sice nějaký pokrok udělal, bude to však stačit?

"M'butu! Essone!" Littlefieldova slova byla pádná a nedalo se jim odporovat. Říkal to však podobným stylem, jako když někdo komentuje další nudný den v kanceláři. "Obsadíte obě strany barikády a všechny nezvané hosty, kteří by se pokusili tudy projít, přivítáte křížovou palbou. Melnikove!"

Jakmile Ardo zaslechnul své jméno, automaticky zvedl hlavu.

"Ty a Wabowski půjdete se mnou. Jdeme na to!"

Po těchto slovech pozvednul Littlefield pušku a vrhl se přes barikádu na druhou stranu.

Ardo ztuhnul.

Littlefield se mu už začínal ztrácet z dohledu. Jeho bitevní zbroj se pomalu, ale jistě halila do hustého závoje všudypřítomného prachu.

Zdálo se, že Ardova mysl odmítá poslouchat. Nedokázal se pohnout kupředu. Nedokázal udělat ani krok vzad.

Znenadání ucítil mezi lopatkami tvrdý náraz, který ho popohnal.

"Pojďme, Melnikove," zafuněl Wabowski. "Tak pohni prdeli! Tohle je záchranná mise, vzpomínáš?"

Ardovu strnulost rázně ukončil až tvrdý kopanec Wabowského obrněné nohy. Oba dva rychle vyšplhali přes barikádu. Ardo vyrazil kupředu a kryl sotva viditelného Littlefielda i Wabowského, který běžel za ním.

"Vlevo!" vykřiknul znenadání Wabowski.

Ardo se rychle otočil a přikrčil se.

Podél zdi místní budovy neuvěřitelně rychle poskakovalo několik Zergů. Zdálo se, že hrubou silou překonávají jakékoliv působení gravitačního pole planety. Jakmile je Ardo poznal, první z nich se odrazil od zdi a obrovským skokem mířil přímo na mariňáka.

Ardo neměl čas přemýšlet. Stisknul spoušť útočné pušky. Příval kulek roztrhal monstrum přímo ve vzduchu. Hrubá síla přišery sice dala impuls vpřed, ale akcelerované projektily Zerga uvěznily a přišpendlily ho na zeď. Ostatní nestvůry u zdi se přikrčily připraveny okamžitě vyskočit a roztrhat nepřítele na cucky.

Znenadání zeď olízl sloup plazmového plamene a zuřivě stravoval zergskou organickou hmotu. Ardo se ohlédl a spatřil Wabowského, jak se šiléným šklebem kropí zeď rozžhaveným plazmovým proudem.

Zároveň za zády rozesmátého Firebata uviděl dalšího Zerga, jak na něj na střeše budovy číhá.

"Záda!" vykřiknul Ardo. Vysoký tón jeho hlasu otřásl celou helmou. Připravená puška opět zarachotila a označovala okraj střechy ocelovým pozdravem. Několik číhajících příšer ztěžka dopadlo na zem. Ve smrtelné křeči ještě zuřivě škusbaly pařáty, zvedaly oblaka prachu a stále se snažily dostat ke kořisti aspoň o kousek blíže.

To my jsme ta kořist, uvědomil si náhle Ardo. Blažený úsměv na Wabowského tváři najednou zesinal. Proud rozžhavené lázně se otočil a začal kropit několik cílů, které se objevily za Ardovými zády.

"Kryj mě, ať se ke mně nedostanou, brácho," řekl šokovaně Wabowski. "Já mám teď nějakou práci."

Zdálo se, že hladké temné zrůdy se na ně šklebí ze všech budov lemujících ulici. Ardo si vzpomněl na dětství, když jednou na otcově farmě rozkopnul mraveniště. Jako mávnutím kouzelného proutku se tehdy mravenci vyrojili všude okolo něj.

To já jsem to mraveniště rozkopnul, pomyslel si Ardo.

Znenadání puška přestala rachotit. Ardo instinktivně vyhodil prázdný zásobník, klepnul novým o přilbu a zbraň opět nabil. Sotva zásobník zacvaknul, Ardo už mačkal spoušť a mohutně kropil postupující a stále se zvětšující hordu Zergů, kteří se ze střech snášeli na zem jako živý déšť.

"Zatraceně! Jak daleko to ještě je?"

"Cuttere! To nemůžeme zvládnout!"

"Drž hubu! Makej!"

"Jsme pod těžkým útokem!" oznamoval věcně Wabowski, ale bylo poznat, že od čirého šílenství ho dělí jen nepatrný zbytek zdravého rozumu. "Littlefelde, jestli máš nějaký plán, tak teď je vhodná chvíle, abys ho vybalil!"

"Wabowski, mám je! Dorazíme k vám přibližně za minutu."

Ardo vyprázdnil druhý zásobník. I když v sobě měla bojová zbroj zabudovanou klimatizační jednotku, po Ardově tváři stékaly potoky potu. Vyhodil vypotřebovaný zásobník a okamžitě ládoval třetí. Během úkonu držel spoušť stále zmáčknutou. Zmrzačená těla Zergů padala na zem jedno na druhé. Hromada mrtvých, škusbajících se těl se k němu s každou vteřinou nemilosrdně blížila. Všichni toužili po jeho krvi.

Vlna valící se skrze okapy však nijak nepolevovala. Ardo si raději vůbec nepředstavoval, s jakými hrůzami se za jeho zády asi potýká Wabowski.

Ardova puška začínala v rukou pomalu pálit. Zbroj však naštěstí teplo izolovala, takže mu rozehřátá zbraň nemohla nijak ublížit. Znamenalo to však, že v takovém stavu může puška kdykoliv vypovědět službu.

"Kontakt!" To byl Mellish. Za ním. Na náměstí. "Útočí na náměstí. Hodila by se nám nějaká pomoc!"

Jeden ze zergských pařátů z hromady před ním naslepo chňapnul po Ardově noze. Instinktivně o krok ustoupil a vyslal dolů rychlou dávku, která končetinu oddělila od těla.

Když o vteřinu později pohlédl opět vzhůru, Zergové ze střechy byli právě v polovině skoku na vyhlédnutou oběť.

Na zem se však nikdy nedostali. Z Ardovy levé strany je všechny smetl z oblohy rozžhavený plamen a déšť kulek.

"Ustup, chlapče," řekl Cutter a plnou rychlostí se ve zbroji přehnal okolo Arda. Zdálo se, že na jednom z obrovských ramen se ho jako klíště drží nějaký civilista.

Když běžel, neustále hulákal do komunikační jednotky: "Pohyb! Pohyb!"

Za ním se řítily Littlefield a Xiang a mezi sebou nesli za úchyty nějakou kovovou bednu. Bernelli nepřestával střílet z vlastní pušky. Někdy na skutečné cíle, někdy jen na imaginární.

"Melnikove, zůstaň tady a drž pozici!" zařval Littlefield a proběhnul kolem. Zdálo se, že bedna je dost těžká, a oba nosiče, Littlefielda i Xiang, to zpomaluje. "Už tam skoro jsme! Wabowski! Potřebujeme čas! Je to rozkaz!"

Ardo se ohlédl a podíval se na východní konec cesty.

Ulicí se valil příboj živé zergské masy. Jejich spáry tvořily zeď smrti a nenávisti. Ardo věděl, že si jdou pro něho. Běželi divoce, jako by věděli, že jim už dvakrát uniknul. Chtěli jeho. Jeho maso. Jeho krev.

Ardo se otočil a utíkal.

Wabowski stále kropil zdi proudem rozžhaveného plazmatu a netušil, že ho Ardo nechal ve štychu.

Zergové seskočili z protější zdi.

Ardo se otočil ve směru strašlivého řevu. Útočníci vyrvali Wabowskému zbraň z ruky a divoce se snažili zbroj prorazit a dostat se ke kořisti. Zdálo se, že jejich úsilí není jen náhodné a bezduché bušení do tvrdé skořápky. Jako by přesně věděli, jak mariňáka ze slupky vyloupnout. Stačilo by jim pár okamžiků a už by ječícího Wabowského odtáhli pryč a...

Tři hydraliskové Melani konečně dostali. Chytili ji za záda a vlekli z okraje davu někam pryč.

"Ardo, prosím!" vzlykala. "Nenechávej mě tady!"

Ardo pozvedl zbraň a vypálil dávku průrazných kulek do nádrží Wabowského zbroje.

Brnění pro Firebaty jsou sama o sobě velmi nebezpečná, i když se s nimi zachází nanejvýš opatrně. Jakmile ocel prošla zásobníkem plazmatu, Wabowski se proměnil v mamutí pochodeň. Ohnivá koule pohltila všechny okolní budovy a Zergy, kteří příliš lačně toužili po krvi obětí, během několika vteřin zpopelnili. Plameny se šířily mezi budovami a běsnící žhavé inferno se valilo přímo na Arda.

KAPITOLA 9 ÚSTUP

"Melnikove!"

Když Ardovi v helmě zarachotilo jeho vlastní jméno, instinktivně se otočil.

"Pohyb! Pohyb, mariňáci! Melnikove, ztraceně! Odpověz!"

Za Ardem se valila ohnivá koule a stravovala veškerý vzduch mezi budovami. Za zády cítil její hlad a strašlivou sílu. Rozběhnul se k barikádě na konci zahýbající cesty. Celý zátaras byl blížícími se plameny překrásně osvětlen.

Ardo měl pocit, že se mu nohy mění v olovo. Ruce i nohy se pohybovaly s agonizující bolestí. Hlavním nepřítelem se teď stal čas. Zkusil zavolat o pomoc. Zdálo se však, že z jeho úst vychází jen pomatené a nesmyslné zvířecí skřeky.

Najednou ho obklopilo zářivé světlo. V jeho helmě vypuknul totální chaos. Nejméně půl tuctu ukazatelů zoufale bilo na poplach, ale Ardo neměl čas věnovat se ani jednomu z nich. Oslepujícím plamenem a žárem se dalo doslova plavat.

Serva zbroje úporně vzdorovala výbušné síle a snažila se udržet všechny Ardovy možné údy a náležitosti tam, kam patřily. Ohnivá vlna ho valila obrovskou silou dál a dál, okolní žár již dávno zdolal jednotku vnitřního chlazení. Ardo cítil, jak se jednotlivé kabely ukryté pod zbrojí škváří a nemilosrdně spalují jeho maso. Jakýkoliv smysl pro nahoru nebo dolů, uvnitř nebo venku, to vše se teď ztrácelo ve víru naprosté panické hrůzy.

Najednou se zřítíl z oblohy. Vstříc mu vyrazila země a nemilosrdně tvrdě ho přivítala. Ardo se udeřil o vnitřní štít helmy. Byl strašně zmatený. Stále měl pocit, že svět kolem něj někam plave. Hrubá zrnka špíny a kamení, do kterého byla helma napůl zabořena, ho však přesvědčila, že se mylí. Chvilí nehybně ležel. Vnímá jen, jak po hladkém a čistém plexištítu stéká tenký pramínek krve a pomalu začíná tvořit malou kaluž.

Prudce sebou trhnul a převrátil se na bok a rozmáznul tak krev napůl přes čelní štít a napůl přes svou tvář. Kousek od něho běžel Littlefield. Byl k němu otočený zády a nemotorně s sebou tahal kovovou bednu. Ještě před několika málo okamžiky mu s ní pomáhal Xiang. Ardo raději ani nepřemýšlel, co se mu asi stalo. Puška v seržantově ruce stále rachotila a rozsévala kolem sebe proud smrti. Od barikády se stahovali zbylí členové oddílu.

"Pohyb! Pohyb!" řval z plných plic Littlefield, i když ho všichni skrze komunikační linku perfektně slyšeli i bez toho, aniž by zapojoval veškerý hlasový potenciál.

Ardo se pokusil nejistě vstát. Strašlivě se přitom potácel a vrávorá. Seržant se prudce otočil a instinktivně namířil zbraň směrem, odkud se ozval bezprostřední zvuk. Přes veteránovu tvář přejela na okamžik vlna strachu a zoufalství. Ardo by se vůbec nedivil, kdyby ho sejmul přímo na místě, kde tak nejistě stál. Naštěstí seržant nezmáčknu spoušť ihned, a tak měl dost času na to, aby poznal, kdo před ním vlastně stojí.

"Ztraceně, Melnikove! Ty máš fakt tuhý kořínek!" řekl Littlefield a hystericky se přitom zasmál. Pak se podíval zpátky k barikádě. "Ústup! Poslouchejte mě! Ústup! Hned!"

Inferno z Wabowského exploze pokračovalo v nadšeném řádění po celé délce ulice. Většina Zergů tak nemohla skočit na zem a vrhnout se na oběti. Sem tam se několika málo z nich podařilo prodrat skrze plameny. Cutter, který měl ve zbroji Firebata nad ostatními členy oddílu značnou výškovou převahu, stále pumpoval krátké dávky plazmatu přímo do běsnícího pekla. Zergové se opakovaně snažili zdolat barikádu. Ardo jen vyjeveně hleděl před sebe. Cutter z plazmové zbraně střílel jen jednou rukou, zatímco druhou přidržoval civilistu, kterého měl přehozeného přes rameno jako nějakého hadrového panáka.

"Funguje to," zašeptal Ardo spíše jen pro sebe než seržantovi stojícímu vedle něho. "Podařilo se nám je zastavit."

"To teda kurva jo," štěkl Littlefield. "Ty malé, slizké bestie jsou docela chytré. Pár potvor na odpis se snaží udržet naši pozornost, zatímco jejich kamarádičkové tohle místo obíhají, aby nás dostali zezadu. Tak tady nečum a popadni tu bednu z druhé strany!" Pak se seržant znova otočil na ohromného Firebata. "Cuttare, uklid' civilistu do bezpečí! Sejaku! Ekarte! Postarejte se o krycí palbu! Stahujeme se na souřadnice třicet sedm, jedna-padesát-tři. To, kvůli čemu jsme tady, jsme našli. A teď rychle, ať už jsme odsud pryč!"

Cutter do komunikační linky cosi nesouhlasně zabručel, ale uposlechl a s ostatními z linie se stáhnul. Přes barikádu slepě skákala další a další hladká těla zerglingů. Zdolávali ji s takovou elegancí a rychlostí, jakou by jinak Ardo považoval za zhola nemožnou. Každý z nich okamžitě inkasoval soustředěnou dávku od ustupujících mariňáků.

"Jak na tom jsme, šéfe?" zavolal Littlefield.

"Máme ztraceně málo času." Byla to poručík. Stále seděla v operační věži. Ardovi v tento okamžik připadala strašně vzdálená. "Na taktické obrazovce je sice nevidím, ale oba dobře víme, že si pro nás určitě jdou. Okamžitě operační stanoviště opouštím. Dvakrát na nula-třicet sedm, jedna-padesát-tři. Z tohoto místa odsud vypadneme. Rozuměl jsi, Peachesi?"

"Provedu, madam." Jeho hlas zněl strašně zvláštně. Jestliže na velitelském kanálu odpovídal Peaches, tak to s posádkou Vultur nevypadalo vůbec dobře.

"Vixen, máš koordináty?"

"Stačí, když tam dostanete ty svoje zasrané zadky. O zbytek se postará Vixen. Odsesu vás pryč! Předpokládaný čas přiletu pět minut."

"Tak jdeme, chlapi!" zahřměl Littlefield. "Nemáme moc času!"

Cutter opět cosi zabručel do komunikační linky a pak se otočil. Krátký pohled stačil, aby Ardo poznal, na co myslí. Jeho slova byla určena Littlefieldovi, ale po celou dobu, kdy mluvil, chladným, černým očima probodával Arda.

"Pane, hlásím, že jsme ztratili jednoho Firebata, pane! Wabowského, pane!"

Ardo rychle popadnul držadlo velké kovové bedny. Vojenská zbroj hrubou silou vojáka značně umocňuje, ale i tak mu dávaly zpětné systémy vědět, že je opravdu velmi těžká.

"Jdeme," vyštěkl Littlefield. Přes náměstí začali přebíhat vždy po dvojicích. Littlefield ukázal nalevo od operační věže. Ardo cítil, že s nimi se stahují také ostatní členové oddílu. Jejich obranná formace se tak úplně zhroutila. Všichni se teď toužili dostat jen na určené místo, odkud je Vixen odveze pryč.

Ardo utíkal, ale stále ho pronásledovala myšlenka. "Seržante... pane, ohledně Wabowského. Já..."

"Provedl jsi to ztraceně dobře, chlapče," skočil mu do řeči Littlefield. Kovová bedna nepravidelně skákala podle toho, jak nosičům zrovna vyšel krok. "Wabowski byl mrtvý muž. Udělal jsi mu laskavost... a my tady ztrácíme drahocenný čas, který jsi pro nás získal."

"Jo... díky," zabručel jako obvykle Cutter. Běžel hned za nimi. Ardo neměl čas ohlížet se za sebe na rozložitého ostrovana, a ani tak by se mu to skrze helmu asi nepodařilo. Z tónu hlasu obrovského muže však číselo cokoli, jen pochvala ne.

"Hele, Cuttere, dávej pozor na civilistu a přemýšlení nechej laskavě na mně. Rozumíš? A ty, Melnikove... jestli se dožiješ konce dne," zafuněl Littlefield mezi rychlými nádechy, "tak se z tebe, synu, stane opravdový veterán!"

Cutterův uštěpačný hlas se ozval jen dva kroky od nich. "Veterán, ehm, Melnikov? V tom případě bys měl jít všude první. Viděl jsem, co dokážeš s puškou, a myslím, že bude lepší, když budu vždycky stát za tebou."

"Předpokládaný čas přiletu - dvě minuty. Vixen se chystá přistát. Kristepane! Podívejte se tam dolů! Museli jste probudit celý úl! Co, Breanne?"

Běželi podél budov a pečlivě si přitom hlídali, zda je Zergové nemohou napadnout z boku. Ardo toho však mnoho neviděl. V mezerách mezi zdmi se vždy mihnul nějaký tmavý stín. Nezastavuj se, neďivej se, říkal si v duchu do rytmu vlastních kroků. Nezastavuj se, jinak tě dostanou.

"Nestřílejte! Nestřílejte na nula-třicet pět!" Byl to Breannin hlas. Ardo mrknul k navigační výseči. Její postavu si nebylo možné splést. Poručík běžela přímo k nim, v ruce připravenou vlastní zbraň. S ní upalovali další tři vojáci. O dva míň, než s kolika ji viděl před patnácti minutami.

"Neflákejte se! Běžte dál!" Poručík se ani na okamžik nezastavila a pobízela je kupředu. "Tohle je náš dáreček, Littlefelde?"

"Ano, madam!" odpověděl Littlefield a přidal do kroku, aby Breanne stačil. Ardo, který stále nesl druhou polovinu kovové bedny, byl nucen udělat to samé.

"Dobrá práce, seržante!" Poručík Breanne se dívala ke stále se rozšiřujícímu ústí na konci ulice. "Kterého dobráka to má Cutter přehozeného přes rameno?"

"Nevím, madam. Když jsme hledali bednu, našli jsme i živého civilistu."

"Cuttere, jak se zdá, zachránil jsi ze spárů strašlivého draka opravdovou živou princeznu." Na Breannině tváři se objevil malý úsměv. "Střež ji jako oko v hlavě, vojíne. Jakmile se odsud dostaneme, ráda bych si s ní promluvila." Ardo na komunikační lince slyšel vzdálené štěkání energetických pušek. Někdo kousek od nich pálil v krátkých dávkách.

"Poručíku, kontakt!" To byl Mellish. "Vpravo!"

"Taky je vidím!" Bernelli během ústupu hlídal levou stranu, ztraceně! Ti jsou rychlí jak průjem!"

Breanne v běhu pohlédla vzhůru. "Vixen! Jak na tom jsi?"

"Právě obléhám základnu. Pokračujte podle plánu, poručíku. Budu tam za... do hajzlu! Vydržte."

Oddíl opustil přístřeší okolních budov. Všude kolem se nacházela zásobovací přistávací plocha Oázy. Po stranách stálo několik zbořených hangárů a skladišť. Po klaustrofobickém sprintu úzkými uličkami mezi budovami působila oblast otevřeně a bezbranně. Za přistávací plochou směrem na jih se ze široka rozprostíraly vodní farmy a dlouhá cesta, po které do Oázy nedávno přišli Kdesi v dáli na jihu viděl Ardo strmý útes prolákliny. Na horizontu se mlhavě tyčila Mollyina bradavka a také vrcholky Kamenné zdi. Ardo věděl, že přímo mezi nimi leží Vyhlička a jejich opevněná základna.

Připadalo mu, že musí být vzdálená milióny kilometrů. Vojín William Peaches a voják Anton Windom odstavili Vultury uprostřed otevřeného prostranství. Ještě dneska ráno bylo Vultur celkem pět. Teď zbývaly dvě.

"Littlefelde! Melnikove!" Poručík vyrazila k zaparkovaným Vulturám v centru přistávací plochy. "Ta bedna se ode mne nehne ani na krok! Cuttere! Přines sem i civilistu. Všichni ostatní kolem mě vytvoří obrannou evakuační formaci! Hned!"

Vedle přistávací plochy Ardo zahlédl větrolam. Stále hleděl na jih a na vzdálený horský hřeben, kde na něj čeká čistá pryčna, sprcha a možná i relativní bezpečí. Během jednoho dne dvakrát zabíjel. Toužil po bezvědomí. Pokud se bude kapitán Marz řídit standardním postupem, měl by přiletět právě z této strany.

Breanne se díval stejným směrem a pečlivě sledovala oblohu, jestli se na ní něco nehýbe.

"Vixen," snažila se navázat spojení. "Ohlas se!" Mariňáci Konfederace vytvořili kolem místa přistání kruh, zbraně namířené vně. Na širokou plochu foukal vítr písek snad z celého údolí a pod hustými nánosy mizelo dříve velmi pečlivě udržované značení. Ardo slyšel, jak jednotlivá zrnka písku narážejí do tvrdé skořápky jeho vlastní zbroje. Nic víc.

"Vixen," opakovala pevným hlasem Breanne. "Jsme na místě. Za jak dlouho dorazíš?"

Komunikační kanál tiše zapraskal. Neozývalo se vůbec nic. Jen typický šum na pozadí přenosu, který auto--aticky silil, jak se zařízení snažilo zachytit odpověď.

"Poručíku! Máme tu pohyb!"

"Kde, Bernelli?"

"Přímě za hangáry, madam! Snaží se nás obklíčit z východní strany zpoza.

"I ze západní, poručíku! Pane Bože! Jsou strašně rychlí!"

"Vixen! Ztraceně! Ohlas se!" Breanne se otočila zpátky na jih. "Littlefelde! Vidíte ho? Říkal, že by tu měl dorazit během minuty. Už bychom ho měli dávno vidět."

"Už tu měl dávno být, poručíku," odpověděl Littlefield. "Něco tady nehraje, madam."

Breanne se znovu zahleděla na jih. "Vixen! No tak, Vixen! Ohlas se! Tak co je s tebou?"

"Není tam." Littlefield mávnul rukou. Jeho hlas zněl tvrdě. "Ale vidím něco jiného, madam."

Přes jižní konec přistávací plochy přeběhlo několik Temných stínů.

"Zergové," hlesla Breanne. "Snaží se nám odříznout cestu."

Littlefield vážně přikývnul. "Poručíku, myslím..."

"Nejste placený od toho, abyste myslel, seržante!" štěkla Breanne. "Peachesi, Windome! Nasedněte do Vulturu! Všichni ostatní se připraví k okamžitému přesunu! Jakmile dám rozkaz, vznášedla naběrou plnou rychlost a prorazí skrz linii Zergů na jih. Uděláte mi mezi tím hmyzem cestu. Ostatní vyrazí kupředu se vším, co mají, a projdou dírou, kterou nám Vultury udělají. Nezastavujeme se. Musíme projít skrz. Za žádnou cenu se nesmíme zastavit. Rozumíte?"

"A co budeme dělat pak, poručíku?" zeptal se Esson rozřeseným hlasem.

"Pak poběžíme, chlapče. Poběžíme na základnu. A ne-hudeme se ohlížet zpět."

KAPITOLA 10

ŽELEZNÉ SEVŘENÍ

"Obklíčují nás, madam!" zašeptal Bernelli chraplivým hlasem. Pronesl to způsobem, jako by měl strach, že hlasitější zvuk by nějakým způsobem zničil křehký okamžik, kdy jsou Zergové ještě dost daleko a nemůžou je okamžitě rozsápat. Breannin hlas byl chladný a odměřený. "Řekla jsem nestřílet! Ztraceně!"

"Poručíku, chtějí nás odříznout!"

"Drž hubu, Mellishi!" vyjela Breanne. "Peachesi! Nemůžeš tu kraksnu nastartovat?"

Jediné, co si Ardo palčivě uvědomoval, byl holý fakt, že smyčka se stahuje stále těsněji a těsněji. Fialová zeď Zergů s tvářemi zmrzlými do ohybného kovového šklebu se neúprosně drala po kořisti. Znenadání si vzpomněl na kočku, kterou jeho matka vůbec neměla ráda a jen s velkou nevolí nesla její volné potulování po farmě. Jedno odpoledne Ardo s posvátnou hrůzou pozoroval, jak to jinak nevinné stvoření zahnal na selském dvoře do kouta myš a hrálo si s ulovenou kořistí jako s nějakou hračkou. Pak znenadání kočičí čelisti sklaply a rozdrtily lebku ubohého stvoření na kaši. Lovec tak zakončil hon krvavou a špinavou hostinou. Ardo se nedokázal zbavit pocitu, že valící se halda Zergů má ve tváři stejný úsměv jako ta kočka.

Jenomže on byl... myš.

Znenadání záupněly motory Vulturu, které se konečně probudily k životu. Ardo si všimnul, jak Peachesovi vyrazily na čele krůpěje potu, když se snažil namířit granátomet kupředu.

Breannin hlas zněl poněkud příškrčeně, avšak stále pevně a rozhodně. Možná sledovala stejná zubiska jako já, pomyslel si Ardo. "Nehodlám tady tvrdnout celý den, voji..."

"Podařilo se, poručíku!" hulákal nazpět Peaches. "Jsme připraveni vyrazit!"

"Výborně." Breanne se pomalu otočila. Vyjadřovala se zřetelně a nahlas, aby ji bylo i přes skučení motorů dobře slyšet.

"Máte všichni nabitou? Peachesi a Windome, vytvořte mi průchod. Hned!"

Akcelerátory vznášedel zaječely a rozjely se na plný výkon. Vultury i s jezdci okamžitě vyrazily vpřed. Z jejich předních děl šlehaly mohutné plameny a přímo za jízdy ládovaly do linie Zergů všechno, co se do živočišné zdi jenom vešlo.

Masa Zergů také zaječela. Jejich strašlivé hlasy zněly rozhořčeně. Jako by nechápali, odkud se v kořisti vzalo tolik nestoudnosti, že se pokouší vzdorovat.

"Mariňáci, teď!" zařvala Breanne.

Zergové tvořící pomyslný okraj smyčky znenadání vtrhli dovnitř, aby konečně dopadli oběť. Vzduchem naprázdno svištěly jejich drápy, které toužily rozedrat zbroj, smocit se v krvi a oddělit maso od kostí.

Ale mariňáci už byli dávno pryč. Jako jeden živý tvor všichni Zergové vyrazili k linii explozí, kde s každou přibývajícím vteřinou narůstal tetelící se oranžový požár. Jejich cvičené zbraně svorně vyrazily na zteč. Jednotlivý sloup ohně však nemilosrdně rozsával v řadách Zergů smrt a nekompromisně si razil cestu vpřed.

"Neohlížejte! Utíkejte, bastardi, utíkejte!"

Ardo běžel vedle Littlefelde, se kterým nesl kovovou bednu. Ve druhé, volné ruce držel Gauss pušku a divoce kropil smrtonosným olovem všechno, co se mu připletlo do cesty. Bylo zbytečné se na samotnou střelbu jakkoliv soustředit - beztak se dalo jen bezhlavě utíkat a náhodnou střelbou přilévat olej do chřtánu běsnícího masakru.

Pomalou, ale jistě se blížili k ohnivě zdi, kterou sami vytvořili. Všude kolem nich se povalovaly oddělené zergské údy a pod těžkýma nohama jim čvachtala mazlavá organická tekutina.

"Nepřestávejte střílet! Pokračujte v palbě!"

Koutkem oka zahlédl Ardo na levé straně Cuttera. Obrovský Firebat se řítí kupředu i s bezvládnou civilistkou, kterou měl přehozenou přes rameno. S každým krokem se její tělo zatřepetalo jako nějaká hadrová panenka. A volnou rukou Cutter poléval přivaly Zergů rozžhavenou plazmou.

Když Ardo zdolával ohnivou linii, plameny jej zcela pohltily. Již tak unavené nohy narazily na ještě větší odpor.

Musely totiž překonávat terén posetý vyčnívajícími ohořelými a roztrhanými zergskými orgány. Do nohy mu narazila

kovová bedna a dávala mu tak vědět, že Littlefield stále běží před ním a s bednou tahá kupředu také jeho.

Komunikačním kanálem projel nelidský řev. Ohlušující výkřik děsu a hrůzy nebral konce.

"To je Esson! Kristepane, poručíku! Dostali ho! Musíme..."

"Collinsi, nezastavujte se! Je to rozkaz!"

"Ale poručíku, copak ho neslyšíte!"

"Drž hubu a dělej, co ti říkám! A opovaž se ohlédnout!"

Vnitřní teplota v Ardově bojové zbroji pomalu, ale jistě stoupala. Cítil, jak se mu na rukou a chodidlech začínají tvořit puchýře. Znenadání naběhnul přímo do nějakého stojícího zerglinga. Ardo zaječel, ale nezastavil se. Místo toho instinktivně přišeru skopl a rychle přes ni přeběhnul. Než si stačil uvědomit, co se vlastně stalo, nestvůru nechal daleko za sebou někde v plamenech ohnivého inferna.

O vteřinku později plameny z jeho očázeného předního ochranného štítu znenadání zmizely. Ardo byl v šoku.

Přímo před ním se rozprostírala široká pláň jižní části Pánve. Mollyna bradavka. Kamenná zeď. Stačilo se jen dostat na okraj. Stačilo jen...

Komunikačním kanálem zarachotila střelba automatické pušky.

"Jdou po nás! Mám je přímo za prdelí! Ty vole..."

Následoval hrůzostrašný výkřik, který proniknul do Ardova ucha jako ostrá jehla. Než odumřel, ozvaly se další dva zoufalé výkřiky. Každý z nich vydával v agónii vlastní a jedinečný zpěv smrti.

"Nezastavujte se, dobytci!" sípala do komunikačního kanálu Breanne. Tón jejího hlasu dosáhl kritické hranice. Ardo takhle poručíka ještě v životě neslyšel. Byla tak zadýchaná, nebo prostě vyděšená? "Mažte kupředu a opovažte se ohlédnout!"

Ardo se instinktivně podíval za sebe.

Zergové byli mnohem blíže, než předpokládal. A jejich množství přesahovalo i Ardo vy nejdůležitější představy.

Všude, kam oko dohlédlo, se rozprostíral živý koberec vetřelců, který se řítí přímo na ně.

Ardo klopýtnul. Littlefield, který křečovitě svíral kovovou bednu, stále běžel kupředu. Ardo se udržel na nohách jen proto, že jeho společník s bednou škube i s ním.

"Chlapče, jestli to uděláš ještě jednou," lálel mezi jednotlivými nádechy Littlefield, "nechám tě tady napospas těm zrudám."

Nyní běželi po otevřeném prostranství a pomalu se blížili k okraji kráteru. Bojová zbroj je všechny neuvěřitelnou rychlostí nesla ke strmému svahu Pánve. Ardo si matně vzpomínal, kolik legrace si užívali, když stejnou cestou do údolí sestupovali. Všechno se to stalo před několika málo hodinami. Nebo to bylo před několika měsíci? Na rovném terénu se začínali mariňáci pronásledovatelům pomalu vzdalovat. Nyní je však čekal výstup po velmi příkrém svahu. Ardo si uvědomoval, že stoupající svah velmi zpomalí je, mariňáky, nikoliv však rozzuřené a věčně hladové Zergy.

"Seržante," zafuněl Ardo, "došla mi munice. Potřebuji nabít."

"Zahod' to, vojáku," zasípala skrze vysušené hrdlo Littlefield.

"Pane?"

"Zahod' tu bouchačku." Littlefield byl silný bojovník, ale vyčerpávající běh znamenal obrovské vypětí i pro tak zdatného a ostříleného vojáka. Jeho slova se ztrácela v přerývaném dechu. "Na tom teď stejně nesejde, synu."

"Ale pane!"

"Víš... víš, co je... co je na vrcholku... tohoto převisu? Je tam pryč a horká porce dobrého jídla. To všechno čeká... čeká na tebe... i na mě. A tohle všechno... je součástí... součástí nejkrásnějšího konfederálního obra... obranného valu, jaký jsi kdy viděl. Auto... automatické obranné věže. Bunkry. Nejkrásnější bunkry... A plné... plné čerstvých vojáků Konfederace. Už se určitě... nemůžou dočkat... až si udělají z té zdi... rozzuřených Zergů za námi... cvičnou střelnici."

Ardo znovu pohlédl vzhůru k okraji převisu. Zdálo se mu, že téměř vidí zdi základny na Vyhliďce. Připadalo mu, že vytoužený cíl leží nejméně milión kroků od místa, kde zoufale upaloval před vlnou živé smrti.

"Zahod' zbraň, synu," zaskřehotal Littlefield. "Jestli k tomu převisu nedoběhneme včas... ti zmetci za námi nás oba roztrhají na cucky... I kdyby tvá střelba dokázala metat granáty, stejně nám to nepomůže."

Ardo se podíval na Littlefielda. Starý voják mu věnoval udýchaný a upocený úsměv. Teprve nyní si Ardo všimnul, že Littlefield již zahodil zbraň i zásobníky s municí.

Ardo neváhal a také se zbavil přítěže. Pak sklonil hlavu a běžel.

Před nimi se začínala zvedat stráž údolí. Relativně hladký povrch stále častěji střídaly terénní nerovnosti, které vedly až k okraji údolí a k převisu. Ardo se zuřivě řítí do stále prudšího a prudšího kopce. Volné kameny pod jeho nohama čas od času odlétávaly velmi daleko za jeho záda. S každým krokem se výstup stával obtížnějším. Nad hlavami mariňáků se začínaly rýsovat kamenné tvary převisu. Bitevní zbroj byla stavěna na mnoho různých úkonů, ale létání mezi ně rozhodně nepatřilo.

Konečně doklopýtl na vstupní cestičku. Pravidelně se vinula podél srázu odshora až dolů. Arda dělilo od vytoužené Vyhličky jen několik málo serpentín. Stačilo vyběhnout až na vrchol převisu.

Ardo zariskoval a ještě jednou se ohlédl. Mariňáci si před živou zdi Zergů vytvořili přibližně stometrový náskok. To určitě nebude stačit. Mariňáci budou muset brát poctivě jednu serpentinu za druhou, jinak strmý sráz nezdolají.

Ardovi však bylo jasné, že Zergové si s příkroستí svahu hlavu rozhodně lámat nemusí. Hmyzí přišery se řítily a skákaly přes vyčnívající skaliska bez sebemenších potíží a příkrý sráz zdolávaly nejkratší možnou cestou.

Tohle došlo i někomu jinému.

"Mariňáci! Najděte si výhodnou pozici a připravte se ke střelbě!"

Poručík Breanne. Připravovala se zastavit a držet pozici.

"Melnikove, Littlefelde. Upalujte s bednou na základnu! Cuttere! Ty maž za nimi s civilistkou! Tohle je náš úkol. Zbytek zůstane tady tak dlouho, jak jen to bude možné. Možná to bude stačit."

"Kurva drát!"

"Drž hubu, Collins! Táhle ta řada balvanů podél cesty! Zaujměte pozice a připravte se k palbě!" Breannin hlas byl chladný jako ocel. Její rozhodnutí bylo pevné a konečné. Nikdo by ji v tento okamžik nedonutil rozhodnutí přehodnotit a změnit.

Výčerpaná a lapající po dechu jednotka dosprintovala k vyčnívajícím kamenům, které lemovaly jednu stranu klikaté cesty jako nějaké vylámané zuby. Hejno Zergů se nezadržitelně řítilo přímo na ně.

"Littlefelde! Padej odtamtud, nebo tě..."

Ardovou helmou znenadání projel velmi pronikavý zvuk. Podle reakcí zbývajících členů oddílů usoudil, že jej slyšeli úplně všichni.

Ardo se upřeně zadíval do Breanniny tváře. Poručíkovy zorničky se pojednou prudce rozšířily. Pohlédla vzhůru. Ardo pozorně sledoval, kam se dívá. Nedalo se to přehlédnout. Všichni pozorovali překrásný bílý oblouk, který se rýsoval skrze jasné nebe.

"K zemi, mariňáci! Ted'!" vyštěkla poručík.

Ardo se okamžitě vrhl na zem za nejbližší balvan.

Jeho rychlá reakce byla spíše reflexivní a naučená, rozhodně se nejednalo o nějaký racionální a vědomý úkon. Pevně stiskl víčka... zbytečně.

Celý svět se ponořil do bolestivé a palčivé bílé.

O zlomek vteřiny později pocítil, jak se země mohutně otřásla. Tohle již Ardo zažil mnohokrát, avšak syrová a nepochopitelná síla vždy pronikla až do samotného jádra duše jeho vlastního bytí či nebytí. Blížila se. Obrovská bestie. Třesoucí se země ohlašovala její příchod.

Tlaková vlna taktické nukleární bomby stlačila vzduch do silové zdi, která se jako uragán přehnala přes bitevní pole. S přibývajícím vzdáleností její účinky pomalu slábly, ale i tak za sebou nechávala jen smrt. A pak si našla i Arda v papírovém bitevním brnění. Následný otřes jím projel od hlavy až k patě. Ardo měl pocit, že mu vlna vysype všechny zuby.

Věděl však, že to bude trvat jen malý okamžik. Tak či tak, jen pár pitomých vteřin.

A pak to přešlo... a on tu stále byl.

Ardo se nejistě postavil.

Základna, která se dříve jmenovala Oáza, byla pohřbena kdesi v zuřicím rudém mraku. Pak si však Ardo uvědomil, že základna oním rudým mrakem zřejmě byla. Zergové nukleární útok nečekali. Většinu z nich zabila tlaková vlna. A přeživší šťastlivci byli buďto zmatení, nebo oslepení.

Ale teď rozhodně nebyl čas zkoumat psychické rozpoložení nepřátel.

"Pohyb, mariňáci!" hulákala Breanne. "Musíme se dostat domů dříve, než si zergská prasata uvědomí, co se vlastně stalo!"

Ardo popadnul madlo potlučené kovové bedny a celý šťastný se otočil na seržanta Littlefielda. "Tak tomu říkám záchrana na poslední chvíli, co, seržante?"

"Skutečně?" K Ardově údivu zůstala Littlefieldova tvář vážná a zachmuřená. "Jdeme. Zaneseme tu ztracenou bednu domů. Chci si dát sprchu a pak si konečně zdřímnout."

KAPITOLA 11 NÁVRAT DOMŮ

Konečně se vyšplhali na vrchol skalní stěny Pánve. Ardovi se naskytl pohled, ve který už ani nedoufal. Zdi základny Vyhlička. Temné v podvečerním světle a hrdě se tyčící nad pískovcovou skálou. Za těmito zdmi se nacházejí pohovky, sprchy, jídlo, a především rozsáhlá a zajištěná obrana. Nad tím vším se majestátně tyčila budova velitelského centra, která Arda hypnotizovala jako zpěv sirény. Zářící světla byla tak překrásná, že dojatí mariňáci málem plakali dojetím. Breanne si jednotku nechala nastoupit nahoře na okraji srázu. Vždycky říkala, že četa v jedné linii se jí nerozprchne jako smečka divokých psů. Všechny je seřadila a přísným hlasem každému připomínala, že mají stát za všech okolností pěkně zpřímá a hrdě, jinak jim osobně zkontroluje anatomickou tělesnou stavbu něčím velmi nepřírozným, co je stát rovně rozhodně přinutí. Pak s hlavou vztyčenou a s grácií vyrazila ke vstupní bráně zařízení. Respekt a strach z nadřazené překonával jakoukoliv únavu vojáků. Každopádně ke komplexu přicházeli jako nějakí účastníci zaprášené a zubozžené vojenské přehlídky. Ardo byl přesvědčen, že kdyby měla Breanne prapor, určitě by s ním teď zběsile mávala. Ardo si dovilil letný pohled za sebe. Obrovský atomový hřib se pomalu nad Pánví rozptyloval. Jeho rozzařená karmínová záře se přesouvala na východ k rudým horám. K samotné explozi však došlo nad zemí: Deto-nace v určité výšce rozmáčkne všechno pod sebou, jako když udeříš pěstí do stolu. Takový výbuch nejenže způsobí mnohem větší škody, ale oproti explozi na zemi zásadním způsobem snižuje také množství radioaktivního spadu. I tak Ardo přemítal, zda se někdo obtěžuje na toto nebezpečí upozornit usedlíky, kteří možná žijí směrem, kam právě vítr unášel nevelké, přesto však stále smrtonosné množství radioaktivního spadu. Nakonec dospěl k závěru, že asi ne. Vše, co leží východním směrem, beztak obsadili a zničili Zergové.

V porovnání s předešlým dnem řady vojenského oddílu značně prořídly. Ardo spočítal hlavy pochodujících vojáků. Mariňáci přišli nejméně o polovinu čety. Chyběl Ekart, druhý Firebat z jeho oddílu, který pravděpodobně ležel roztrhaný nebo rozdcený někde v Pánvi u Oázy. Stejný osud potkal také Collinse a Essona.

Ardo doufal, že jsou aspoň mrtví. Uvědomil si, že nelze vyloučit ani možnost, že tlaková vlna smetla nejen Zergy, ale i samotné mariňáky. Výbuch pak vojáka nemusí bezprostředně rozdrtit, ale seškvaří všechny těsnící uzávěry bojové zbroje, kterou navíc promění v bezcennou, a hlavně nepohyblivou hromadu šrotu. Není nic horšího než zůstat uvězněn ve zbroji na opuštěné radioaktivní pláni... Opět jej rozbolela hlava. Na podobné věci nebylo radno myslet. A tak mohli mariňáci Konfederace slavit další vítězství. I když polovina vojáků pryč, Ardo věděl, že akce bude považována za úspěšnou. Ne, uvědomil si. Více než polovina. Vznášedla se návratu také nedočkala. Kromě dvou Vultur přišli o všechny stroje již před slavným úprkem z Oázy. Ardo neměl nejmenší tušení, jestli se vůbec některému z řidičů podařilo přežít a dorazit na základnu.

Vítězství. A to všechno kvůli kovové bedně, která mu neustále narážela do stehna, a jedné civilistce, jenž visela přes Cutterovo rameno jako nějaký hadrový panák.

Breanne se zbytkem jednotky pochodovala k východní bráně se vši důstojností, jaké byli všichni schopni. Chvějící se rezivý západ slunce vrhal stíny na tmavé, kovové zdi vojenského zařízení. Pomalu se blížili ke vchodu. Něco však nebylo v pořádku. Něco, co se Ardo raději neodvažoval pojmenovat. Breanne to musela cítit také. Znenadání se zastavila a zvedla levou ruku zaťatou v pěst. Všichni mariňáci se zastavili a netrpělivě vyčkávali.

Breanne chvíli jen tak stála. Ardo nedokázal odhadnout, zda se poručík na něco soustředí, nebo se prostě jen nedokáže rozhodnout.

"Breanne jednotce Vyhlídky," zahlásila do komunikačního kanálu.

Ticho. To bylo ono, uvědomil si Ardo. Když se blížili ke zdi, kromě jejich vlastního šepotu neslyšeli v komunikačním kanále vůbec nic.

"Breanne jednotce Vyhlídky, odpovězte, prosím."

Zvednul se večerní vítr a kolem helem vojáků svištěla prolétávající zrnka písku. Ardo pohlédl vzhůru na nízké bunkry po obou stranách zamčené brány. Ještě před několika okamžiky jej temné průzory naplňovaly pocitem bezpečí.

Představoval si, že v bunkrech hlídají jednotky, které je ochrání před jakýmkoliv nebezpečím. Nyní však vypadaly zlověstně prázdně a temně. Zkoušel se pozorně dívat, zda v tmavých otvorech nezahledne nějaký pohyb, ale k žádnému závěru nedošel.

Mariňáci si mezi sebou vyměnili několik zmatených a úzkostných pohledů.

Komunikační kanál suše a prázdně šuměl.

Breanne jednotce pokynula, ať si přichystá zbraně. Teprve nyní si Ardo uvědomil, že pušku během zoufalého útěku někam zahodil. Najednou se cítil velmi zranitelný. Vyčítavě se podíval na Littlefielda, který stále držel madlo na druhé straně té zatracené kovové bedny. Littlefield to vůbec nevnímal. Pohledem neustále přejížděl přes tmavé zdi základny.

"Proč neodpovídají?"

"Možná se jedná o nějakou závadu komunikace."

"Možná? A co když ne?"

Breanne přistoupila k numerickému panelu vedle masivní, zavřené brány. Ke zjištění správné vstupní sekvence k otevření vstupu potřebovala několik pokusů.

Ardo s napětím vyčkával, co se stane. Pancéřovaná brána hlavního zámku kasáren zaúpěla a pomalu se začala zvedat nahoru. Breanne pozvedla zbraň, avšak zůstala na místě. Ostatní mariňáci ji následovali.

"Mellishi, Bernelli, na místa! Pohyb!"

Oba mariňáci váhali jen chvíli. Pak vyrazili rychle kupředu s puškami připravenými k palbě. Zaujali strategickou pozici po stranách tmavé vstupní brány do komplexu a skrze mušku zbraně pozorně sledovali prostor před sebou.

"Čistý vzduch, poručíku!" zahulákal Mellish velmi nejistě.

Pomalou se začínaly otevírat vnitřní dveře zámku. Kovová stěna postupně odhalovala kasárna, která se utápěla v sytém západu slunce.

"Poručíku?" pronesl tázvým a nervózním hlasem Bernelli.

"Zůstaň na místě, vojine!" Breanne vykročila kupředu a očima se snažila proniknout skrze tenký průzor pozvolna se otevírající brány. "Kryjte nás. Xiang, půjdeš se mnou." Breanne vstoupila do průchodu následovaná vojínem. Po několika krocích je tmavý průchod zcela pohltil, aby se jejich siluety vzápětí objevily v paprscích podvečerního světla.

"Všichni za mnou," zvolala Breanne, "tak hněte sebou, chlapi!"

Ardo znovu mrknul na Littlefielda. Starý veterán přikývnul a oba rychle vyrazili kupředu s ostatními.

Nevelký volný prostor za vstupní branou a mezi stěsnanými budovami kasáren sloužil tak akorát k nastoupení oddílu před misí. Konfederace si libovala v těsných a efektivních vojenských základnách: čím menší prostor, tím lepší manipulace se zdroji a menší území, které je nutné zabezpečit a hlídat. Tahle doktrína byla aspoň vtlučována do hlavy všem velitelům a stavebním inženýrům. Výsledkem pak byly všemožné směsky budov, které od sebe stály právě tak daleko, aby se mezi nimi dalo manévrovat pozemními vozidly. Taková plně vybavená a obsazená základna Konfederace pak připomínala hotové lidské mraveniště. Úzké průchody plnili všudypřítomní mariňáci, obsluha i velitelský štáb a všichni se snažili prodrat z jednoho místa na druhé.

Ardo váhavě opouštěl prostor vstupní brány a postupoval dále do komplexu kasáren Vyhlídka. Základna vypadala stejně jako ostatní vojenská zařízení, ve kterých kdy Ardo sloužil. Tedy až najeden zásadní rozdíl.

Nikdo nebyl doma.

Vstupní brána byla situována na východní straně obranné zdi. Samotný plac sloužil jako přistávací plocha pro výsadkové lodě. V okrajových částech základny stálo na volném prostoru několik roztroušených samostatných budov. Na severní i jižní straně volného prostranství byla postavena těsně vedle sebe v neuspořádaných řadách zásobovací skladiště. Na každé straně se pak tyčily raketové věže. Jejich odpalovače se stále otáčely podle navigačního systému, který automaticky vyhledával případné narušitele prostoru. Na západní straně prostranství, přímo naproti

vstupní brány, stály tři budovy kasáren. Byly to tytéž budovy, které čistě náhodou dnešního rána opouštěli. Široká ulice směrem na jih vedla zpátky k masivní budově velitelského centra, jehož vrcholek hrdě vyčníval nad celou základnou. Kousek za nejdůležitější budovou se pak nacházela továrna a výrobní linka na těžkou vojenskou techniku. Na severní straně volného prostranství stála hned vedle zásobovacích nádrží dvě SCVěčka. Všechno bylo puntičkářsky přesně na místě.

"Mellishi, zajisti zámek." Poručíkův hlas byl klidný a tichý. Stejný způsobem promlouval kdysi Ardo ke koním na tátově statku, když se splašili a on je potřeboval uklidnit. "Musíme uzavřít bránu. Nepotřebujeme, aby nás něco překvapilo zezadu."

"Jo," zamumlal kdosi do komunikačního kanálu, "zvláště když to je samé překvápko i před námi."

"To stačí, Bernelli." Breannin hlas zůstal ledově klidný. "Mellishi, zavřel jsi bránu?"

"Ano, madam. Zámek zajištěn."

"Vypadá to, jako by si všichni sbalili svých pět švestek a rychle odsud vypadli," reptal Xiang.

"To jo," přitakal Littlefield, "ale podívejte: Chápu, že tady nechali zásobovací skladiště a raketové věže - ty jsou zde postaveny napevno - ale kasárna jsou mobilní. K čertu, vždyť i velitelské centrum je vybaveno hnacími tryskami. Tohle všechno se dá podle potřeby přesunout na jiné místo, a budovy jsou navíc ve velmi dobrém stavu. Kdyby se chtěli zdechnout, proč s sebou nevzali také hardware?"

"Ano, velmi dobré otázky, ale my potřebujeme znát odpovědi," řekla Breanne. "Pročešeme a zajistíme základnu. Možná najdeme nějaké uvězněné nebo raněné lidi, kteří nemůžou komunikovat. Něco se tady stalo, a jestli na někoho narazíte, pravděpodobně bude trochu nervózní."

"Tak, víte, co máte dělat!"

"Hlavně klid a zbytečně se neunáhlit s prstem na spoušti, rozumíte? Nerada bych, aby to některý z nás našel do vlastních jenom proto, že nevíme, co se děje. Littlefelde, Melnikove, vy zůstanete se mnou. Cuttere, jak se daří civilistovi?"

"Začíná se pomalu probírat, poručíku." Cutter nyní držel ženu opatrně v náruči. V porovnání s rozložitým ostrovanem vypadala dívka velmi něžně a křehce. Ardo si všimnul, že se hýbe. "Chcete, abych ji položil na zem?"

"Ne, ve velitelském centru je ošetřovna." Breanne byla znechucena. Moc lidí pod jejím velením nezůstalo. "Uděláme to společně. Začneme od kasáren na severu a pak..."

"Poručíku, zaznamenal jsem pohyb!" "Kde, Bernelli?"

"Přibližně padesát metrů, koordináty dvě-sedm-osm." "To je velitelské centrum! Sleduj to, Bernelli. Chlapi, zůstaňte ve střehu!"

S každým dalším slovem se Bernelliho hlas tenčil a tenčil. "Sleduji... přesunuje se to na jih."

"Poručíku, tady se nacházíme na otevřeném prostranství," vydechnul Littlefield.

Breanne to okamžitě pochopila. "Vpřed! Zaujmete pozice pod severními kasárenami. Kryjte se za terénními nerovnostmi. Pohyb!"

Jednotka rychle upalovala přes pomyslné náměstí základny. Ardo běžel nemotorně vedle Littlefielda. Oba stále zápasili s kovovou bednou, kterou společně přenášeli. Když probíhali jen několik metrů od budov zásobovacího skladiště, Ardo se na zlomek vteřiny zamyslel. V jedné z nich by určitě našel zbrusu novou bouchačku a čerstvé zásoby munice. Místo toho se tady choulil a krčil za přístávací patkou mobilních kasáren jako nahý v kopřivách, protože kromě nadávek, vztekla plivání a idiotské železné bedny, která měla zůstat v Oáze a stát se součástí obrovského radioaktivního mraku pomalu odplovajícího kamsi na západ, se neměl čím bránit.

"Bernelli?" pronesla Breanne tiše, i když její zvukotěsná bitevní zbroj usměrňovala jakýkoliv hluk výlučně do komunikačního kanálu.

"Stále sleduji cíl, poručíku. Pohybuje se rychle. Patnáct metrů na dvou stech stupních. Stále si udržuje východní směr."

"Blíží se to po cestě k nám," zahřměl Littlefield.

"Pořád patnáct metrů. Už bychom to měli vidět..."

Ardo se přikrčil za ocelovou vzpěrou.

Ve skomírajícím podvečerním světle si to na volné prostranství bezstarostně šinul nějaký chlap.

"Kurva drát!" odplivla si Breanne. Rychle se postavila, zvedla přední ochranný štít helmy bitevní zbroje a zařvala přes celý plac: "Marcusi, co tady do hajzlu děláš?"

Postava se otočila. Marcusovy líce byly povadlé a postrádaly obvyklý šarm a čistotu. A také přišel o zvláštní klobouk a odhalil tak hlavu, ze které neposlušně vyrůstaly nepoddajné vlasy snad do všech možných i nemožných směrů. Tak či tak, Ardo v něm okamžitě poznal technika, jenž se k nim přidal během včerejšího letu z Vyhlídky.

"Madam!" vysypal ze sebe seržant Marcus Jans a strnule zasalutoval. "Vítejte doma, madam!"

Poručík Breanne mu zasalutování oplatila ledabylým gestem. Pak se zeptala: "Můžeme vstoupit do kasáren?"

"Uhm, madam?"

"Předpokládám, že tato základna spadá dočasně pod tvé velení, seržante. Jinak by nás určitě vítal někdo jiný."

"Uhm, ááá." Jans vypadal zmateně. "Ano, madam, myslím, že... tedy až na vás... ted'. Chci říct.

Ardo si znenadání opět vzpomněl na krutou hru kočky s myši.

"V tom případě vám hlásím, že můj oddíl se vrátil z úspěšné mise, kterou plnil jménem Konfederace." Breannin hlas byl unavený a její nálada se blížila k absolutnímu bodu mrazu.

Jans se podíval za Breannina záda do míst, kde se Ardo kryl s ostatními spolubojovníky. "Myslíte ty mariňáky, kteří se schovávají pod kasárenami?"

"Tak tohle si za vzorné plnění povinností nezasloužíme," zaburácel Cutter.

"Ano," procedila Breanne skrze zatáté zuby. "Ti mariňáci schovávající se pod kasárenami žádají o svolení vstoupit do

vaší základny, seržante, a pak chci vědět, kam se ksakru celá základna poděla."
Jans jen nechápavě zamrkal. Zdálo se, že Breannina poslední slova ho málem dorazila.
"Ale... ale poručíku... myslel jsem, že tohle mi vysvětlíte vy!"

KAPITOLA 12 MĚSTO DUCHŮ

"Co to kurva meleš, Jansi?" Breanne rozhodně neměla náladu na hloupé žerty. Seržant a technik v jedné osobě si z intenzity hněvu v jejím hlase málem nadělal do kalhot.

"Víte, madam, všichni se odsud stáhli," vykotal ze sebe Marcus. Z pramínků vlasů se mu začaly postupně spouštět potůčky potu, které si razily cestu skrze špinu seržantovy tváře. "Myslel jsem, že jste byla pověřena velením základny a že o všem budete vědět. To je všechno."

Littlefield přistoupil k Breanne a technikovi. Za sebou táhl těžkou kovovou bednu a také Arda, který stále držel druhý konec. Promluvil tiše a jistě, ale Ardo byl blízko a všechno slyšel. "Poručíku, stmívá se a tohle je jediné místo, kde se můžeme ukrýt."

Breannin vzteklý pohled stále nemilosrdně propícho-val Janse, Littlefieldova slova ji ale dokázala nějakým způsobem částečně uklidnit. Podívala se nahoru. Zdálo se, že snad poprvé si všimla stmívajícího se nebe nad šedými zdmi kasáren.

"Pravděpodobně nemáme moc času," zašeptal Littlefield do země, ale slova byla určena poručíkovi.

"Základna byla opuštěna," oznámila náhle Breanne. "Tohle si někdo pěkně odskáče. Cuttere..."

"Ano, madam?"

Ve velitelském centru je ošetřovna. Odneste tam tu ženu, uložte ji na palandu a pak se mi ohlaste. Littlefi-elde, vezměte s sebou Melnikova a běžte s Cutterem. A Melnikov ať dává na poklad i na ženskou pozor - snad to zvládne."

"Buďte bez obav, poručíku, určitě si poradí. Postarám se o to."

"Nebude od věci, když se postaráte také o to, aby nafasoval novou pušku. A když už budete ve skladu, vezměte jednu i pro sebe." Breanniny rty se málem usmály. "Pak přijďte zpátky za mnou. Musíme zajistit obrannou linii."

Cutter cosi zabručel a přehodil si sténající ženu do druhé ruky. V jeho hlase byla slyšet naštvanost a rozčarování.

"Dneska večer si moc srandy neužijeme, poručíku. Právě jsme Zergům poslali nukleární pozdrav, který z nich nadělal sekanou. Teď akorát stačí mávnout na autobus, který nás odveze domů. Tady válka skončila." Mohutný chlap smutně pokýval hlavou. "Ne, madam, dneska večer si rozhodně neužijeme."

Littlefield pohlédl na Breanne. Možná očekával nějakou reakci, Breanne však nehnula brvou.

"Dostali jste rozkazy," pronesla poručík chladně a vyrovnaně. Pak se obrátila na seržanta. "A ty, Jansi, zůstaneš se mnou. Mám hromadu otázek a nerada bych o tebe přišla dříve, než mi na ně stihneš odpovědět."

Než došli na ošetřovnu, na základnu se snesl závoj noci. Ze západu foukal silný vítr a mezi prázdnými budovami konfederálních vojenských kasáren zněl jako sténání a nařikání. Ardo se pod těmi zvuky otřásl. Zdálo se, že opuštěné budovy narušitele svého klidu nepřátelsky pozorují. Tohle místo bylo jednoduše příliš opuštěné na to, kolik výstroje a výbavy tady zůstalo. Kamkoliv se Ardo podíval, všechno bylo na místě, ale přesto mu tady něco nehrálo. V měkkém jilu, který udusával těžkými vojenskými botami, byly stále stopy nejrůznějších vozidel, která tudy před nedávným projelem. Každá buňka, již cestou minuli, stále svítila jasným světlem. Jedno ze zásobovacích center mělo dveře otevřené dokořán a zevnitř se ven na ulici valila jasná záře vnitřního osvětlení. Uvnitř stál nakládač typu SCV. Jeho nejasná humanoidní kostra z oceli a plastu udržovala perfektní rovnováhu s těžkým modulem, který svírala v nákladních prackách. Operátor stroje byl však dávno pryč. Prázdné SCVěčko vypadalo jako mrtvá tělesná schránka, kterou právě opustila její duše. Kamkoliv se Ardo podíval, všude byly stopy mariňáků a techniků. Za normálních okolností se tudy měli tito lidé prohánět jako mravenci, ale nějakým způsobem tady prostě chyběli. Zůstali pouze v představách nových návštěvníků. Ardo si přestával být jistý, zda by ho překvapilo, kdyby na někoho narazili, nebo jestli jej překvapuje skutečnost, že nevidí prostě nikoho.

Hlavní přístupová cesta se vinula okolo zadní části jižního modulu kasáren a dále protínala udusané prostranství před tyčícím se velitelským centrem. Robustní budova zabírala přibližně stejný prostor do výšky i do šířky. Vrcholek centra pak tvořila zakulacená ocelová kupole propůjčující stavbě její charakteristický vzhled. Na první pohled bylo zřejmé, že velitelské centrum mělo plnit především svůj účel. Estetice věnovali konstruktéři minimum. Některý z architektů určitě chtěl prosadit jisté designové prvky, avšak jeho nadšení očividně nikdo nesdílel. Tohle byla čistě obchodní, a především armádní záležitost. Masivní přístavací vzpěry podpíraly hlavní tělo budovy, tlusté trámy stabilizačního systému se plynule ztrácely v širokých ochranných krytech. Pancéřové stěny vyztužovaly externí ocelové pláty. Kromě toho bylo třetí patro vybaveno komplexní komunikační centrálou, řadou pozorovacích věží, antén, detekčními senzory a dalšími technickými zařízeními, která v problematice neznalém pozorovateli vzbuzovala představu dokonalého chaosu. Nad samotným komunikačním a operačním centrem byl posazen obrněný, prosklený blok. Pohled z nejvyššího patra poskytoval veliteli perfektní přehled o dění v celém komplexu. Také z těchto oken se linula jasná záře, ale pokud viděl Ardo dobře, bez jakékoliv známky pohybu.

Hlavní vstupní rampa do velitelského centra byla spuštěna, hydraulická ramena se rozpínala na doraz. Stejný přístup se nabízel také do hlavní velitelské místnosti. Ardo se však nedokázal zbavit pocitu, že vstupuje do chřtánu obrovské a zlé bestie.

Příjemné světlo velitelského centra jim trochu přidalo na náladě. Čím méně stínů, tím lépe. Centrální hala zabírala další dvě sekce. Jednu vlevo a jednu vpravo. Ardo věděl, že velitelské centrum je vybaveno také zařízením na zpracování

minerálů a plynu. Právě tyto suroviny byly srdcem a doslova hlavním hnacím motorem každé mobilní velitelské základny. Prostory na zpracování a uskladnění materiálů zaplňovaly většinu vnitřního prostoru centra.

Nad jejich hlavami byly mezi obě rozlehlé haly vtěsnány prostory pro údržbu SCVěček. Slovo "údržba" však nevystihuje účel tohoto zařízení přesně. Technici byli schopni vyrobit SCVěčko z odpadů, které vznikají během zpracování minerálů. Nad hlavami jim viselo v regálech několik nevyužitých SCV T-280, které se slabě pohupovaly sem a tam. Ardoovi se ke vši smůle vrátila protivná bolest hlavy. Littlefield pokračoval stále kupředu k výtahu na konci centrální haly. Ardo Littlefielda následoval i s kovovou bednou, již společně nesli. Když nastoupili do výtahu, oba se otočili. Následně se k nim připojil Cutter i se ženou, kterou stále nesl v náruči. Littlefield stisknul tlačítko výtahu. Cestou nahoru se Ardo snažil prohlédnout si neznámou ženu lépe. Zdaleka nejpůsobivěji vypadala hustá spleť dlouhých, špinavých vlasů. Do tváře jí bohužel neviděl, protože ji měla zabořenou do Cutterovy hrudě. Dívka byla oblečena do obvyklé kombinézy koloniálního dělníka. Zřejmě pracovala jako údržbářka nebo na nějakém projektu zavlažování Oázy. Podrážka jedné její boty byla zčásti utržená od kožené vrchní části obuvi. Vzhledem k tomu, co se muselo tam dole ve městě přihodit jejím spolupracovníkům, poškozená bota připadala Ardovi zvláštní.

Teď, když se město utápělo v zářícím oblaku, se aspoň nemuseli trmácet, aby pohřbili mrtvé.

Pohřbili mrtvé?

Tahle fráze se Ardovi vryla do mysli, nebyl schopen myšlence přiřadit hlubší význam. Kromě toho mu hlava přílišně třeskla a samotné myšlení bolest ještě zhoršovalo. Hlavně splnit úkol a na všechno zapomenout.

Výtah rychle minul další patro, až se konečně zastavil před dveřmi číslo tři. Cutter se se ženou v náruči obrátil a vstoupil do úzké chodby. Nebylo to nic snadného, zvláště v rozložitě zbroji Firebata, ale Cutter si poradil vcelku snadno. Zdálo se, že objemná zbroj tvoří pouze druhou, hrubší kůži.

"Jdeme," řekl Littlefield a strčil do ocelové bedny, která šňouchla Arda do stehna. Ardo zatřepal hlavou, aby se zbavil dotěrných myšlenek, a vyrazil do chodby.

Ošetřovna byla obklopena ostatními místnostmi velitelského centra. Nacházela se prakticky přesně uprostřed budovy. Nebyly zde žádné regenerační nádrže nebo cokoli, co by řadová obyvatelé považovali za standardní zdravotní zařízení. Ošetřovna sloužila spíše jen jako stanice první pomoci, která měla zraněného vojáka na cestě do opravdové nemocnice udržet naživu.

Jednu ze stěn ošetřovny lemovalo několik paland. Většina z nich odpovídala tradičnímu mariňáckému stylu - byly puntičkářsky uklizené a upravené. Jedna z nich se však od ostatních lišila, její prostěradlo bylo rozházené po podlaze. Cutter vstoupil do místnosti. Zdálo se, že jeho rozložitá postava zaplnila celý prostor pokoje. Prostřední palanda mu připadala nejzpůsobivější a sténající ženu položil právě tam. Obrovský muž si mohl konečně vytáhnout ochranné hledí helmy. Ardo s Littlefieldem právě vcházeli do místnosti. Ardo si všimnul, jak se po snědé tváři osnovaná řine pot.

"Kondice v háji," zasupěl. Rychle povolil jistící zámky rukavice a osvobodil si ruku. O minutku později již přitahoval okolo nohou, rukou a hrudi netečné ženy řemeny. "Potřeboval bych více cvičit. Měl bych na sobě trochu máknout." Ardo se pousmál a pokýval hlavou. Cutter právě uběhl s touto ženou přes rameno nebo v náruči několik kilometrů. I když mu značně pomáhala vojenská zbroj, bezpochyby se jednalo o heroický výkon. Ardovi připadalo směšné, že by mohl Cutter svůj výkon považovat za slabý.

Littlefield Ardovi pokynul a bednu postavili vpravo na dřevěný stůl, který stál se židlí kousek od zdi na protější straně od prýčen.

Littlefield se zastavil. "Tak se na to podíváme!"

Stůl byl až na nedopitý šálek kávy a napůl sněžený sendvič čistý a uklizený.

Cutter na něj chvíli zíral, pak natáhnul kupředu olbřímí ruku a šálek sebral. "Ještě je teplá," pronesl a jedním lokem šálek vyprázdnil.

"Chtělo by to cukr," pokračoval Cutter a sebral zbytky sendviče, který se vzápětí ztratil v jeho ústech. Dalším komentářem nebylo kvůli plné puse vůbec rozumět. "Jdu ven. Pokud byste vy dva cokoli potřebovali, stačí zařvat. Jsem si jistý, že někdo určitě přijde."

Cutter popadl bitevní rukavice a opustil místnost. Pak za sebou slušně zavřel zasunovací dveře ošetřovny.

Littlefield Ardovi oplatil překvapený pohled. Pak se oba muži hlasitě rozesmáli.

"Neuvěřitelné," snažil se ze sebe Ardo dostat skrze návaly smíchu.

"Ne, ani ne," odvětil Littlefield pobaveně. "Jakmile ho člověk jednou pozná, v jádru to není vůbec špatný chlap."

Ardo se posadil na židli u stolu. V bitevní zbroji to není jednoduchá věc. "Ty ho znáš?"

"To si piš," zaševelil Littlefield a posadil se na okraj stolu. "Chvilí pode mnou sloužil. Myslím, že mu neseděl můj styl. Ale když to vezmu kolem a kolem, můj styl asi neseděl více lidem."

Ardo nevěděl, co na to říct, a tak se v místnosti rozhostilo nepříjemné ticho.

"Nu," pokračoval Littlefield a díval se stranou, "tohle je sice pěkná ošetřovna, ale nezapomeň, že jsi ve službě. Teď máš vlastně dokonce hlídat! Bedna je tady - ať už to podělané zařízení slouží k čemukoli - a ta ženská by ti taky žádné problémy dělat neměla. Kdyby něco, buď na příjmu. A ať už budeš dělat cokoli, nesmíš usnout! Já se zatím pokusím pro nás poohlédnout po nějakých pěkných bouchačkách a čerstvé municí. Breanne chce udělat přesný rozpis stráží a pak se budeme moci pořádně nadlábnout. Vráť se dříve, než se naděješ."

"Provedu," přikývl Ardo. Dokud se neposadil, vůbec si neuvědomoval, jak moc je unavený. "Provedu..."

Littlefield se usmál. "Pořád tě bolí hlava?"

Ardo neurčitě přikývnul. "Trochu."

"Myslím, že tě konečně zmáhá resocializace. A kromě toho jsi teď veterán! Máš na pažbě první zářez, navíc jsi přežil, takže o tom můžeš všude vesele vykládat."

Před jeho očima sebou trhal zergling, který ho propichoval tupým, černým pohledem.

"A Bůh pravil: Necht' voda přinese radost a blahobyť všem živým bytostem..."

Ardo nemohl dýchat.

Ardo se znenadání zamačkal a odvrátil pohled stranou.

Littlefield pozvedl obočí. "Všechno bude v pořádku, chlapče. Uvidíš. Už to nebude trvat dlouho."

Seržant se postavil a odhodlaně zamířil ke dveřím. Dveře se poslušně odsunuly stranou, a když prošel, opět se zavřely.

Ardo se zhluboka nadechnul.

Nemohl dělat nic jiného, jen pokorně čekat. Nedokázal si představit nic horšího než být ponechán samotný napospas vlastním myšlenkám.

"Nikdy tě neopustím," říkal jí. Obilná podestýlka pod jejich těly romanticky ševalila.

Utápěl se v jejích zářivých modrých očích.

Zlaté...

Ardo vstal. Musí se přece najít něco, co by mohl dělat. Hlava mu opět třestěla.

Ženě na palandě se očividně nevedlo o nic lépe. Zmateně začala bojovat s řemeny a její úpění bylo stále hlasitější.

Ardo začal rychle prohledávat zdravotní zásuvky zapuštěné ve zdi ošetřovny. V umývadle namočil ručník a naklonil se nad ženu.

"Jen klid, slečno," pronesl co nejkonejšivějším hlasem. "Nikdo vám neublíží."

Zena sebou začala zmitat ze strany na stranu, aby se vyprostila z pout. Její vzdor byl každým okamžikem silnější a odhodlanější.

"Hej... podívejte, slečno, musíte si odpočinout! Chceme vám pomoci." Nezabíralo to. Ardo popadl ženu za ramena a zatřásl s ní. "Přestaňte! A poslouchejte mě!"

Jako když utne, žena přestala vzdorovat.

"Jste v bezpečí," povzdechnul si Ardo a povolil stisk jejích ramen. Opět zvednul navlhčený ručník a začal rozhrnovat stranou vlasy, které zakrývaly její tvář. "Jste v konfederálních kasárnách na Vyhlídce. "Nikdo vám..."

Hrdlo se mu semknulo.

Zlatá.

Zamrkal a pak nevěřicně zavrtěl hlavou.

Z pryčny na něj hleděla zmatená žena.

S dlouhým copem jejích zářivých vlasů si pohrával teplý, jemný vánek, který se proháněl nad lánem obilí.

Ardovy oči náhle zalily slzy štěstí. "Melani? Melani! Jsi to ty! Můj Bože, to je zázrak! Zázrak!"

Udivený Ardo láskyplně uchopil její hlavu do dlaní.

Přiblížil rty k jejím ústům.

Žena začala křičet.

KAPITOLA 13

MERDITH

Ardo uskočil dozadu, jako by dostal ránu elektrickým proudem. Tep v jeho hlavě divoce pulzoval. "Melani! Přestaň, prosím! To jsem přece já!"

Žena opět vykřikla, oči zešíroka otevřené v panické hrůze.

Ardo zvedl ruku v marné snaze ji aspoň trochu uklidnit. Oči zaplněné slzami nesnesitelně pálily a tep v Ardově hlavě začínal být nezvladatelný. "Prosím! Neublížím ti. Jsi zmatená... a... a... a... zraněná. Je to tak dávno, já..."

"Nech mě na pokoji, ty hajzle!" procedila žena skrze vyčeněné zuby v úporné snaze bojovat s vlastním strachem. "Kde to k čertu jsem?"

"Jste na ošetřovně v... ehm... v..." Ardo sebou nepřírozeně trhnul, jak se snažil čelit další explozi bolesti v mozku.

Zjišťoval, že jej myšlení stojí stále více sil. "Ve vědeckém oddělení... na Mar Saře. Na vojenské základně

Konfederace..."

Žena se opět pustila do zoufalého boje s řemeny. Konstrukce palandy připevněné ke zdi neškodně zarachotila. Cutter si dal opravdu záležet. Po chvíli se vyčerpaná bezvládně zhroutila zpátky.

"Prosím, Melani!" Ardo zamrkal, aby z očí vylil moře slz, a během hovoru se pustil do předem prohraného boje s jisticími přezkami rukavic. "Kdybys jen tušila, jak dlouho sním o tomto okamžiku... jak moc jsem po tobě toužil. Snad tisíckrát se mi zdálo, že tvou tvář vidím v davu..."

Obrátila se k vězniteli. Vynakládala přitom nemalé úsilí, aby opět neomdlela. "Tohle je základna Konfederace?"

"Ano!" Se zmučeným výrazem v obličejí k ní přistoupil blíže. "Melani, kdybys tak věděla, jak je mi to líto.

Žena na něj z plných plic zaječela: "Ještě jeden krok, ty zkurvysynu, a zabiju tě!!!"

Ardo se zastavil. Zcela zmrazený nebyl schopný pohnout se dopředu ani se stáhnout zpátky. Nesnesitelná bolest v hlavě vrcholila a oslavovala zvrácené vítězství. Ardo ze sebe vydal přidušený výkřik a s nekontrolovatelným nářkem se zhroutil na zem. Jeho mysl zaplavily vzpomínky. Zlatá pole. Zlaté vlasy. Pláč a rudá krev.

Chvilí trvalo, než zaslechl její hlas, jak k němu tiše promlouvá.

"Hej, vojáčku, to bude dobrý. Hlavně klid, všechno bude zase dobrý."

Ardo pohlédl skrze závoj slz nahoru.

"Hlavně klid, jo? Promluvíme si... budeme prostě jen tak mluvit... jo? Pomůžu ti, aby se ti ulevilo. Platí?"

Ardo pomalu přikývnul. Byl úplně na dně. Potupně seděl v bitevní zbroji na podlaze ošetřovny. Zády se opíral o stůl.

"To bude dobrý." Ženin hlas byl klidný a rozvážný, jako by se bavila se sebevrahem, který se právě chystá skočit ze

skalního převisu. "Jen tam prostě sed', promluvíme si a všechno nějak vyřešíme, jo?"

Ardo opět neurčitě přikývnul.

"Jmenuji se Meredith. Jak říkají tobě?"

Ardo přerývaně zalapal po dechu.

"Podívej se na mě."

Ardo nevěděl, jestli v sobě najde dostatek síly. "Och, Melani..."

"Podívej se na mě," řekla Meredith tentokrát rázněji.

Ardo pozvedl zrak.

"Prohlédni si mě lépe." Meredith ležela klidně a soustředila pohled tmavých očí na Ardovu tvář. "Prohlédni si mé vlasy... jen se klidně podívej. Vypadají jako vlasy tvé... uhm... Melani?"

Ardo se s vypětím všech sil pokusil soustředit.

"Podívej... Vypadají jako vlasy Melani?"

Vlasy byly jiné. Očividně mnohem tmavší. I přes všechnu špinu. Melaniny vlasy byly tak překrásně jemné a...

"Mé oči," přikázala zase Meredith. "Jsou tohle Melaniny oči?"

Ardo soustředil pohled do ženiných tmavých, téměř černých očí. Vypadaly jako hluboká jezírka v jeskyni. Melaniny oči byly modré jako pomněnky...

Ardo se odvrátil. "Ne... to nejsou Melaniny oči."

"Tak jo, jmenuji se Meredith," zkusila to klidným hlasem ještě jednou. "Jak říkají tobě?"

"Ardo... Ardo Meln... vojín Ardo Melnikov, madam." Ardo se stále nedokázal na ženu na palandě podívat. "Moc... moc se omlouvám, madam. Nevím, co to do mě vjelo. Přijměte, prosím... mou upřímnou omluvu."

"To je v pořádku, vojáčku. Nic se nestalo." Meredith se podívala na strop a pečlivě vážila následující slova. "Ty jsi resocializovaný, že?"

"Madam?" Vyčerpávající bolest v hlavě na chvíli ustoupila, ale teď se vracela k poslednímu, rozhodujícímu úderu.

"Neurálně resocializovaný - podstoupil jsi zvláštní výcvik, jehož součástí je také nový paměťový vzor. Říkám to správně?"

"Ano... myslím, že patřím mezi resocializované, nebo jak tomu říkáte." Ardo se najednou cítil strašně unavený.

"Podívejte, madam, už jsem se vám omluvil a myslím jsem to opravdu upřímně. Teď... no, možná by bylo lepší, kdybychom už spolu dále nemluvili."

Pomocí rukavic bitevní zbroje se těžkopádně postavil. Ještě stále se na ni neodvažoval pohlédnout. Pomalu vycouval na opačnou stranu stolu. Tolik si přál, aby mohl být chvíli sám.

Jenomže to nebylo možné. Zvláště ne teď. Duchové v jeho mysli ho neúprosně pronásledovali a mučili. Představa, že tady bude sedět a čekat na Littlefielda, až se vrátí, jej přiváděla k šílenství. Potřeboval myslet na něco jiného. Na něco, čím by zaneprázdnil ztřípanou mysl, na něco, co by zahnilo jeho černé myšlenky, které čekaly hned za rohem, aby využily první příležitosti k rozcupování Ardova mozku a srdce na malinké střešky bolesti. Před ním stála kovová bedna. Poklad, kvůli kterému tam málem zhebnul - a kvůli kterému už zemřeli někteří jiní.

Hlavou se mu teď honila záhada, které nerozuměl. Z bedny trčela dvě madla, každé z jedné strany. To, co vypadalo jako vrchní strana, tvořilo šest samostatných západkových mechanismů. Zdálo se, že nejsou zamčené. Ardovi to připadalo jako dostatečně pozvání, aby bednu otevřel.

Natáhl ruku kupředu a odjistil první západku. "Uf, na tvém místě bych to nedělala." Ardo pohlédl nahoru. Meredith byla stále připoutaná k palandě. Hovořila k Ardovi, ale zrak upínala ke kovové bedně.

"Proč ne?" zeptal se Ardo zcela nezaujatým tónem. "No... možná bys raději nechtěl vědět, co je uvnitř." Ardo si suše odfrknul a odjistil druhou západku. "Myslím to vážně, vojáčku."

"O tom nepochybují," povzdychl si Ardo a bezděčně otevřel třetí západku.

Meredithin hlas zněl náhle mnohem naléhavěji: "Na starodávné Zemi, odkud jsme před dávnými věky přišli, kolovala mezi lidmi legenda o ženě jménem Pandora. Už jsi to jméno někdy slyšel, vojáčku?"

"Ano," odpověděl Ardo podrážděně. Nějak se mu nedařilo otevřít čtvrtou západku. Zdálo se, že se zasekla. "Víte, ne všichni obyvatelé kolonií jsou tupí a nevzdělaní venkovští balíci. Mytologii jsem studoval ve škole." Ardo zabručel a čtvrtá západka kapitulovala. "Tam jsi ji potkal?" zeptala se nečekaně Meredith. "To tam ses seznámil s Melani?"

Ardo se zarazil. "Co to k čertu melete, paní?" "Melani. Ptala jsem se na Melani." Meredith si nervózně olízla rty. "Chtěla jsem... chtěla jsem jen vědět, kde jste se poznali. To je všechno."

"Podívejte..."

"Meredith. Jmenuji se Meredith."

"Jasně. Podívejte, Meredith, bylo to strašně dávno na planetě, o které jste s největší pravděpodobností v životě neslyšela, a i kdybyste o ní někdy náhodou slyšela, s největší pravděpodobností by vám byla úplně ukradená."

Ardo zavrtěl hlavou a podíval se na další západku. "Ale na tom stejně nesejde."

"Co se tam stalo?" přitlačila Meredith. "Co se stalo s Melani?"

V bulvě Ardova pravého oka se náhle ozvala prudká a pronikavá bolest. Ardo sebou škubnul.

"Pověz mi... co se jí stalo?"

Viděl ji. Zergové se pustili do dalšího útoku s novou vervou a hněvem. Výsadková loď je připravovala o jejich kořist. Ardo byl zděšený, s jakou rychlostí byl tak obrovský dav obklíčen, s jakou rychlostí je kosili jako krvavě rudý obilný lán. Zergové se rychle přibližovali k Melani...

Ardo se oťásl. "To je jedno... Neměla byste se mě na to ptát..."

"Zajímá mě to," stupňovala nátlak. "Na co přesně si vzpomínáš, vojáčku? Co přesně vidíš v myšlenkách?"

Už ji skoro měli. Jeho milovanou Melani.

Ardo kolem sebe tloukl pěstmi a zoufale bojoval s davem. Zařval jako raněné zvíře.

Tři hydraliskové Melani konečně dostali a táhli ji pryč z okraje davu.

"Co přesně vidíš?"

"Nechtě mě být!"

"Prosím, Ardo!" plakala. "Nenechávej mě tady!"

Tupý dav ho nesl dále do lodi.

Merdith opět zatlačila. "Pověz mi to!"

"Je mrtvá! Jste spokojená?" zuřil Ardo. "Je mrtvá! Zergové zaútočili na naši osadu. Na pomoc přiletěla Konfederace, aby nás evakuovala. Snažil jsem se ji zachránit, ale selhal jsem. Stačí? Snažil jsem se... snažil jsem se ji dostat na výsadkovou loď, ale nepodařilo se mi probít davem a... nešlo to... prostě to nešlo..."

Ardův hlas se vytratil. K jeho překvapení se žal odrážel přímo v Merdithiných očích.

"Och, vojáčku," pronesla tiše. "Tak tohle ti napovídali? Tak tomuhle ty tedy věříš?"

V přílbě mu zazvonil komunikační kanál a celou místností se rozezněl rádiový hovor. Někde hluboko v mysli ho Ardo poznával, ale nějak se nemohl přinutit k tomu, aby na něj adekvátně zareagoval a odpověděl.

"Je mi tě strašně líto, vojáčku."

Komunikační kanál se opět ozval. Co se mu ta ženská snažila vlastně říct?

Komunikační kanál zazněl potřetí.

"Odpovíš?" zeptala se Merdith.

Ardo se oťrásl, aby se zbavil zmatených myšlenek, a přepnul linku na uzavřený, soukromý kanál. "Tady Melnikov."

"Tady Littlefield. Všechno v pořádku, synu?"

Merdith Arda stále sledovala tmavýma očima. Mariňák pojal k ženě více než jen obyčejnou nedůvěru k cizím lidem. Ustoupil dále za stůl. Doufal, že další komunikace se k ženě nedostane a neuslyší, o čem si s Littlefieldem povídá.

"Ano, seržante, jsme v pořádku."

"Jste? Dobrá. Každopádně jsem ve skladu našel pro nás páreček naleštěných a zbrusu nových narážeček C-14. Za chvíli jsem u tebe. Jak se daří našemu vězni?"

"Je docela ukecaná," odpověděl Ardo a zašklebil se na spoutanou ženu.

"No, doufám, že jí to vydrží. Hned jak dorazím, poručík ji chce vidět i s bednou ve vojenské operační místnosti. A to co nejrychleji. Právě jsem u vchodu do velitelského centra. Littlefield končí."

Ardo přepnul komunikační kanál na příjem a rychle začal západky polootevřené bedny zase zavírat.

"Doufám, že ještě budeme mít příležitost pořádně si popovídat, vojáčku." Merdithina slova byla najednou velmi jemná.

"Vím něco o Melanině osudu, co bys měl pochopit."

"O tom přece nemůžete vědět vůbec nic."

"Ale přesto o tom něco vím."

"Jako například?"

"Že to je všechno lež, vojáčku. Všechno to je prachspolečná lež."

KAPITOLA 14

VÝSLECH

"Hej, Melnikove! Poručík nás chce vidět ve vojenském operačním centru v - Melnikove, jsi v pořádku?"

Ardo Littlefielda, který mířil skrze otevřené dveře na ošetřovnu, vůbec nezaregistroval. Stále hleděl skrze úzké štěrby očí na Merdith. "Co jsi to právě řekla?"

Littlefield si myslel, že Ardova slova patřila jemu. "Povídám, že nás chce poručík všechny v operačním centru. Neztratil jsi něco?"

Seržant hodil Ardovi novou útočnou pušku C-14. Váha, kterou pocítil v dlaních, jej vytrhla z transu. Bezmyšlenkovitě zkontroloval pojistku, množství munice v zásobníku a zbraň nabíl. Strašně se mu ulevilo, když mohl alespoň na několik vteřin vykonávat nějakou činnost, která nevyžadovala žádné hlubší přemýšlení.

"Jak se daří té ženské?" Seržant opatrně položil novou zbraň na kovovou bednu. Pak rychle přistoupil k pryčně, kde ležela připoutaná Merdith. "Jak vidím, jste vzhůru, madam. Jak se cítíte?"

"Jako vězeň," odpověděla Merdith suše. Littlefield se pro sebe krátce zasmál a zkontroloval dilataci jejích zorniček.

"Jak vidím, smysl pro humor vás rozhodně neopustil. Máte něco zlomeného? Vymknutého?"

"Jsem zvyklá cestovat," odvětila Merdith. "Jo, vsadím se, že s vámi jen tak něco nehne," uchechtl se Littlefield a zase se narovnal. "V pořádku, slečno, odvážu vás. Poručík by s vámi ráda prohodila několik slov. Nemáte se čeho bát - právě jsme absolvovali procházku hotovým peklem, takže tohle je jen rutina. Chápete?"

Merdith přikývla.

"Takže mi nebudete dělat žádné problémy, že ne?"

"A když budu zlobit?"

"No, máme tady hodně velké zbraně, madam."

"Přesně tohle říkají všichni," zasmála se na oplátku Merdith.

"Nebudu dělat žádné potíže, seržante. A také si velmi ráda promluví s vaším poručíkem. Budu slušná, nebojte."

"Přesně tohle jsem chtěl slyšet," řekl spokojeně Littlefield a začal rozvazovat řemeny, kterými byla připoutána k pryčně.

"Myslím, že až si vyjasníme pár věcí, všichni budeme dobří kamarádi. Nemám pravdu, Melnikove?"

"Pane, ano, pane," odpověděl Ardo automaticky. Někde uvnitř mozku si však vůbec nebyl jistý.

Littlefield rozvázal poslední řemen, který poutal ženiny kotníky, a udělal rázný rok vzad.

"Bojíte se?" řekla Meredith a rychle se posadila.

"Jsem jen opatrný," odpověděl Littlefield a natáhnul se zpátky pro zbraň. "Jsem jen opatrný."

"A co truhla s pokladem?" pronesla Meredith nezávazně a jakoby jen tak mimochodem. Ardo tón jejího hlasu chvíli studoval a vnímal jej jako docela nebezpečný. "Půjde s námi?"

"A proč vás to tak zajímá?" Littlefieldovy zorničky se prudce zúžily.

"Nějakou dobu jsem se o tehle krám starala. Dalo by se říct, že mi jistým způsobem přirostl k srdci." Meredith sklouzla z okraje pryčny a opatrně se pokusila postavit. Levá noha se jí prudce zkrivila do velmi nepřírozené pozice, ale stačila se včas zachytit okraje palandy, takže neupadla.

"Máte něco zraněného, madam?" zeptal se Littlefield.

"Jo, hlavně svou hrdost." Meredith zvedla nohu, aby se podívala na zničenou obuv. Zavrtěla hlavou. "To byly moje oblíbené. Ale jak říkávala maminka: Nikdy nemůže být tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. Myslíte, že by se tady našla nějaká lepicí páska, seržante?"

"Lepicí páska?" zasmál se Littlefield. "Není to trochu staromódní?"

"Zeptejte se techniků," odpověděla pohotově Meredith a šinula si to ke dveřím ošetřovny. "S lepicí páskou se dá spravit všechno."

Vojenská operační místnost byla umístěna v nejvyšším patře velitelského centra. Hlavní architekt - ať již to byl kdokoliv - rozhodl, že místnost bude ve velkém prostoru podkroví se skosenými stěnami zastřešení, tvořeného průhlednými ocelovými okny. Velící důstojník se mohl navíc procházet po vyvýšených ochozech, které lemovala okna ze všech čtyř stran, aby měl výhled do širokého okolí.

Srdce operační místnosti tvořil velitelský ostrůvek, který sestával z kruhové platformy přímo uprostřed místnosti.

Odtud mohlo centrální velitelství sledovat dění kolem nejen skrze okna, ale také nejrůznější radary a další skenovací zařízení.

Velitelské konzole byly umístěny po stranách hlavního průchozího koridoru a také přímo na velitelském ostrůvku. Zkrátka, z této místnosti se dala sledovat prakticky jakákoliv část operace, kterou mohla samostatná základna Konfederace takto daleko od mateřské základny provádět. Navíc jen zřídka a málokdy se podařilo plně využít potenciál velitelského centra. Řada monitorů byla proto zamčena přepravními kryty. Ty se odstraňovaly až v případech, kdy si to situace skutečně žádala. Mezi vojáky se dokonce říkalo, že ke zdárnému splnění úkolu stačilo vědět, které kryty odstranit a které monitory správně použít.

Když Ardo, Meredith a Littlefield vyjeli výtahem do nejvyššího patra, do hlavní operační místnosti. Arda překvapilo, kolik konzolí je schováno pod přepravními kryty. Ještě nebyl ve Vyhliďce tak dlouho, aby získal hlubší přehled o rozložení a možnostech základny. V podstatě věděl jen to, kde se nachází kasárna. Hned nato vyrazili na ranní misi. S Littlefieldem vystoupili z výtahu společně. Rychlé rozhlédnutí po místnosti mu napovědělo, že základnu skutečně tvoří jen kasárna. Tovární konzole byla otevřená i s konzolí strojní dílny. Mohli tedy vyrábět nejzákladnější věci. Ale to bylo asi tak vše. Všiml si, že otevřená je také konzole zásobovacího skladu. Ardo se proto snažil zaměřit spíše na to, co zde schází, konzole, které zůstávaly stále zakryté a nebyly aktivně využívány: zbrojní sklad, výzkumné středisko i vesmírný přístav. Všechny byly zakryty. Co však bylo mnohem důležitější, zakryty byly také konzole rafinérii, což znamenalo jediné - základna nemá vlastní zdroj plynu, a proto nemůže vyrábět žádné větší zařízení. Museli vyjít jen se zásobami zbylými ve skladu. A nebyla otevřena ani konzole, kterou v současné chvíli považoval za nejzbytečnější. Konzole akademie.

Kde nic není, ani čert nebere, pomyslel si Ardo. Proč tady ta základna vůbec je? přemýšlel.

Poručík Breanne stála na ostrůvku skloněná nad velitelským stolem. Cutter stál opodál a pozorně sledoval Breanniny pokyny, když ukazovala na jednotlivé strategické body na povrchu stolu.

"Obranný val perimetru chrání základnu jen zhruba ze tří čtvrtin. Tady... a tady... nám končí..." Breanne znovu ukázala na displej, "...přesně na vrcholu tohoto převisu. Je tam přibližně desetimetrový prudký sráz a pak dalších osm metrů sutiny a kamení, které pokrývají dno strže. Sráz je tvořen pískovcem, což je docela nepříjemný, a hlavně dostatečně kluzký terén i pro Zergy. Celá strž pokračuje až dolů do údolí, což je v tomto okamžiku jen hromada nukleárních trosek. Nevím, jestli je můžeme čekat i z této strany, ale nehodlám se nechat překvapit a nechat šíje vpadnout do zad."

"Poručíku?" zahlásil se Littlefield.

Breanne nespustila oči ze strategické mapy na displeji. "Ano. Děkuji vám, seržante. Cuttere, obsadte perimetr. Vezměte s sebou Xiang a Mellishe a pošlete je na obranné věže, ať rychle zkontrolují, jestli jsou stále funkční. Potom rozmístěte hlídky tak, jak jsme se domlouvali."

"Rozkaz, poručíku," odpověděl Cutter a toporně zasalutoval. Seskočil z velitelského ostrůvku. Jeho firebatská zbroj těžkopádně dopadla na podlahu, která se citelně otřásla. Když zahlédl Meredith, jeho širokou tvář ozdobil upřímný úsměv od ucha k uchu. "No, princezničko! Rád vás vidím s otevřenýma očima!"

"Je mi ctí," zívla Meredith.

"To by mělo. Ne každé ženě se poštěstí, aby ji zachránil Fetu Koura-Abi!" udeřil obrovský ostrovan do hrud-niho plátu své zbroje s maximální zdvořilostí, jakou prokazují vojáci hlavám kolonií během vojenských přehlídek. "Nemusíte mi hned děkovat. Určitě se později naskytne lepší příležitost, jak projevit díky!"

Meredith ho propíchla očima a s přehnanou grimasou řekla: "Jééé, díky, že jste mě sem přinesl, velký silný mariňáku!"

Silná dávka sarkasmu Cuttera dostala. "He he, jestli si na sebe najdeme trošku času, postarám se o vás tak jako nikdo předtím."

Cutter vyrazil k výtahu a vůbec si přitom nevšiml Meredithiných očí v sloup ani kyselého obličeje.

Ten však v žádném případě neunikl poručíkovi Breanne, která teď na všechny se založenýma rukama shlížela z ostrůvku. Zdálo se, že její krátce střižené vlasy se naježily. "Jmenuji se L. Z. Breanne a velím konfедераční jednotce mariňáků. A vy jste kdo?"

Merdith pohlédla vzhůru a pozorně si poručíka prohlédla. "Jmenuji se Merdith Jernic. A pracuji... no, pracovala jsem dole v Oáze jako technik."

"Jako technik?"

"Ano. Přesně tak."

"A co jste měla na starosti?"

"Termální studny a vodohospodářské kondenzační systémy."

"Rozumím." Poručík Breanne sestoupila z velitelského ostrůvku. Ruce nechala stále založené. "A našli jsme vás s touto bednou."

"To já nevím," odpověděla Merdith vyrovnaně. "Myslím, že jsem byla nějakou dobu v bezvědomí."

Breanne se zlověstně pousmála. "Jak přesvědčivé."

"Víte, madam, kdyby se vás chystali sežrat Zergové, doporučuji nejdříve milosrdně ztratit vědomí."

Zrak obou žen se na chvíli střetl v krátkém mentálním souboji. "Víte, co je v té bedně?"

Merdith na chvíli zaváhala a pak odpověděla: "A vy to víte?"

Breanniny rty se stáhly do úzkého úsměvu. Pak rázně vykročila k místu, kde stáli Lirtlefield a Ardo, kteří stále mezi sebou drželi kovovou bednu. "Tak to zjistíme."

"Počkejte," řekla tiše Merdith.

Breanne rychlým pohybem otevřela první dvě západky.

"Počkejte," řekla Merdith mnohem naléhavěji.

Poručík propíchla ženu ledově chladnými očima. "Chcete nám snad něco říct?"

Merdith si olízla rty.

Breanne dvěma rychlými kroky přistoupila k civilistce a odhodlaně se jí ze vzdálenosti několika centimetrů podívala do očí. "Co je na té bedně tak důležitého?"

Merdith sklopila zrak.

Breannin hlas zněl tiše a nebezpečně. "Mám za sebou velmi náročný den, slečno, a nehodlám si ho dále jakkoliv ztěžovat. Konfедераční mariňácké velitelství vyslalo mě a mé muže právě sem, abychom tu zatracenou bednu získali... a já se na nic nevyptávala. Vyhodili nás na bohem zapomenuté planetě kdesi na okraji vesmíru... a já se zase na nic nevyptávala. Ted, když jsme tu podělanou bednu konečně dostali, vykašlali se na nás a nechali nás napospas osudu, výsadečkové lodě se vytratily neznámo kam a nad hlavami nám bez předchozího ohlášení prolétla taktická nukleární raketa..."

Neohlášená raketa? pomyslel si Ardo. Copak poručík nedostala žádné výstražné varování o jejím nasazení?

"...než jsme se dostrachali až sem, přišla jsem o polovinu čtyry, a co jsme tady našli? Zasranou parodii na konfедераční základnu, která postrádá to nejdůležitější, totiž osádku... a po tom všem bych se, kurva, taky ráda na něco zeptala já."

Dovolila bych si tedy položit vám několik otázek. A vy mi na ně zajisté ráda odpovíte."

Merdithinými očima projel záblesk vzdoru a hněvu.

"Co je v té bedně?"

"Důkaz."

"Jaký důkaz?"

"Důkaz, že Zergy na Mar Saru dotáhla Konfederace," vyštěkla Merdith. "Důkaz, že Konfederace vyvíjí strašlivou zbraň, která je schopná vyhladit na mnoha světech lidskou populaci."

Breanne jen nevěřícně zabručela a kráčela zpět ke kovové bedně. Pokračovala přesně tam, kde se před chvílí zastavila, a rychle začala odjišťovat další západky. "Takže mi tvrdíte, že tahle bedna je plná nějakých papírů a dokumentů a dalších "důkazů", a čekáte, že vám to samozřejmě sežeru i s navijákem..."

"Nechte toho," zakřičela Merdith.

Breanne v jediném bleskurychlém pohybu vystřelila k Merdith paži, v níž výmluvně třímala služební pistoli. Hlaveň mířila přímo mezi Merdithiny oči. "Proč bych toho měla nechat?"

"Protože," pronesla Merdith tiše s očima upřenými na poručíkovu zbraň, "v té bedně je zařízení, které sem Zergy přilákalo. Jestli ji otevřete, zařízení aktivujete a každý zergling, hydralisk nebo mutalisk v okruhu jednoho tisíce sektorů od budovy udělá absolutně cokoli, aby se dostal přímo do téhle místnosti."

"Jste blázen," zamručela neurčitě Breanne.

"To ne, madam," opáčila Merdith podmanivým hlasem. "Při vši účtě myslím, že tohle pojmenování náleží lidem, kteří tuto věc stvořili."

Ardo zadržel dech. Situace mu připadala vzdálená, přestože se drama odehrávalo necelý metr před ním.

Breannina zbraň se nepohnula ani o píd. "Vy jste tohle... zařízení ukradla?"

"Nikoliv, madam. Jak jsem už říkala: Jsem technik. Tohle mi přinesli Synové Korhalu, abych se na to podívala."

"Synové Korhalu?" naklonil hlavu skepticky Littlefield. "Co jsou ti Synové Korhalu k čertu zač?"

"To bych taky ráda věděla," odfrkla Breanne. "Zřejmě banda místních otrapů. Korhal je planeta ležící někde ve středu Konfederace. Před nějakým časem tam došlo ke vzpouře. Podle toho, co jsem slyšela naposled, je teď v karanténě. Takových malých odtržených skupin rebelů, kteří se snaží narušit integritu Konfederace, jsme v poslední době viděli víc než dost."

"A je nás stále více," vložila se do hovoru Merdith hrdě. "Možná nás není moc, ale člověk po člověku, rodina po rodině, planeta po planetě... všichni se bouříme proti takzvané Konfederaci."

"Teroristi," vyštěkla Breanne.

"Revolucionáři," opětovala Meredith.

"Obtížný hmyz s drzkou plnou svobody a naivních keců o právu a spravedlnosti," supěla Breanne. "Takže bednu vám přinesli tito teroristé.

"A vy jste ji otevřela... nemám pravdu?"

Meredith stále hleděla do hlavní namířené zbraně, ale neřekla ani slovo.

Breanne sklonila pušku a zastrčila si ji zpět za pás.

"Meredith Jernic, uvaluji na vás vazbu, ve které zůstanete až do řádného prošetření krádeže majetku Konfederace."

Meredith se pro sebe usmála a zavrtěla hlavou. Ardo zůstal stát jako opařený. Zatčení ženy mu připadalo naprosto absurdní. Jak se však zdálo, Breanne se hodlala striktně řídit armádními předpisy bez ohledu na jakoukoliv logiku či nesmyslnost situace.

"Celou záležitost osobně prošetřím, a pokud se neprokáže podstata spáchání trestného činu, budete propuštěna.

Rozumíte?"

Meredith posměšně přikývla. "Více, než si myslíte."

"Littlefelde, důkaz mi zde nechte a ženu odved'te do kasáren, kde ji dáte něco k jídlu. Za hodinu ji pak přiveďte zpět."

"Promiňte, madam," ozval se Ardo.

"Máte snad něco na srdci, vojíne?"

Breanne propíchlá podřízeného chladným, ocelovým očima. Ardo měl pocit, že je ten nejposlednější a nejbídnější červ v celém vesmíru. Ztěžka polknul. "Ano, madam. Postarám se o podezřelou sám. Rád bych se trochu najedl a tady seržant by se mohl věnovat důležitějším povinnostem."

"Hlásíte se jako dobrovolník, vojíne?"

"Ano, madam... dá-li se to tak říct."

Breanne suše pokrčila rameny. "Jak je libo. Littlefelde, sežeňte technika, Janse a přiveďte ho sem. Uvidíme, jak si s tou hádankou poradíme. A Melnikove..."

"Ano, madam?"

"Za hodinu ji tady chci zpátky," zdůraznila. "Nemůžeme si dovolit, aby se nám pletla pod nohama, ale na druhou stranu se musíme postarat i o její bezpečnost."

"Ano, madam."

Ardo uchopil Meredith za rameno a odváděl ji k výtahu. Poručík už možná měla jasno a na nic se ptát nepotřebovala, Ardo však měl dost vlastních otázek a nehodlal o Meredith přijít.

KAPITOLA 15

VYMÍTAČ DÁBLA

Ardo hnal před sebou Meredith dolů k hlavní rampě velitelského centra a dále ke vchodu do nejbližších kasáren nalevo od nich. Vítr skučel západním směrem a bičoval základnu přivaly suchého prachu. Mezi budovami šeptaly a nařikaly písečné víry. Ardo ze sebe za celou dobu nestačil sundat bitevní zbroj, takže ho rozmarný počasí příliš neobtěžovalo. Což se však netýkalo ženy vedle něj, která byla živlu vystavena na milost a nemilost. Pravou rukou si chránila obličej klopou pracovních montérek, levou se křečovitě přidržovala mariňáka.

Ardo pospíchal dovnitř a kupředu jej rozhodně nehnala starost o nerovný boj civilisty s nepřátelským počasím.

Rychle prošli mezi masivními přístávacími vzpěrami a antigravitačními stabilizátory jižních kasáren. Ze vstupní rampy vyzařoval sloup zlatého světla, takže ji nebylo těžké najít.

Arda najednou napadlo, že kasárna miluje. Zároveň však přemítal, odkud se berou pocity svírání žaludku. Této myšlenky se však nehodlal věnovat nějak hlouběji: už tak měl v hlavě docela slušný guláš, tak proč to ještě zhoršovat. Ani na okamžik nepovolil pevný a jistý stisk Meredithina rámě. Vstoupili po rampě do nástupních prostor.

Místnost patřila v porovnání se zbytkem kasáren k nejprostornějším. Byla umístěna hned za vstupní rampou a plnila zároveň funkci placu a společné šatny. Prostor lemovaly příhrádky na výzbroj a výstroj. Většina příhrádek zůstala bezpečně zamčená, i když několik dvířek někdo otevřel a již nezavřel. Přímě před nimi ležela na zemi údržbářská sada.

Někdo s ní evidentně pracoval na své bitevní zbroji a pak ji tam prostě nechal.

Komplex byl opuštěný zcela očividně ve velmi velkém spěchu. Další otázky. Arda z nich rozbolela hlava. Na druhou stranu pevně doufal, že na spoustu z nich už za chvíli dostane patřičné odpovědi.

"Jste v pořádku, madam?" zeptal se Ardo. "Ta večerní víchřice je docela zuřivá."

Meredith několikrát zakašlala a volnou rukou se začala oprašovat. "Vichřice tady takhle zuří každou noc, vojáčku. Každý den spolykáme tuny písku. Už to ani nevnímáme," povzddechla si. Pak se obrátila k Ardovi a pohlédla na něj skrze ochranný obličejový štít. "Když ti slíbím, že nikam neuteču, myslíš, že bys mě mohl na chvíli pustit?"

Ardo zamrkal a povolil stisk. "Och, samozřejmě, madam. Přece tady nebudeme vyvádět hlouposti, že ne?"

"Slibuji, že celou noc si s nikým jiným než s tebou nezatancuji," usmála se a rozhlédla se kolem sebe.

Z nástupních prostor vedla hlouběji do kasáren slušná řádka východů. "Tak kde tady může pozvat kluk svou holku na šálek dobrého kávy?"

"Tudy, ten průchod vpravo," pokynul Ardo hlavní C-14. "Až po vás, madam... trvám na tom."

Meredith pozvedla obočí a mile se usmála. Ardo jí úsměv opětoval a volnou rukou si zvedl hledí bitevní zbroje. Meredith přikývla a vyrazila vpřed. Masivní přetlakové dveře zasyčely a s neskutečnou lehkostí se otevřely.

Chodbu lemovalo mdlé osvětlení nevzhledně velkých, průsvitných zářivek. Zdálo se, že každou z nich vyplňuje

modrozelená a neustále cirkulující tekutina. Nad každým segmentem zářivek byl posazen monitor, který signalizoval, že je připraven. Součástí každého monitoru byl také ovládací panel. Konec dlouhého koridoru tvořily další tlakové dveře umístěné vlevo a také řídicí kóje.

"Můj ty smutku," řekla Meredith téměř zbožně. "Tohle jsou neurální resocializační komory, že? Těmito věcmi vás vždycky protahují, že?"

"Pokračujte," řekl suše Ardo. "Přímo na druhou stranu."

"Děje se něco? Jsi v pořádku?"

"Prostě jděte," vyštěkl Ardo.

"Tobě se tady nelíbí, vid'? Děsí tě to. Cítím to."

"Slečno, řekl jsem jděte."

Meredith sebou trhla a rychle prošla protějším dveřmi.

"Teď vpravo," přikázal Ardo. Cítil trochu závrat. Miloval resocializaci... nenáviděl resocializaci... těšil se na resocializaci... a zároveň by se raději zastřelil, než by resocializaci znovu prošel.

Meredith rychle otevřela dveře a vstoupila do jasně osvětlené chodby. Těsně v patách ji následoval Ardo. Prošli skrze kasárenské cely včetně té, kde Ardo dříve ukládal výstroj, a poslední chodbou se konečně dostali do jídelny.

Byla to malá, ale velmi účelně zařízená místnost. Ať se stalo cokoliv, proč osazenstvo kasáren muselo ihned opustit teplá místa, v žádném případě se to nedotklo lidí, kteří právě měli pravidelnou pauzu na jídlo. Tohle bylo snad jediné místo celého komplexu, kde měl člověk trochu klidu i relativního soukromí. Ardo byl docela rád, že během opouštění základny tady nikoho nezapomněli. Strašlivě ho unavovala představa, že tady ještě před hodinou bylo plně obsazeno a teď je tu pusto a prázdno.

"Máte to tady pěkné," pozorovala místnost Meredith. "Trochu sterilní, ale pěkné."

"Jídlo si můžete nabrat ze samoobslužných pultů vzadu u zdi," řekl Ardo a opět pokynul zbraní. "Není to nic složitého, stačí..."

"Nemusíš mi říkat, jak se mám chovat v jídelně, vojáčku," odpověděla Meredith a vyrazila k pultu, aby si nabrala jídlo a pití.

"Dáš si něco? Šálek kávy?" "Ne, děkuji. Kafe nepiju."

Meredith si vytáhla šálek a začala jej plnit černou tekutinou. "Fakt, jo? Hm, zajímavé. Věděl jsi, že káva byla jednou z věcí, o níž úpěnlivě žadonila většina původních kolonistů, kteří byli vyhnáni ze Země?" "Ano, madam. Slyšel jsem o tom." Meredith se otočila i s naplněným šálkem kávy a opřela se zády o zeď. Místností se rozhostilo ticho. Ardo měl přitom tolik otázek, ale hlavou se mu honily jedna přes druhou neschopny jakkoliv se uspořádat do smysluplné věty. Cože to říkala, než přišel Littlefield? Něco o tom, že to všechno je lež? Když se teď zpětně zamýšlel, nebyl s to si vybavit, proč se o tom vůbec bavili.

"Takže za chvíli nás tady přijdou zkontrolovat?"

Otázka Arda vytrhla z hloubání. Nazlobený sám na sebe si uvědomil, že se nechal unést a zapomněl, že má ženu hlídat a dávat na ni pozor. "Omlouvám se, madam. Co jste říkala?"

"Jsme tady sami? Nebude nás nikdo rušit?"

Ardo se zarděl. "Takhle byste, madam, neměla mluvit. To... to není správné."

Meredith se chystala odpovédět, ale zarazila se. Její rty rychle vykroužlily pobavený úsměv. "Ty sis myslel, že jsem s tebou chtěla... no, to?"

"Hele, madam, nezáleží na tom, co jsem si myslel." Ardo věděl, že jeho tvář začíná nebezpečně rudnout, a nemohl s tím vůbec nic dělat. "Já... já vás mám hlídat a tohle by nebylo správné."

"Správné?" Meredith se očividně velmi dobře bavila a Ardo si byl vědom, že na jeho účet.

"Ano, madam. Správné!"

"No to mě podrž." Meredith si řádně lokla kávy a pak ledabylým gestem ukázala na Arda. "Ty jsi ještě panic, co?"

Ardo věděl, že odpověď bude zbytečně příliš hlasitá, ale nemohl si pomoci. "Do toho vám nic není, madam."

"Tak teď mi to je jasné úplně všechno!" Meredith se bavila. "Konfederální mariňák a panic!"

"Nebylo by to počestné, madam... ani od jednoho z nás. Proč si prostě nedopijete kávu a trochu si neodpočínáte... chci říct... máme zhruba hodinku. Pak vás musím přivést zpátky..." Čím více Ardo mluvil, tím více se do toho zamotával. Po chvíli se odmlčel a frustrovaně se uzavřel do sebe.

Meredith pohlédla stranou, ale příjemně pobaveného výrazu v očích se zbavit nedokázala. "Žádný strach, vojáčku, tvé tajemství je u mě v bezpečí." Pohodlně se posadila na jeden ze stolů. "Kromě toho o tohle mi zrovna nešlo. Jsi moc prima kluk, vojáčku, ale upřímně... chtěla jsem si s tebou jen popovídat. Tohle se ti přece honilo hlavou, ne?"

"Ano, madam. Já..."

"Říkej mi Meredith."

"Nevěděl jsem, jestli si můžeme..."

"Tykat? Ale jistě. Jsme tu přece sami. Budeme kamarádi, jo?"

"Dobře... Meredith. Jsem... jsem vojín Ardo Melnikov."

Žena pokynula šálkem kávy na znamení poděkování: "Jasně, Ardo. Ráda tě poznávám. Tak... tak to vyklop. Proč se takoví prima mariňáci vydali tak daleko od domova, aby zachránili moji ubohou dušičku?"

Ardo se na chvíli zamyslel. "Je mi líto, madam, ale nemohou prodebatovávat detaily mise s..."

"S civilistou. Já vím," dokončila za něj Meredith. "Jen mě zajímá, jak jste mě odtamtud dostali. Posledních několik dní si moc nepamatuji. Kde jste mě našli?"

"Já jsem tě nenašel, madam. Byl to Cutter - vojín Koura-Abi. Ten velký chlápek, kterého jsi viděla ve velitelském centru."

"Ach tak, jistě. A kde mě našel on?"

"Nevím to přesně, madam. Všimnul jsem si tě až tehdy, když tě měl přehozenou přes rameno a utíkal za námi na barikádu."

Merdithiny oči se na něj vřele usmály. "Rozumím. Tak jak jsme se sem dostali? Poručík mluvila něco o tom, že evakuační loď vás nechala na holičkách."

"Jo tak," pokrčil rameny Ardo. "Měli jsme s sebou výsadkovou loď, která nás měla nabrat ihned poté, co dostaneme tu bednu. Prostříleli jsme se až k přistávací zóně, ale... nikdy se neukázala."

"Říkal jsi, že byla s vámi?"

"Jo. Divné, že? V komunikačním kanále jsem slyšel, že je na cestě, ale... nikdo nepřiletěl. Prostě - já nevím - prostě tam nebyla. Pak nás od ústupové cesty odřízli Zergové a vypadalo to, že je na nás, abychom zatáhli útratu. Ale díky poručíkovi jsme si prostříleli cestu ven. Cestou několik kluků zařvalo, ale zbytek je tady. Kdyby tam výsadková loď přiletěla tak, jak měla, byli bychom všichni v pořádku. Prostě nějaký POZEN. Posrané zeleným navrch. Tak to vidím já." "POZEN?" pokývala nepřítomně Merdith a koutky jejích úst si líně pohrávaly v unaveném úsměvu. "Jo, to by mohlo být ono. I když to vypadá, že poručík se v tom veze taky. Co to mělo znamenat s tou atomovkou?"

"Atomovka? Jo tak..." pokrčil Ardo opět neurčitě rameny, ale tentokrát gesto doprovázel nejistý, zamračený pohled.

"No, poté co jsme ustoupili, Konfederace shodila na Oázu bombu. Jen malou, taktickou atomovku. Což nám zachránilo život, protože jinak by nás Zergové dostali a my bychom sotva doběhli až sem."

"To opravdu jen sotva," povzddechla si Merdith, ale její obočí bylo pevně spojené chmurnými myšlenkami. Nějak si to srovnala a její tvář se opět rozjasnila. Podívala se na Arda a usmála se. "Ale dokázali jsme to. Já díky termálním vrtům a ty díky myšlenkám na svou holku. Jak že se jmenovala? Jo, Melani."

Ardo polknul. "Co víš o Melani? Říkala jsi, že to je všechno lež, nebo tak něco. Co jsi tím myslela?"

Merdith se podívala do šálku kávy. Vypadalo to, jako by z kávové sedliny četla jako nějaká cikánská věštkyně budoucnost.

"Pravda je nebezpečná, Ardo. Jsi moc hodný vojáček. Možná uděláme nejlíp, když se v tom nebudeme vrtat."

Ardo si opřel nohy o protější stůl, kde Merdith seděla, a naklonil se dopředu. "Madam... Merdith... jeden moudrý muž kdysi pravil, že pravda je jedinou opravdovou věcí. Až se rozplynou všechny stíny a pochybnosti, pravda je to jediné, co zůstane. Tomuhle věřím a myslím, že ty také."

"Čemu věřím, je teď vedlejší," odpověděla Merdith a podívala na Arda, jako by ho spatřila poprvé. "Otázkou je, čemu věříš ty."

Ardo očividně nechápal, o co Merdith jde. Jediné, co věděl, byla skutečnost, že chce znát pravdu, že je už unavený věčnými nočními můrami, které ho neustále pronásledují a pomalu, ale jistě jej přivádějí k šílenství. "Co se stalo Melani? Co se stalo s mými rodiči? Co se stalo s mým světem?"

Merdith povzddechla. "Ardo... vzpomínáš si, jak jsme se bavili o Pandořině skříňce?"

"Cože?" Snaží se ho odvést od tématu? "Jo, bavili jsme se o kovové bedně, kterou jsme našli společně s tebou..."

"Ano, to je pravda, ale ptám se tě, jestli si pamatuješ, jak to všechno bylo?"

"Jistěže pamatuji. O co ti jde?"

"Jednu Pandořinu skříňku si nosíš v sobě. Opravdu chceš, abych ji otevřela? Jakmile nahlédneme dovnitř, už ji nebudeme moci nikdy zavřít."

Ardo sebou cuknul a hlava mu začala opět bolestivě třest. "Říkáš, že odpověď je ve mně?"

Zdálo se, že Merdith se s konečnou platností rozhodla. "Povyprávěj mi, co se stalo poslední den. Popiš mi poslední den, kdy jsi viděl Melani a svůj starý domov. Do všech detailů."

Údery těžkých kladiv v jeho lebce byly stále intenzivnější. "Co to má společného s..."

"Prostě mi to řekni," trvala na svém Merdith. "Začni třeba tam, kde se to všechno podělalo. Určitě si pamatuješ okamžik, kdy se najednou všechno zvrtilo. Co jsi dělal před tím?"

Ardo zaťal zuby, aby překonal vnitřní bolest. Proč ho k tomu nutí? A proč jí to vůbec dovolil? Vždyť tu ženu ani nezná. Pravděpodobně to je špión nebo anarchista, nebo bůh ví co.

Ale musel to vědět. Musel znát pravdu.

Zlaté... dokonalý den, který člověk prožívá jen několikrát za život...

"...byli jsme na výletě. Byl nádherný den. Teplý jarní den. Bože... opravdu musím."

"To je v pořádku," konejšila ho Merdith. "Jsem tady s tebou. Společně si ten den projdeme a já budu vedle tebe, ano? A co ten překrásný den tak pokazilo?"

"Ve městě spustily sirény. Poplašné sirény. Myslel jsem, že to jsou běžné polední sirény, ale Melani říkala, že poledne ještě není, a pak... pak přišli."

"Kdo přišel?"

Slunce náhle potmělo. Ze západního konce širokého údolí se přímo na ně s obrovským rachotem valily ohnivé koule, které za sebou zanechávaly chuchvalce černého dýmu.

"Zergové."

"Viděl jsi je? Jak vypadali?"

"Ne, neviděl... pamatuji si jen ohnivou kouli klesající dolů atmosférou."

"Co mohlo takový jev způsobit?"

Ardo zamrkal. "Co tím myslíš?"

"Co by Zergy přimělo, aby svůj příchod předznamenal obrovskou ohnivou koulí, která za sebou zanechává dlouhou kouřovou stopu?" přitlačila Merdith. Přitom se mu pevně a nemilosrdně dívala do očí.

"Zřejmě velká rychlost. Aspoň myslím. Při vstupu do atmosféry dochází k velkému tření. Spousta meteoritů shoří v atmosféře dříve, než vůbec dopadnou na zem," odpověděl Ardo.

"Už jsi ale někdy slyšel o tom, že by Zergové takto sestupovali atmosférou?" zeptala se Merdith jemně. "Cestují vesmírem a jejich příchod je nenápadný a tichý."

Ardo zavřel oči. Zdálo se, že mu světlo v místnosti působí bolest. "Co... co to říkáš?"

"Já nic neříkám. Jen poslouchám" řekla Merdith. "Jen se uvolni a vzpomínej. Mluv se mnou. Co jste s Melani udělal pak?"

"No... utíkali jsme! Běželi jsme do města. Stará kolonie měla obrannou zeď a my si mysleli, že uvnitř budeme v bezpečí. Nevím, jak jsme se tam dostali, ale další věci, na kterou si vzpomínám, bylo, že jsme byli uvnitř s ostatními."

Z obranné zdi se znenadání ozvala smrtící palba z automatických zbraní. Následovaly dva tupé výbuchy, doprovázeny další, intenzivnější palbou z kulometů.

"Jaké to bylo?" přitlačila Merdith. Pohledem Arda nemilosrdně probodávala a chladně upíjela ze šálku.

"Prostě... chaos! Zergové útočili a..."

"Nezajímá mě, co jsi viděl. Pověz mi, co jsi dělal."

Ardo zavřel oči.

"Prosím, Ardo!" řekla Melani. "Já... Kam půjdeme? Co budeme dělat?"

Ardo se rozhlédl kolem sebe. Vzduch byl přesycený panikou.

"Stáli jsme na náměstí. Bývaly tam koncerty a v létě večer se tam hrávaly hry. Ještě nikdy jsem neviděl tolik lidí. Byla tam hlava na hlavě. Melani... držel jsem ji za ruku a pokoušeli jsme se dostat na druhou stranu náměstí."

"Rozumím" Merdith odložila šálek kávy. Stále se Ardovi upřeně dívala do očí. Zdálo se, že ani nemrká. "Co jsi viděl pak?"

Ardem náhle otřásla vlna chladu. Zavřel oči, aby zapudil nezvané představy, které se draly na povrch z hlubin jeho mysli.

Z vnější ochranné zdi pevnosti vytryskl proud ohně. Jeho rudá záře osvětlila závoje černého kouře, které obklopovaly město. Jeho krvavý nádech vyvolal v lidech na náměstí naprosté zděšení a paniku. Kakoфонickou symfonii tvořil výhradně křik, nářek a pláč. V Ardově mysli však utkvělo několik jasných a pronikavých hlasů.

"To jsou jednotky Konfederace! Jsou to mariňáci!"

"Ne!" Ardo se ze stolu zvrátil dozadu a bitevní zbrojí třísknul o zeď za sebou. Plastová zeď náraz nevydržela a na několika místech se objevily dlouhé praskliny. "Tohle přece neříkali!"

"Co říkali, Ardo?" Merdith teď stála a nakláněla se dopředu s oběma rukama zapřenými o okraj stolu. "Co jsi slyšel?"

"Říkali... museli říkat... Kde... kde je Konfederace..."

"To je lež, Ardo!" udeřila na něj Merdith. "Vzpomínej! Přemýšlej! Neurální resocializace nemůže vzpomínky úplně vygumovat, může je jenom upravit a překrýt novými! Co jsi slyšel?"

"Ardo, bojím se!" Melaniny oči byly ze široka otevřené. "Co to je? Co se to tu děje?"

Tolik jí toho chtěl říct - chtěl jí říct tolik věcí a celá následující léta si nepřestával vyčítat, že jí to nikdy neřekl.

"Pověz mi, co vidíš?" pokračovala v tlaku Merdith.

Východní zeď byla proražena. Z druhé strany někdo strhával starý val. Násep se ztrácel přímo před Ardovými očima. Zdálo se, že puklinou se dovnitř valí nejasná, zvládnutá silueta temna.

"Přestaň!" zařval Ardo. "Co to se mnou děláš?"

"Chtěl jsi znát pravdu. A našel jsi ji. Hluboko v sobě," řekla Merdith. "Hnusná, odporná pravda, která se teď ne a ne vrátit zpátky do své skříňky, Ardo. A už se tam nevrátí. Co jsi viděl, Ardo? Co se stalo pak?"

Ardo se svezl podél zdi ke dvěma jídelnám, aby se od Merdith dostal co nejdále. Chtěl utéct, chtěl se od té ženské dostat pryč. Ale někde uvnitř cítil, že se nesnaží utéct před ní, ale před bestií, která číhala v jeho vlastní mysli.

Ardo slyšel, jak se Melani kdesi za ním zajíká. "Nemůžu... nemůžu dýchat..."

Zpanikařený dav je drtil. Ardo se zoufale rozhlédl kolem sebe a pokoušel se najít cestu ven.

Koutkem oka zachytil pohyb nad hlavou. Hranaté, nafouklé tvary konfедераční výsadkové lodě, která se právě chystala přistát, stále žhavé od právě provedeného průniku atmosférou.

Po Ardových tvářích začaly stékat slzy jako hrachy.

Tlaková vlna ze spodních trysek výsadkové lodě vytvořila uprostřed zpanikařeného davu malý hurikán. Ardo zamrkal skrze přívaly prachu a sledoval, jak výsadková loď spouští nástupní rampy na náměstí. Na palubě zahlédl obrysy konfедераčních mariňáků...

Popadli ho.

Odtrhli od Melani.

"Melani!" zařval.

"Melani!" zařval Ardo přes opuštěnou jídelnu.

"Prosím, Ardo! Neopouštěj mě!" křičela, zatímco ho mariňáci Konfederace odvlékali na palubu lodě.

Ardo se zmítal a snažil se z jejich sevření uvolnit. Rampa se pomalu zavírala. Něco ho udeřilo do zátylku a svět před očima mu zčernal...

Svět se pomalu opět rozjasnil. Ardo seděl na podlaze. Jeho oči se nejistě zaostřovaly na Merdith. Klečela vedle něj a v dlaních držela jeho uszlenu tvář.

Dojatým a přiškrknutým hlasem se mu snažila něco říct. "Ubohý vojákku. Takhle to probíhalo i na spoustě dalších kolonií. Konfederace potřebuje co nejrychleji vybudovat velkou a silnou armádu. Během jednoho roku těmhle klukům dokonale vypláchnou mozek a během neurální resocializace jejich vzpomínky překryjí touhle špinou - až vojáci uvěří tomu, čemu Konfederace potřebuje, aby věřili. Vojáci jdou tam, kam jim poručí. A když dostanou rozkaz, aby zemřeli, poslušně zemřou."

"Melani... můj lid..." snažil se popadnout dech Ardo.

"Nevím, Ardo, ale pravděpodobně vůbec nezemřeli způsobem, jaký si pamatuješ. Jsem dokonce přesvědčena, že nezemřeli vůbec."

"Pak je všechno, co vím, prachšprostá lež," řekl Ardo ztěžka.

"Možná," odvětila Meredith. "Ale jestli mi pomůžeš, myslím, že se oba můžeme z tohotohle proklatého světa dostat pryč. Můžu ti pomoci, pokud..."

Ardo bleskurychle zvedl zbraň a přitiskl hlaveň pod Meredithinu bradu.

KAPITOLA 16

BARIKÁDY

"Co jsi to se mnou udělala?" třásl se Ardo a hladil prstem spoušť útočné pušky C-14.

Meredith velmi klidně stála na místě. Její hlas zněl tiše a hrozivě uvážlivě: "Vůbec nic, Ardo. Neudělala jsem s tebou vůbec nic."

"Odstup!" Bolest, nemilosrdně tepající kdesi v jeho hlavě, jej zcela ochromovala. Před očima se mu dělaly mžítiky. Jakékoliv pokusy o soustředění se během několika málo vteřin rozplývaly v nekonečném moři bolesti. "Prostě pomaličku odstup."

"Je mi to líto, vojáčku."

"Nesahej na mě!" nařikal Ardo. Jeho hlas byl roztřesený a plný hrůzy a vzteku. Pod Meredithinou bradou se stále třásla hlaveň pušky.

Meredith pomalu zvedla ruce s dlaněmi otočenými k mariňákovi. "V pořádku, Ardo. Udělám, co chceš. Hlavně klid."

Meredith se pomalu zvedla a tiše ustupovala dozadu k jídelnímu stolu. Stále přitom upřeně hleděla na Arda. Ani nezamrkala a pořád mu byla na očích.

Ardo zkoprněle seděl připravený střít. Přistihl se ale, že mu činí obrovské potíže zbraň udržet, a místo toho se jí jen směšně a nebezpečně oháněl. Chtěl vstát a zvětšit odstup od té ženy, která si pomalu sedala na stůl.

Něco s ním udělala. Něco s jeho myslí. Určitě to byl trik, možná nějaký druh drogy nebo psychologický útok, který ještě nikdy neviděl. Snažil se rozpomenout, jak se to tehdy všechno odehrálo. Dokonalý zlatý den, jenž se proměnil v krvavou lázeň. Viděl, jak se skrze rozvaliny městských zdí hrnou dovnitř Zergové. A pak viděl mariňáky Konfederace, jak dělají to samé. Zergové Melani trhali na kusy, zatímco ji mariňáci na stejném místě a v tu samou dobu táhli kamsi pryč. Hlavou mu probíhaly současně dva různé příběhy. Dvě různé pravdy. Palčivě si uvědomoval, že obojí být pravda prostě nemůže, ale nebyl s to nějak racionálně určit, který příběh je skutečnější, a tudíž pravdivý. Chtěl spát. Toužil po nějakém svatém místě čistého bezvědomí, které by ho z této noční můry probudilo a kde by se všechny věci v jeho hlavě zase urovnaly.

Obojí vzpomínky nemohou být reálné, někde uvnitř si ale uvědomoval, že obojí jsou svým způsobem pravdivé a že skutečná pravda leží kdesi za těmito obrazy. Strašlivě se bál odpovědět si. Ať už měla být skutečnost taková nebo onaká. Zároveň však cítil, že to musí udělat. Za jakoukoliv cenu. Něco hluboko uvnitř chtělo toužebně znát pravdu. Ardo se nejspíše postavil a zapotácel se. Zhluboka se nadechnul, aby se uklidnil. Ze všech sil se pokoušel stát rovně. Hlaveň pušky se po chvíli konečně zastavila na jednom místě.

Meredith se ani nepohnula, ani nepromluvila.

"Cos mi to udělala?" zeptal se Ardo odměřeně.

"Vůbec nic," odpověděla klidně. "Zkus položit stejnou otázku Konfederaci..."

"Prosím tě, ušetři mě laskavě těch keců!" vyštěkl Ardo. "Možná neumím to, co ty, ale to rozhodně neznamena, že nepoznám, co se děje. Udělala jsi něco s mojí hlavou." Ardo přitisknul hlaveň pod její bradu, aby lépe pochopila, co se jí snažil vysvětlit. "Takže? Cos mi to udělala?"

"Žádná ze vzpomínek ve tvé hlavě nepochází ode mne, pokud ti jde o tohle."

Ardo zvedl pušku a zamířil ji přímo mezi oči.

"Podívej!" Meredith se snažila vtačit do zdi, o kterou se opírala, s rukama stále zdviženými. "Přisahám. Jediné, co jsem udělala, bylo... prostě jsem pomohla na světlo něčemu, co už tam bylo. Jsem totiž telepat, víš? Nemám na to sice papír, ale jsem. Prošla jsem neoficiálním testem. Někdy testují telepaty i v těchtole odlehlých koloniích. Nikdo o tom ale neví. Nemám totiž zájem o konfederální telepatický program, takže jsem raději držela hubu. Nemám za sebou žádný speciální výcvik nebo tak něco... mám prostě jen dar pomáhat lidem srovnat si v hlavě to, co potřebují. To je všechno. Přisahám."

Ardo pomalu sklonil pušku. Chvilí přemítal o tom, co mu právě řekla. Pak opět promluvil: "Pověz mi, co se doopravdy stalo s mou rodinou? Co se stalo s Melani?"

"To nevím."

Ardo rychle opět pozvedl zbraň.

"Já - ne - vím!" vyslabikovala Meredith snad až příliš důrazně. V jejím hlase byla cítit panika, vztek a frustrace. "Já to prostě nevím! Možná všichni žijí! A možná že ne! Jak to mám vědět? Jsou to tvé vzpomínky, ne moje!"

"Aha!" zachroptěl Ardo a znechuceně sklonil pušku. "Tak to je absolutně k ničemu! Stejně jako ty."

"Podívej, vojáčku, já jsem ti nic neudělala," odpověděla. "Neurální resocializace překrývá staré vzpomínky novými. Nemůže je však nikdy nahradit. Já jsem ti jen pomohla trochu se rozpomenout."

Ardo zavrtěl hlavou. "Ale stejně mi nedokážeš říct, které vzpomínky jsou skutečné, a které ne. Nebo snad ano?"

"Byl jsi to přece ty, kdo chtěl znát za každou cenu pravdu, ne?" vzdorovala.

"Jo? Jakou pravdu?" zavrčel Ardo. "Jakou pravdu?"

"Já nevím, jakou pravdu. Ale ty ji přece chceš znát. Je to tak?"

Ardo se na ni podíval a zapřemýšlel. Pomohla mu rozpomenout se. Tuhle Pandořinu skříňku už nešlo zavřít. "Jo... chci to vědět!"

Skrze jemný úsměv si Meredith povzdechla. "Tak mi pomoz. Pomoz mi a já ti pomůžu najít pravdu. Znáám několik lidí, kteří by nás mohli dostat z této planety. Pomoz mi se s nimi spojit... setkat se s nimi... a oni pomůžou zase nám. Poletíme zpět na tvou planetu..."

"Hojnost," dokončil tiše větu místo ní. To slovo znělo až bolestně krásně.

"Ano, zpátky na Hojnost. A společně najdeme pravdu."

Ardo se už-úž chystal odpovědět, když mu v uchu zachrčel komunikační kanál. "Tady Melnikov," odpověděl automaticky.

"Ihned přiveď vězně do velitelského centra, vojine." Littlefieldův hlas zněl nějak divně, ale Ardo měl svých starostí víc než dost, než aby řešil tón hlasu nadřazeného.

"Provedu, pane," potvrdil Ardo a obrátil se k Meredith. "Tak, to by pro dnešek stačilo. Jdeme."

Výtah ještě nedorazil ani do třetího patra, když Ardo zaslechl v komunikačním kanálu směr ječících hlasů.

"...pokud se chceme odtud dostat, musíme to udělat. Slyšel jste přece taktický kanál. Máte snad nějaké jiné... lepší řešení?"

"Já nevím! Neznám odpověď na všechny vaše otázky! Jediné, co vím, že tady tyhle chlapy nenechám, Breanne! Tohle si rozhodně nezaslouží!"

"To rozhodně ne. A přesně o to mi jde. Kdybychom poslouchali rozkazy jako hodní a správní vojáci, tak by nám ta atomovka spadla přímo na hlavu a všichni do jednoho bychom teď svítili. Tohle přece chtěli, ne? Ale jsme tady a ještě pořád dýcháme."

"Co to tady do prdele melete, Breanne?"

"Snažím se vám vysvětlit, že se mi to nelíbí stejně jako vám, Littlefelde, ale nemáme jinou možnost! Jestli máte lepší nápad, fajn, sam s ním!"

Zdálo se, že výtah se vleče neskutečně pomalu. Ardo se podíval na Meredith. Její pohled byl nepřítomný, Ardovi však neuniklo, že oči jsou pozorné a soustředěné. Citlivě vnímala každé slovo, které k nim seshora přiletlo.

"Nemám žádný lepší nápad!" zahřměl Littlefield. "Někdo to prostě podělal! Kdyby se nám podanlo zprovoznit taktický kanál, vyjasnili bychom si to přímo s velením!"

Výtah se konečně zastavil a ocelové dveře řídící místnosti se rozestoupily. Breanne stála na ostrůvku se vzdorně založenými rukama, zády se opírala o jednu z konzolí a dívala se dolů na taktickou mapu. Littlefieldova tvář hledící zpřímá do Breanniných očí byla rudá vzteky. Obrovskými dlaněmi svíral okraj stolu s mapou tak zuřivě, až mu zbělely klouby. Na opačné straně stolu stál mezi nimi Jans. Zoufale se zadíval na Arda. Určitě měl pocit, že se ocitnul uprostřed křížové palby, a snažil se působit dojmem, že je ta nejmenší a nejnicotnější věc na světě.

"Podívejte se sám! Tohle jsou data ze satelitu, seržante. Čistá frekvence. Aktualizováno v reálném čase." Breannin prst vystřelil kupředu a rázně ukazoval jednotlivé lokace, které popisovala. "Zergové postupují ze severovýchodu v několika vlnách. Tady, tady a tady. Předsumuté průzkumné hlídky dorazí k prvním odlehlejším osadám během několika minut. Zbytek severovýchodních osad napadnou jen několik hodin poté. Kde jsou na mapě naši mariňáci, seržante?" Littlefield hleděl na mapu a neřikal nic.

"Jsou všichni v marsarském vesmírném přístavu," odpověděla za něj Breanne. "Poslední tři hodiny výsadkové lodě Konfederace všechny jednotky z oblasti stahují. Veškerá těžká technika je pryč. Některé pozemní síly jsou stále v přístavu, ale ty budou staženy během hodiny. Ostatní výsadkové lodě transportují z odlehlejších základů poslední zbývající jednotky mariňáků. Jansův bratr, vážený Tegis Marz, právě absolvuje svůj poslední let."

"To je ten samý chlápek, který nás nechal tehdy ve štychu a málem jsme všichni zhebli?" pronesl Littlefield nevěřicně.

"Proč si myslíte, že by se obtěžoval a vrátil se i pro nás?"

"Protože ho tentokrát o to nepožádáme my," odpověděla Breanne vztekle. "Poslední půlhodinu Tegis bombarduje všechny komunikační kanály a snaží se zjistit, kdo odvezl jeho bratra z téhle zapadlé základny. Evidentně neví, že jeho brácha tady prostě nechali."

"Hej, já za to nemůžu!" ohradil se Jans. "Šel jsem ven, abych opravil přívod energie. Jak jsem měl poznat, že se to podělané SCVěčko posere zrovna v tom nejnevhodnějším okamžiku. Zpátky jsem musel pěkně po svých. Když jsem viděl, jak se na základnu snášejí výsadkové lodě, běžel jsem jak o život. Ale než jsem doběhl nahoru, už byly pryč."

"To mě opravdu mrzí." Poručíkův úsměv věstil cosi nedobrého. "Jsi můj nový, nejlepší kamarád, Jansi. Jakmile tvůj bratr přistane a bude na příjmu, zavoláš mu a přesvědčíš ho, aby pro tebe přiletěl." Podívala se na Littlefielda. "Až Tegis přiletí pro bratra, nasedneme všichni na loď a padáme odsud. Přímě do přístavu. Pak zjistíme, kdo má na triku tohle POZEN, a mizíme z planety."

"To se nemůže stát!" přerušila ji Meredith.

"A, paní Jernic." Breanne zaregistrovala Arda i jeho vězně teprve teď. "Zdá se, že na tenhle malý výlet vás vezmeme s sebou."

Meredith její poznámku ignorovala. "Bez konfederálních základů tady nezůstane nikdo, kdo by nás před Zergy ochránil!"

Breanne pokrčila rameny. "No, vždycky se najdou nějakí dobrovolníci do místní domobrany..."

"Vždyť nejsou pořádně vyzbrojeni a ani zdaleka jich není dost. Domobrana Zergy nezastaví!" Meredith vyrazila k velitelskému ostrůvku, ale Ardo ji pevně chytil za rameno a zastavil ji. "A co civilisté? Co bude s jejich evakuací?"

"Konfederace zřejmě," zabručela Breanne, "tuhle planetu prostě odepsala... včetně obyvatel."

Meredith se pokusila vyprostit z Ardova sevření, ale mariňák nepovolil. "Konfederace nás chce nechat napospas

Zergům? Ale Zergy sem přitáhla přesně tahle věc, která patří Konfederaci. To Konfederace tady Zergy přilákala! Se všemi zbraněmi, vesmírnými loděmi i mariňáky chce mít ještě větší moc. A proto udělali tuhle bednu, aniž by chápali, jakou zkázu tím způsobí. Mysleli si, že pomocí tohohle zařízení budou moci Zergy ovládat, nebo je aspoň odchyťvat. Neměli nejmenší ponětí, co vlastně rozpoutali. A teď nás prostě jen tak "odepišou" jako nějakou nechutnou položku na účtence!"

V místnosti se nenašel nikdo, kdo by jí odpověděl.

Merdith přestala bojovat, ale její tvář byla stále plna hněvu.

"Planeta plná bestii a zrůd. Nikdy by mě nenapadlo, že jim podobné najdu také v řadách vlastního druhu."

Breanne pohlédla vzhůru. Pod nakrátko střižené vlasy se vrátil zlověstný úšklebek. "Člověk nikdy neví, že?"

"Poručíku," přerušil ji Littlefield. "Kanál jedna dvacet devět."

"Přepojte ho," přikázala Breanne.

"Tady Vixen na vlně tři-čtyři-nula, čtyřicet devět sektorů od marsarské hlavní základny... potřebuji doplnit palivo a připravit se na další transport."

"Zamítá se, Vixen. Po přistání se hlaste v centrále a připravte se k evakuaci."

"Hej, během deseti minut bude dole," řekl Jans nervózně. "Možná... možná když přistane, už mu nedovolí odletět."

"Něco nového ohledně mého požadavku týkajícího se základny Vyhlídka?"

Ardo pohlédl k reproduktorům.

"Nic. Nemáme žádný kontakt."

"A co můj osobní požadavek? Musím to zjistit!"

"Hlavní velitelství pro vás v tento okamžik nemá žádné informace."

"Dobrá. Všichni víte, co máte dělat," řekla Breanne. "Jansi, sedni si k rádiu a zavolej..."

"Poručíku, tady Xiangl Na souřadnicích pět pět máme škodnou! A jejich hodně!"

Breanne pohlédla na stůl s mapou a oči měla zešíroka otevřené. "Kde? Kolik jich je?"

"Vidíme... vydržte... Jejich dvacet, možná pětadvacet, blíží se z jihu. Myslím, že to jsou hydaliskové, madam. A... do prdele! Nad nimi letí celá letka mutalisků."

"Na mapě je nemáme," zasyčela Breanne. "Proč k čertu nejsou na mapě?"

"Mutaliskové se obracejí a míří... míří přímo k naší základně. Můžeme střílet?"

Breanne stále zírala rozzuřeně na mapu.

"Můžeme střílet?"

Na Jansově tváři se vystřídaly snad všechny možné barvy.

Littlefield pohlédl nahoru. "Breanne?"

Poručík se probírala z chvilkového zamyšlení.

"Zamítá se. Nestřílejte!"

"Co... tím myslíte? Nestřílet?" Technikovy oči zachvátil strach.

"Poslouchejte! Nechceme s těmi věcmi bojovat teď." Pohledy všech v místnosti se upínaly k velitelské plošině, na níž stála Breanne. "Všichni se schovejte! Pokud někoho z vás uvidí a napadnou, zahajte palbu. Ale do té doby se zkuste ukrýt. Buďte potichu a situaci jen sledujte. Podle neověřených informací dokáží Zergové zachytit a vystopovat zdroj rádiových signálů. Čekejte na můj rozkaz a modlete se, aby kolem nás jen prošli!"

"Kam jen to dneska spěje," mudoval Littlefield, "když se mariňák schovává pod stolem!"

Ardo pobídnul Merdith, aby rychle vystoupala po žebříku na velitelský můstek. Když šplhal nahoru on, všiml si, jak kdesi daleko na západě svítí světlo. Skrze okna zahlédl na východě zářící stopu, kterou po sobě zanechávaly první konfedační evakuační lodě stoupající k nebi.

KAPITOLA 17

NEJSLABŠÍ ČLÁNEK

Ardo se hbitě vyšplhal po žebříku na velitelskou plošinu. Už tak nahoře nebylo moc volného místa, jelikož většinu prostoru zabírala monitorovací zařízení, která obklopovala stůl s taktickou mapou uprostřed. Zoufalý pocit nedostatku prostoru umocňovala mohutná vojenská zbroj. Tak jako tak, konzole byly postaveny podle požadavků mariňáků a konstruovány s ohledem na jejich maximální výdrž a funkčnost. Cesta k výtahu byla volná. Ardo přemýšlel, proč se raději neschovává někde uvnitř budovy velitelského centra, než se potupně krčit za konzolemi akvária operační místnosti.

Breanne podřepla za stolem s mapou. Nebylo to poprvé, kdy Arda ohromila kočičí mrštností. Jediným pohybem vypnula obrazovku mapy a tiše přiložila k očím velký polní dalekohled. "Jejich šest... ne, sedm. Mutaliskové kryjí pozemní jednotky... konkrétně... kolem patnácti, možná dvaceti hydalisků. Nacházejí se necelý kilometr jižně od základny." Breanne sklouzla zpátky za stůl, aby ji nebylo skrze okna vidět. "Možná jich tam je více. Kdo ví, kolik jich letí o jeden dva kilometry dále. Těžko říct. Zdá se, že hlavní voj jen prochází kolem. Ať se letecké oddíly pokochají pohledem na starou, opuštěnou základnu lidí. Jakmile odtáhnou o několik sektorů dále, spojíme se rádiem se základnou a objednáme si taxíka domů."

Ardo seděl opřený o jednu z konzolí přímo naproti Jansovi. Technik pozorně naslouchal každíčkému slovu, které Breanne řekla. Jeho tvář vypadala bledá i v ponurém osvětlení velitelské místnosti a příkyvoval snad až příliš horlivě. Ztěžka polknul a pak se jeho hlava pomalu otočila k žebříku po levici, který vedl dolů z plošiny. Ardo sledoval, kam se dívá. Jans upřeně zíral na taktický komunikační panel hned pod úzkým průchodem na západ. Byl stále zapnutý a z

reproduktorů zavěšených nad plošinou se dralo tlumené hlášení vesmírného přístavu.

"Tranzit alfa čtyři-nula-devět přistávací plocha sedm - povolení ke startu uděleno. Tranzit alfa nula-šest-pět přistávací plocha čtrnáct - ještě chvíli vydržte. Tranzit gama osm-nula-nula - připravte se na odlet z přistávací plochy dvanáct.

Tranzit delta dvě-dvě-nula - zůstaňte na Limě a počkejte, až se uvolní letový prostor."

Když se rozsvítil další kužel světla nad západním oknem, Jansovy oči se ze široka otevřely. "To nám ještě scházelo," vydechl.

"Proč si sakra nepospíší," zaklel Littlefield. Seržant vypadal trochu mimo a zamyšlený. Zdálo se, že usilovně přemýšlí nad něčím jiným.

Ardo věděl, že si to jen namlouvá, ale nedokázal si pomoci. Štěbetání z reproduktorů se zdálo strašlivě hlasité. "Neměli bychom to raději vypnout?"

Breanne souhlasně zakývala hlavou. Pozorně naslouchala a podívala se vzhůru. "Příliš pozdě. Už jsou tady."

Ardo si uvědomil, že je slyší taky. Ten zlověstný zvuk připomínající nehty přejíždějící po školní tabuli. Zvuk, kterým se mutaliskové dorozumívali, když se blížili k lidské základně. Skřeky pronikly skrze okna jako nůž máslem až do uší ukrytých mariňáků a smíchaly se s hlukem reproduktorů z otevřeného komunikačního kanálu.

"Tranzit alfa nula-šest-pět přistávací plocha čtrnáct. Můžete ihned odstartovat..."

"Kontrolní věži. Tady Vixen. Žádám o povolení k letu do evakuační zóny..."

Jans zadržel dech.

"Vixen, držte se navigačního bodu Ta-shua a zůstaňte na příjmu, letová zóna je obsazená."

"Tady Vixen. Rozumím. Letím k navigačnímu bodu Tashua.

Stmívající se oblohou proletěl další proud ohně a dýmu.

Merdith si dřepa k Ardovi a objala si kolena přitisknutá ke hrudi. "Zdá se, že vojákům ujíždí poslední vlak, že?"

Breanne ji propíchla ocelovým pohledem, který, jako vždy, postrádal jakoukoliv emoci. "Ještě jsme neskončili, paní Jernic."

"Jistěže ne," odpověděla Merdith vyrovnaně. "Chci jen říct, že jestli vám ten vlak opravdu ujede, možná byste mohli zvážit alternativní způsob odletu."

"Ach tak," usmála se na ni Breanne a vycenila zuby, "to jako spojit síly se špiónem a zrádcem?"

"Je mi líto, poručíku," pokrčila rameny Merdith, "ale já nejsem žádný špión."

"Samozřejmě že ne." Breanne se podívala jakoby nezúčastněně z okna. "Nejste ani špión, ani kolaborant, dokonce ani expert zkoumající zbraně pro Syny Kor-halu. Jste jen nevinný civilní technik, kterému se nešťastnou náhodou dostalo do rukou přísně tajné zařízení patřící Konfederaci." Breanne přerušila monolog, obrátila se k Merdith a chladně se usmála. "Podívejte, paní Jernic. Rozhodla jsem se, že vám věřím. Rozhodla jsem se, že vám věřím, protože kdybych se rozhodla jinak, ihned bych rozkázala Melnikovovi, aby vás odvedl z velitelského centra a napumpoval do vás tolik olova, kolik by bylo nezbytně nutné, aby se ujistil, že jste opravdu mrtvá. Nechcete přece, abych se rozhodla, že vám nevěřím, že?"

Merdith pečlivě studovala výraz její hranaté tváře. "Ne, poručíku, to bych nerada."

"V tom případě, paní Jernic," pokračovala výsměšně Breanne, "si budeme každý hledět svého. Vy i já. Rozumíte?"

"Rozumím, poručíku," pronesla Merdith lhostejně. "Celou dobu se vám snažím naznačit, že zatímco vaši přátelé se z této planety pakují co nejrychleji pryč a evidentně jim je jedno, jestli vás vezmou s sebou, či nikoliv, mí přátelé budou zakrátko jedini, kdo vás odsud může dostat. I kdyby se vám podařilo doletět až do vesmírného přístavu, nedokážu si představit, jak vás asi přivítají nadřizení. Nikdo nemá rád, když jim odepsaní a mrtví vojáci klepou na dveře... zvláště když jim velmi záleží na tom, aby opravdu zemřeli."

Velitelskou místností náhle otřáslo příšerné škrábání na tritaniovou střechu. Ardo se ohlédl směrem, ze kterého zvuk přicházel, a v náhlém návalu napětí si přitáhl blíže ke hrudi pušku.

"Tiše," zašeptala Breanne, jak nejtíšeji dokázala. "Už jsou tady."

Všichni se podívali nahoru, odkud k nim doléhaly zvuky šupin zoubkovaných ocasů, které se otíraly o pancéřovanou střechu nad jejich hlavami. Mutaliskové zcela přehlušili hlasy na pozadí, které se draly ze stále pracujícího vysílacího zařízení.

"Tranzit gama osm-nula-nula přistávací plocha dvanáct - povolení k okamžitému startu uděleno. Tranzit epsilon čtyři-tři-tři, krátce zůstaňte na křižovatce ró-beta."

Na obrněné pláty velitelského centra dopadla další dvě těžká těla. Ardo slyšel zcela zřetelně děsivé, husí kůži nahánějící hlasy mutalisků, kteří na střeše přistáli. Podíval se na Janse. Muž se strašlivě potil, oči zabodnuté do přijímače, jako by se chtěl zařízením protáhnout a nějakým způsobem se dostat ke vzdálenému hlasu na druhé straně.

"Tranzit epsilon čtyři-tři-tři, pokračujte k přistávací ploše deset..."

"Kontrolní věži, tady Vixen. Stále čekám na navigační bodu Tashua. Co se stalo? Potřebuji mluvit s velitelem základny a..."

"Vixen, povolení k přistání uděleno. Hlaste se v letové hale. Konec."

"A co můj bratr? Ještě stále se mi ho nepodařilo..."

Jans vycenil zuby. V komunikačním kanále se ozval další hlas, který ani zdaleka nezněl tak vzdáleně.

"Marzi, říkám to naposled. Už je zřejmě dávno pryč. Opustil tuhle planetu v nějakém neohlášeném transportu. Koukejte okamžitě přistát!"

"Rozumím, pane! Jdu na přist... bu... se... ásit v... etové hale..."

Ardo mrknul na Littlefielda. "Ztrácíme spojení?"

"Mutaliskové," vzdychnul Littlefield. "Likvidují nám antény."

"...jdu např... dní... Zůstaň... napřím..."

"...rozumím... nžit epsilon čtyři-tři... plocha ...edm - povol... k okamžitému startu uděleno. Vixen, přesuňte se na platformu sedm-tři vlevo. "

"Rozumím. Přesouvám se na platformu sedm-tři. "

Breanne si ukázala na ucho a pak na střechu. Ardo se pečlivě zaposlouchal.

Škrábavé zvuky zmizely.

Littlefield do sebe zaklesnul palce a zamával prsty, kterými se snažil napodobit křídla. Breanne pokrčila rameny a pokývala hlavou. Její obočí bylo stále staženo k sobě. Mračila se a pochybovala.

Ardo nevědomky zadržel dech. Tolik se soustředil na zvuky nad hlavami, že vůbec nezaregistroval Merdithino šťouchnutí. Zbral až druhý pokus.

Ukazovala na Janse.

Ardo si všimnul, že muž je na tom velmi špatně. Jeho úplně bílou tvář brázdily potoky potu. Nekontrolovatelně se třásl a pohyboval rty, jako by mluvil sám se sebou. Zrak upíral ke komunikační konzoli, která byla jen pár kroků od středu velitelské plošiny.

"Tranzit kapá nula-sedm-pět - povolení k okamžitému startu uděleno. Vixen, jak jste na tom?"

"Už jsou pryč?" zasyčel Littlefield.

Breanne zavrtěla hlavou. Nevěděla to.

"Kontrolní věži, náklad vyložen. Jsem prázdný."

"Rozumím, Vixen. Vypněte motor a pokračujte k platformě pět vpravo. Hlaste se u sekčního velitele ohledně nákladu a odletu."

"Ne!" zakňučel Jans. "Nenechávej mě tady!"

"Nenechávej mě tady!" plakala Melani. Ardo ztuhl.

"Tady Vixen. Rozumím. Vypínám motor."

Jans náhle bleskurychle vstal. Ardo po něm okamžitě skočil, ale bylo příliš pozdě. Technik vyrazil skrze mezeru mezi konzolami velitelského můstku.

"Rychle! Zastavte ho!" vyštěkla Breanne.

Ardo hbitě vyskočil a ve zlomku vteřiny stál u vstupního žebříku. Na technika však nedosáhl.

Jans popadnul visící komunikační mikrofon a stiskl tlačítko pro odeslání signálu.

"Tegisi! Tady Jans! Já jsem tady! Neopouštěj mě! Zůstal jsem na Vyhliďce! Nechali mě tady, oni..."

Ardo neměl během sprintu čas přemýšlet. Jakmile doběhl k Jansovi, napřáhl mohutnou pěst bitevní zbroje a udeřil technika do hlavy.

Posílená obrněná rukavice nezklamala a dobře mířeným direktem poslala Janse v bezvědomí k zemi.

"Jansi! Jansi! Letím pro tebe! Vydrž a... Hej! Nesahejte na mě! To je můj bratr! To nemůžete..."

Pilotova slova přerušil zvuk tříštících se oken. Skleněné průzory kapitulovaly a vysypaly se do místnosti. Ardo instinktivně uhnul před vodopádem střepů. Místností proletěla dávka z automatické zbraně.

Škrábání zcela přehlušil Breannin nezaměnitelný hlas, který zaplnil komunikační kanál. "Střílejte! Střílejte a zabijte je všechny!"

KAPITOLA 18

ČELISTI VÍTEZSTVÍ

Ardo uskočil zpět, aby se mohl za velitelským ostrůvkem skrýt, a instinktivně namířil zbraň. Spoušť útočné pušky stiskl v okamžiku, kdy stále ještě vstával.

Skrze rám rozmláceného okna proletěli dovnitř tři mutaliskové. Jejich fialová křída měla krvavé šrámy od střepů, které v okně uvízly a nespadly, ale mutaliskové si zranění nijak nevšíмали. Jejich prázdné, krvavě hnědé oči odrážely čiré šílenství: tupý, bezmyšlenkovitý a smrtící pohled. Když zaútočili na oběť, ze zešířila otevřené tlamy vydávali ohlušující skřeky.

"Nepřestávejte střílet! Nepřestávejte střílet!" řvala Breanne do komunikačního kanálu. Ardo jejímu přání rád vyhověl.

Jeho puška se přidala k přívalu smrti, který chrlily zbraně z velitelského ostrůvku za ním.

Blána křídla, chrupavka, kůže, svaly... to vše explodovalo a létalo z příšery v nechutných chuchvalcích zkrvavené tkáně. Mutaliskové palbu mariňáků zcela ignorovali a fanaticky se hnali kupředu. Mokvající kusy masa se rozstříkávaly o panely, střechu a podlahu, kde z nich vycházel štiplavý kouř. Během několika vteřin byla velitelská místnost zamořena těžkým zápachem, který nezlikvidoval ani vítr, jenž hlasitě skučel skrze prázdné okenní rámy.

Ardo nepřestával střílet. Sledoval nejbližšího mutaliska, jak otevřel chřtán a obnažil svaly čelistí. Na každé straně masivní tlamy tak odhalil něco, co připomínalo kly divočáka.

Chystá se zaútočit, uvědomil si najednou Ardo. Rychle uskočil vlevo.

Z břicha stvoření vylétl otevřenou tlamou proud nestvůrných, netopýřích housenek, které zvíře vyvrhlo na místo pod velitelským ostrůvkem, kde Ardo ještě před vteřinou stál. Slepé bytosti narazily v plné rychlosti do kovového sloupu a explodovaly. Pláty kovové podlahy začaly vydávat strašlivé svištivé zvuky a před očima se tavily. Mutalisk zastavil přívál zvratků a pokoušel se Arda sledovat. Ale mariňák byl na příšeru příliš rychlý. Hbitě vyskočil k výklenku výtahových dveří.

V těsném závěsu za Ardem následoval smrtící organický proud, který bestie opět vyvrhla. Zdálo se, že jediným smyslem jejího života je mariňáka zabít. Přívaly hmoty zanechávaly za sebou v ocelové podlaze vzorky, jako když spadne do vody kámen. Štiplavý zápach v místnosti značně zesílil a Ardo se stále zdviženým čelním štítem takřka

nemohl dýchat. Ještě jeden krok a bude ve výtahovém výklenku. Zakřivené dveře byly zavřené. V levé i pravé části výtahu byly nad řídicí stanicí jen vyvýšené platformy. Ardo se neměl za čím krýt. Ihned vyrazil, aby se mohl někde schovat.

Doběhl až k samotnému výtahu a praštil do tlačítka, aby jej přivolal. Rychle se otočil. Mrknul na pekelný hon nestvůr z mutaliskova břicha, které byly schopny tavit těžké ocelové pláty přímo pod jeho nohama.

Najednou se mutalisk zastavil. Ardo pohlédl nahoru. Mutaliskova hlava explodovala v ohnivém proudu rozžhavené plazmy, který ho nemilosrdně zasáhl z velitelského ostrůvku, a ve smrtelné agónii vybuchla a pokropila celou podlahu. Několik mazlavých kusů dopadlo až na Ardovu bitevní zbraň, kde začaly do kovové slitiny brnění vypalovat maličké dírký. Ardo cosi nesrozumitelně zakřičel a rychle ze sebe mrtvou zvířecí tkáň setřel mohutnou rukavicí.

Tělo pronásledovatele se bezvládně zřítilo k zemi, do které se okamžitě začalo pomalu zatavovat. Po chvíli zůstala po zvířeti na místě dopadu jen doutnající díra, kterou trup propadl do nižšího patra. Podle zvuků, které se z otvoru ozývaly, kyselina stále pracovala a prokousávala si cestu níže do dalších poschodí velitelského centra.

Ardo, stojící nyní zády ke dveřím výtahu, opět pozvedl zbraň. Zoufale přejížděl zrakem místností a skrze šílený vír kouře se snažil najít kamarády. Nikoho však neviděl. Také mu došlo, že rachot zbraní z velitelského ostrůvku utichnul. "Poručíku?" zkusil to Ardo.

Nad hlavou stále slyšel reproduktory z komunikačního zařízení. "...znovu opakuji, Vixen, vraťte se na základnu. Je to rozkaz!"

"Jansi! Vydrž! Tegis už je na cestě! Letím pro tebe, brácho!"

Marz, uvědomil si Ardo. Slyšel zprávu! A teď letí přímo k nim. Jediné, co museli udělat...

Ardo ztěžka polknul. Jediné, co museli udělat, bylo zůstat tady.

Skrze štiplavý, kyselý kouř blikalo nouzové osvětlení. Jans může být jízdenkou z této díry, došlo mu najednou. Jestli jsou všichni na velitelském můstku mrtví, mohl by Janse dotáhnout k výsadkové lodi. Mohl by říct Tegisovi, že ho tam taky nechali. Celá zatracená mise nebo nějaká podělaná bedna mu může být úplně u prdele! Kdyby se mu podařilo dostat z téhle proklaté planety, možná by už našel způsob, jak se vyhnout resocializačním nádržím a dostat se zpátky na Hojnost. Možná že by zase mohl žít jako dříve a vykašlat se na celou Marínu a Konfederaci! Pak by možná mohl zjistit, jestli byl celý jeho život jen prachspřátá lež. Možná, ale jen možná, tam někde byla Melani a hledala ho, čekala na něj. Možná, opravdu jen možná...

Ardo si přehodil zbraň přes rameno. Dým byl v místnosti ještě stále velmi hustý, ale Ardo si dobře pamatoval, kam Janse poslal k zemi. Rychle vyrazil kupředu a hbitě přeskakoval díry v podlaze. Jans padl někde blízko vysílací konzole nalevo od velitelského ostrůvku. Kdyby se tam tak dostal dříve, než si toho kdokoli všimne. Využil by nenadálého zmatku a společně s Jansem by utekli z planety. Mohl by se vykašlat na celou vykutálenou Konfederaci a její mariňáky a jet zase domů.

Vyrazil opatrně kupředu připraven na všechno. Někde tady ještě museli být nejméně dva mutaliskové. Možná byli mrtví, a dost možná prostě číhali poblíž.

"Vyhlídka, tady Vixen. Jsem sedm kilometrů od vyznačené zóny! Jansi, odpověz, prosím! Jansi! Prosím, odpověz mi..."

Ardo popadnul Janse. Technik byl stále v bezvědomí a ležel přesně tam, kde ho Ardo uzemnil.

Arda něco praštilo do bojové helmy. První rány si skoro ani nevšimnul, ale krátce nato následoval další, lehčí úder.

Ardo reflexivně popadl zbraň a podíval se k velitelskému ostrůvku. Jeho srdce divoce tlouklo, když v tom zahlédl skrze roztančené pramínky kouře u stolu s mapou poručíka Breanne. Meredith se krčila za ní. Na druhé straně stolu se kryl Littlefield.

Breanne Ardovi gesty naznačovala, ať zůstane na místě a pořádně se rozhlédne kolem sebe. Dým se z místnosti rychle vytrácel. Kyselina očividně poškodila řadu konzolí a v podlaze zůstalo několik protavených děr. Ze spáleného místa, kam spadnul první mutalisk, stále stoupal dým, ale jinak se zdálo, že v místnosti žádná další bestie není. Ardo kývl na Breanne a zavrtěl hlavou.

Pak se rychle podíval pod nohy. Z jedné strany zdobila Jansovu hlavu velmi nepěkná podlitina, zatímco na druhé se klubala obrovská boule. Rozhodně nezáviděl tomu muži bolehlav, který se určitě ozve po probuzení... pokud se vůbec probudí. Ardo se přistihl, že mu je v podstatě jedno, jestli se muž ještě někdy probere, či nikoliv. Zajímalo ho akorát to, aby se s jeho pomocí dostal na palubu výsadkové lodě.

Ardo pohlédl zpátky na Breanne a zvedl ruku dlaní dolů. V pořádku, signalizoval.

Breanne znovu přikývla. Pak ukázala na Janse, na Arda a nakonec mariňákovi pokynula k výtahu.

Úplně na výtah zapomněl! Ardo se podíval za sebe. Zakřivené dveře vyjely nahoru a v šachtě stál připravený výtah. Čekal jen a jen na ně. Ardo na Breanne kývnul.

Sehnul se a popadnul bezvládné technikovo dělo za límec pracovní vesty a začal ho pomalu odtahovat přes celou místnost k přichystanému výtahu. Zrak upínal k malé, slabě osvětlené kabině, která ho vítala do otevřené náruče.

"Jansi! Tady Marz! Jsem necelé dva kilometry od tebe..."

Ardo letmo pohlédl na rozbité panely velitelské paluby. Někde v dáli se k nim od západu blížila výsadková loď. Malý bod se zpočátku ztrácel v řadě zářících stop konfederálních transportních lodí, které se spojovaly se západem slunce za nimi, ale postupně se přibližující silueta lodi stále zvětšovala.

"Neboj... s... ácho, letím p... be. Ješt... chv... ku."

Mezi něj a výtah spadlo něco jasného a rozstříklo se to po podlaze.

Ze zasažených míst se začalo kouřit.

Ardo rychle pohlédl vzhůru.

Ze střechy stékal dolů stříbrný pás tavícího se kovu. Zdálo se, jako by někdo chtěl střechu pomoci kyseliny nejdříve "uřezat", aby ji pak mohl sundat.

"Poručíku! Padejte odtamtud! Rychle!" zařval Ardo do komunikačního kanálu.

Breanne se v téže okamžiku podívala nad sebe. Jednotlivé ocelové vzpěry střechy se tavily pod přívaly kyselinového deště. Narušená konstrukce se začala prohýbat a kroutící se kov žalostně sténal pod nápoem vlastní váhy.

Další varování nepotřebovali. Breanne se ladným skokem přehoupla přes konzole, které ohraničovaly jednu ze stran velitelského můstku. Littlefield popadnul Meredith za rameno a běžel s ní ke schodům. Když dobíhal k postranní chodbě lemující podlaží, hodil Meredith jako hadrovou panenku před sebe a teprve pak skočil do chodby za ní.

Roztavené vzpěry kapitulovaly a několikátunový střešní pancéřový plát se spolu s ocelovými vzpěrami s ohlušujícím rachotem zřítíl přímo na velitelský můstek. Se střešním plátem šla dolů také kompletní komunikační anténa pokroucená takovým způsobem, že její původní tvar by dokázal odhadnout snad jen hlavní architekt projektu. Krátce po drtivém dopadu sjel plát z velitelského ostrůvku stranou přímo na kyselinou narušené podlažní běhouny.

Ardo zuřivě táhnul Janse za sebou, aby se masivní lavině skřípajícího kovu pokud možno vyhnul. Technik se však naneštěstí začal z bezvědomí probírat a s Ardem zápasil. Ten si to ale uměl načasovat, pomyslel si Ardo. Jestli se ale chtěl z tohoto pekla dostat živý, muže potřeboval.

"Připravte se!" zakřičela Breanne. "Už jsou tady!"

Breanne se s bolestivou grimasou ve tváři ztěžka postavila. Z hluboké rány na rameni tekla skrze trhlínu v její zbroji vytrvalý proud krve. Littlefield stál na druhé straně zničeného ostrůvku s Meredith. Ardo zahlédl, jak se ti dva pokoušejí dostat okolo trosk k výtahu.

Pak si všiml mutalisků. Okřídlené siluety vrhající se střemhlav do budovy, kterou otevřeli jako starou konzervu.

Mutaliskové si zkrátka udělali do velitelského centra nový vchod, aby lidi zbavili ochrany. Jejich kořist se teď pohybovala v mnohem otevřenějším prostoru a byla zranitelnější.

Ardo pustil Janse, který se rozplácnul vedle svého zachránce. Stáli u otevřeného výtahu. Netečné tělo leželo přes práh, jako by chtělo výtahovým dveřím zabránit, aby se opět zavřely. To bylo všechno, co mariňák stihnul, než opět pozvedl zbraň k boji.

Meredith se snažila postavit na vlastní nohy. Podívala se vzhůru a zaječela - spíše však z nenadálého překvapení než ze strachu, odhadoval Ardo. Nechtělo se mu věřit, že tahle žena se něčeho bojí. Ať už byl důvod jakýkoliv, Ardo viděl, že pronásledovatelům neuniknou. Zbývající mutaliskové se vříteli skrze obrovský otvor a společně vletli do místnosti. Breanne na nic nečekala. Její útočná puška opět spustila divokou symfonii smrti, která dělala z okřídlených potvor řešeto. Dva z nich si roztrhali křídla o rozebrané dráty zničené antény a podpůrných nosníků. Umírající mutaliskové se svíjeli a vydávali děsivé zvuky, jako by tak vzdorovali potupné smrti. Do posledních sil se snažili vzlétnout a dostat těla potrhána o ostré hrany pokřivené oceli do vzduchu.

Ardo neměl čas sledovat Breannin boj. Také na něj se snesl s neskutečnou rychlostí kožený závoj zkázy. Stiskl spoušť a stejně jako poručík sestřelil nejméně dva mutalisky. Útočící bestie však nehodlaly boj v žádném případě vzdát.

Zmračené a svíjející se stále snažily dostat až ke kořisti. Ardo zneškodnil křídla dobře uváženým prostřelením jejich blan. Měl pocit, že jej nyní ovládá odvážnější část osobnosti. Ta část, na kterou by nejraději zapomněl. Ale teď se opět projevila, aby mu zachránila život. Ardo vyběhl z výklenku ke svému cíli s prstem křečovitě zaseklým na drnčící spoušti pálcí zbraně. Polomrtvá masa, krvežíznivá a zcela netečná ke svému zranění, se stále sunula k němu. Ardo systematicky likvidoval mutaliskova křídla. Ještě několik kroků. To by mělo stačit, pomyslel si. Pak přesunul těžiště těla na levou nohu.

Jeden ze sestřelených mutalisků se náhle svinul do klubíčka a vzápětí vyrazil vpřed.

Ardo vyčkával. V tom samém okamžiku, kdy mutalisk vyrazil na poslední zteč, Ardo nekompromisně stiskl spoušť zbraně. Proud kulek nemilosrdně rozcupovával hrudník příšery a tlačil monstrum až k rozebrané rokli, kterou v podlaze propálil jeho druh.

Mutalisk několikrát zamával zbídačeným torzem polámaných křídel a s křikem plným nenávisti a zášti se zřítíl dolů. Ardo postoupil kupředu a palbu nasměroval opět do vzduchu, zatímco v hrudi vnímal jakýsi zvláštní pocit podivného uspokojení.

"Nezabiješ..."

"Okoza oko..."

"Miluj ty, jež tě nenávidí..."

Najednou se mu udělalo nevolno a mdlo, ale nezastavil se - nešlo to. Zaměřil palbu na další mutalisky, kteří se snažili dostat k Breanne. Jejich křížová palba rychle ostatní dotírající nestvůry zpacifikovala. Kovová anténa trhala jejich těla a zkázu dokonala i kyselinová krev. Každá rána tavná další kilogramy kovu okolo a padající anténní konstrukce jim tak ještě více bránila v pohybu.

"Běž! Utíkej, Meredith!"

Ardo se rychle otočil směrem, odkud se hlas ozýval. Byl to Littlefield.

Seržant také pátil po mutaliskovi, ale ten byl nebezpečně blízko. Z místa, kde stál, Ardo viděl, jak se sprška kyseliny z přibližující se nestvůry prožirá Littlefieldovou zbrojí. Meredith byla za ním. Oba se nacházeli na opačné straně velitelské místnosti.

Littlefieldova palba rvala netvora na kusy a na trosky přšela kouřící krev.

Meredith se rozběhla, ale mutalisk se pohnul jejím směrem. Littlefield se vrhl mezi ně a pokračoval v palbě. Zrůda se plazila jejich směrem.

Ardo se odvrátil od zdechajících stvůr, ale podrážděně zaváhal. Mutalisk se ocitl mezi ním a Littlefieldem. Kdyby zahájil palbu, riskoval by, že Meredith a Littlefielda zasáhne neboje vystaví proudu kyseliny, která by vystříkla z rozstříleného netvora. "Littlefielde! Uhní!" zakřičel.

Ardo viděl, jak Littlefieldovi vyrazil na čele pot.

Seržant na něj pohlédl, zazubil se a skočil po mutaliskovi. Littlefield zabořil netvorovi zbraň do břicha, pak natáhl volnou ruku a popadl stvůru za krk. Rozzuřený mutalisk obtočil kolem Littlefielda jako břitva ostrý ocas.

"Ne!" zařvala Breanne.

"Utečte!" křičel Littlefield hlasem plným agónie. "Běž, Merdith!"

Littlefieldova palba rvala mutaliska na kusy. Kyselina, která z netvora vytékala, tavila seržantovu zbroj, až těla začala odporným způsobem splývat dohromady.

Merdith vyprchala barva z tváře. Oběhla trosky ve středu místnosti a připojila se k Ardovi na opačné straně. ale nedokázala se přinutit dívat.

Breanne se pohnula a volala, křičela: "Ustup. Littlefielde! Pust' ho a vypadni!"

Littlefield páčil dál. Ardo si byl jistý, že kyselina už seržantovi určitě rozežrala ruku. Zbraň možná udržovala v chodu jen tavící se zbroj. Mutalisk přestal bojovat a kolem těl se šířila kaluž kyseliny.

Ocelové pláty v podlaze opět zasténaly a seržant Littlefield i s poraženým nepřítelem zmizeli.

Ardo se tak třásl, že skoro nedokázal udržet zbraň v ruce. Zvenku k nim dolehl další jekot, známější a pronikavější.

Merdith pohlédla směrem, odkud přicházel, a zakřičela: "Podívejte!"

Výsadeková loď. Ve vzdálenosti necelých deseti metrů se vznášela Valkýra Vixen a její řvoucí motory byly hudbou pro jejich uši.

Ardo se snažil zklidnit přerývaný dech a rozhlédl se kolem sebe. Jans se opíral o boční stěnu výtahu. Byl úplně mimo, ale oči měl otevřené. Ardo se nad něj přes zprohýbané pláty podlahy opatrně postavil a pomohl mu nahoru. "No tak, pane, nadešel čas, abyste nás dostal z téhle zpropadené díry."

Rychle se přesunuli ke zbytkům oken. Ardo zahlédl v krytu kokpitu Marze.

Breanne vydechla a pak pravila: "Odcházíme."

Merdith se postavila vedle ní a zdálo se, že jí něco trápí. "Poručíku? Kolik těchhle okřídlených nestvůr se objevilo na taktickém monitoru před tím, než to všechno začalo?"

"Osm. Proč?"

"No, a objevilo se taky, že byly zlikvidovány? Chci říct, nemyslím si..."

Breanniny zorničky se rozšířily. Otočila se k výsadekové lodi, začala na ni mávat a řvát z plných plic: "Vypadni! Vezmi to okolo!"

Pilot se usmál a zamával jí.

"Ne! Ztraceně! Vypadni!" křičela Breanne a začala rozhazovat rukama ještě zběsileji. "Proč sakra nefunguje taktický kanál? Zdá se, že mě neslyš..."

"Ale ne," vydechla Merdith.

Tři zbývající mutaliskové vylétli nad velitelské centrum. Marz se příliš soustředil na bratra, a tak si jich vůbec nevšimnul. Když si uvědomil, koho má za ocasem, mutaliskové již vyvrhli obsah žaludku přímo do trysek motorů a na pilotovu kabinu.

Breanne zvedla zbraň a spustila palbu. Ardo se k ní okamžitě přidal, ale bylo příliš pozdě. Zoufalý Marz zvýšil výkon a ječící turbína vtáhla mutalisky do trysek. Příval kyseliny zaplavil motory a během několika vteřin oddělil listy turbíny od rotujících hřídelí. Výsadeková loď se začala rozpadat.

Marzovi se podařilo poodlétět s Vixen asi jen sto metrů. Pak stroj explodoval a zasypal Vyhliďku svým vnitřním vybavením. Hořící torzo lodi se zřítilo do strže západně od základny, kde i nadále divoce vybuchovaly poloprázdné hypergolické nádrže.

Za hustým sloupem kouře Ardo zahlédl tečky konfederálních lodí, jak stoupají na oběžnou dráhu a zanechávají na pozadí karmínového horizontu zapadajícího slunce zářící rudooranžovou stopu.

A nebylo jich ani zdaleka tolik jako dřív.

KAPITOLA 19 ČAS DLUHŮ

Ardo stál zcela otřesen. Jeho rozum stále odmítal pochopit, co právě viděl. Najednou měl pocit, že se mu strašně těžko dýchá. Začal se pomalu a dlouze nadechovat, abych se uklidnil. Co jiného měl dělat?

Otočil se k poručíkovi Breanne. Její oči tupě hleděly přes doutnající trosky kamsi do neurčitá za perimetr, jako by byla schopna vidět skrz.

"Poručíku?" řekl Ardo co nejtišeji a nejopatrněji, aby ji nevyrušil. "Co budeme dělat?"

Breanne zamrkala. Nepodívala se - nedokázala se podívat do míst, kde stál. "My... já... já nevím. Já..."

"Co mám dělat já, poručíku?" zopakoval otázku Ardo. Jeho hlas se třásl vztekem, který bublal kdesi hluboko uvnitř.

"Dejte mi nějaký rozkaz, poručíku! Řekněte mi, co mám dělat, poručíku! Co pro vás mohu udělat, poručíku!"

Breanne se obrátila na Arda. Její oči byly vlhké, pohled nesoustředěný. "Myslím... Littlefield by možná mohl..."

"Littlefield je mrtvý, poručíku!" zvolal Ardo hlasitě a roztřeseně. Bestie, která se zdála být uvězněná kdesi hluboko v labyrintu Ardovy mysli, konečně našla cestu ven, a teď řvala na nadřízeného důstojníka. "Je pryč! Už vás nikdy nezachrání, poručíku! Už nestojí vedle vás, aby vám dodal sebevědomí. Ba co více, tentokrát se nepostará ani o to, abyste přežila! Je to jen na vás, poručíku, tady a teď! Velení je na vás! Vy musíte vydávat rozkazy! Vaší povinností je dostat nás."

"Bernelli velení."

Taktický kanál stále fungoval. Bernelliho hlas byl jasný a čistý a snadno přehlušil monotónnost statického šumu.

Breanne polkla. Na čele a mezi zježenými, krátce střiženými vlasy sejí objevily krůpěje potu.

"Bernelli velení, ohlaste se."

Ardo se ušklíbnul a stiskl tlačítko příjmu na vlastní zbroji. "Bernelli," odpověděl krátce. "Poručík všem jasně rozkázal, aby nepoužívali tento kanál."

"To už není zapotřebí, Ardo. Odcházejí."

"Cože?"

"Zergové. Táhnou kolem nás na západ. Právě prošel jejich hlavní voj."

"To nedává smysl," zamyslel se Ardo do komunikačního kanálu.

"To možná ne, ale tak či tak prostě odcházejí."

"Má pravdu, Melnikove." Tentokrát se ozval Mellish. "Sleduju je přes bunkr. Prošli kolem nás jako hejno sarančat. Vůbec si nás nevšimli a táhli prostě dál. Mám odsud díky polnímu dalekohledu dobrý výhled a zdá se, že mají namířeno na západ. Myslím, že čekají, až se setmí, a pak se vrhnou na město."

Ardo lehce vydechnul úzkou štěrbínou svých rtů. Na západě ležela Mar Sara, odkud se mariňáci stáhli. Město bylo prakticky bezbranné.

"Cuttere, tady Melnikov. Nacházím se s poručíkem v řídicím centru - nebo spíše v tom, co z něj zbylo. Kde jsi?"

"Jsem v bunkru čtyři jihozápadního perimetru. Co se tam k čertu stalo? Kde je Littlefield a poručík?"

"Pojď rychle za námi tady nahoru," vyhrknul Ardo bez jakéhokoliv vysvětlení. "Poručík tě potřebuje."

"Jasně. Hele, až mě bude poručík potřebovat, určitě si mě zavolá sama. Nepotřebuje přece, aby jí dělal poslíčka zelenáč, kterému teče mlíko po bradě a..."

"Sklapni, Cuttere," vyštěknul Ardo. "Poručík tě potřebuje tady nahoře, tak sebou koukej hodit!"

"Provedu," odpověděl Cutter chladně. "Když už nic, těším se aspoň na tebe. Doufám, že jsi tu ženskou pro mé nažhavl, zelenáči. Jsem si jistý, že po rande s tebou se těší na pořádného chlapa."

Ardo našťavaně tisknul komunikační kanál a otáčel se k výtahové šachtě. "Omlouvám se, Merdith, Postarám se, aby tě Cutter neobtěž..."

Výtahové dveře byly zavřené. Světelný ukazatel signalizoval, že výtah právě sjíždí do nižších pater. Arda polila vlna studeného potu.

Merdith byla pryč.

Ardo se rychle rozhlédl po místnosti. Zřícený střešní plát sjel z velitelského ostrůvku, zaparkoval zešikma k hlavní podlaze a vytvořil malou skluzavku. Konzole na levé straně velitelského ostrůvku byly rozmlácené a zaražené prakticky až do podlahy. Pravá strana dopadla mnohem lépe, většina konzolí přežila. Ardo rychle prošel mezi zpřehýbanými a kyselinou rozežranými podlažními pláty.

"Melnikove?" promluvila Breanne, jako by se právě probouzela. "Zatraceně! Co to k čertu vyvádíte?"

"Bylo to položené na podlaze několik metrů ode mne," mumlal si pod nosem Ardo a nahlédl do mezery mezi ušetřenými konzolami na pravé straně.

Bedna zmizela také.

Ardo zařval. Vztek, jako zuřivě, rozdrážděné zvíře zahnané do kouta a schopné čehokoliv. Podíval se k výtahu. Příliš pozdě, uvědomil si. Takhle ji nikdy nechytí. Otočil se a utíkal k žebříku v uličce, která teď připomínala smetiště starého, zohýbaného kovového šrotu. Ardo se chytil trčícího torza okenního rámu, vytáhnul se nahoru do otevřeného prostoru, kde se proháněl skučící vítr, a zahleděl se dolů.

Pod nohama se mu v umírajícím západu slunce rýsovaly oblé a temné obrysy těla stavby. Z oken velitelského centra a také z antikorozních bezpečnostních značek se drala ven mdlá jezírka světla, která žalostně mrkala z různých zařízení vyčuhujících z hlavní konstrukce. Hned za oblou stěnou se z dveří velitelského centra náhle rozlil proud jasné, žluté záře a zaplavil zaprášenou uličku linoucí se mezi jednotlivými budovami základny.

Krátce nato následoval dlouhý stín. Vrhala jej jediná, menší ženská postava, která zápasila s těžkou bednou.

Ardo mrknul na ukazatele energie v helmě. Ještě nemusel sáhnout ani do rezerv zbroje. Na dopadnutí té ženy má energie dost.

Ardo se jako kočka protáhl torzem okna a rozběhl se po šikmé stěně velitelského centra dolů. S každým krokem těžké boty armádní zbroje zuřivě duněly v pompézní symfonii, která by musela probudit i mrtvého. Ardo rychle míjel nejrůznější detekční, satelitní a snímáči zařízení, jež vyčuhovala z těla budovy. Bez bitevní zbroje by tohle byl sebevražedný běh smrti. Avšak i přes skučení a nařikání protestujících servomotorů rychle postupoval po stále prudší stěně centra dolů, na zem. Merdith běžela na západ k tovární jednotce. Ardo její pozici monitoroval i během sprintu. Během chvilky byla stěna příliš prudká, než aby se na ní dále udržel. To už se nacházel pět metrů nad zemí. Rychle se přidržel vyčuhující trysky a skočil.

Po těžkém dopadu šel ihned do kotoulu, přesně jak ho to učili během výcviku. Bitevní zbroj ztlumila většinu nárazu.

Pomocí úpicích servomotorů se rychle začal stavět na nohy, aby mohl pokračovat ve zběsilém honu.

Zahnul za roh a před sebou spatřil řadu vozidel. Každé bylo zaparkováno mimo automatizovanou továrnu, která je dokázala na objednávku chrlit v neskutečných počtech jen proto, aby byla vzápětí opuštěna. Večerní vítr šlehal mezi SCVěčky, pozemními podpůrnými nákladáky a řadou zavřených vznášedel typu Vulture oslepujícím prашným bičem. Ardo se zastavil. Někde tady musela být. Věděl to. Teď ji musel jen najít.

Vítr skučel okolo jeho hlavy, ale Ardo externí audio senzory stejně vypnul. Taktický kanál pro jistotu nastavil do polohy vypnuto. Věděl, že Breanne se po něm začne brzy shánět, a nepřál si být rušen. Ardo pomalu a tiše postupoval mezi zaparkovanými stroji vpřed. Hlavou mu bleskla myšlenka, jak úžasný a komplikovaný kus armádního zařízení bitevní zbroj vlastně je. Obdivoval, jak dokáže být v případě potřeby tichá. Pozvednul zbraň a připravil se ke střelbě. Věděl, že pokud to bude nutné a nezbude než Merdith prohnat hlavou kulku, nezaváhá ani na vteřinu. Ani pokud to

nutné nebude.

Pískem ošlehané SCVěčko stálo tiše jako nějaký pozorovatel. Obrnění titáni měli něco přes tři metry. Ardo postupoval opatrně mezi nimi se zbraní připravenou k palbě.

Něco po jeho pravici ve větru zadrnčelo. Bleskurychle se otočil a namířil do míst, odkud zvuk přicházel. Snímací zařízení jeho hledí okamžitě zaměřilo a označilo zdroj hluku: otevřený ochranný poklop, který nějaký údržbář zřejmě zapomněl zabouchnout. Teď víko vlálo ve větru a dělalo neplechu. Otočil se zase zpátky a postupoval dále původním směrem. Někde před ním se ozval zvuk startujícího motoru, který se zoufale pomalu otáčel a odmítal naskočit. Ardo se usmál a tiše přistoupil k dalšímu SCVěčku, které mu blokovalo výhled.

Byl to tahač. Nákladák skoro stejně vysoký jako SCVěčko. Kapota byla posazena mezi šest mohutných kol, tři na každé straně. Vpředu vyčuhovala řidičova kabina. Ardo i přes všudypřítomné přivaly prachu viděl, že se v kabině svítí. Dostat se přímo do kabiny představovalo jistý problém. Musel by vyšplhat po vertikálním žebříku a proniknout dovnitř skrze některý z bočních poklopů. V bitevní zbroji by to zajisté zvládnul, ale poručík bude chtít určitě Meredith živou. Přímý útok tak nebyl tím nejlepším řešením, jak dosáhnout cíle. Vtom ho napadlo něco mnohem lepšího. Usmál se a celý prostor obešel, aby se dostal k zadní část vozu. Přitom si dával velmi dobrý pozor na to, aby jej řidič nezahlédl na obrovských zpětných zrcátkách na obou stranách kabiny řidiče. Pak si lehnul a začal se plížit přímo pod vozem mezi jeho obrovskými koly. Když byl v polovině, uslyšel další pokus o nastartování. Zrychlil. Motor žalostně zaskučel, několikrát slabě zaburácel a pak opět zhasl.

Pod kabinou si Ardo hned vedle bočních dveří řidiče pomalu dřepnul. Viděl, jak se v kabině míhají nějaké stíny.

Ozývalo se cvakání a přepínání páček a tlačítek a v neposlední řadě také tiché Meredithiny nadávky.

Ardo se rychle postavil a prudce otevřel boční dveře řidiče. Volnou rukou popadnul překvapenou Meredith za rameno, aby ji vytáhnul z kabiny ven a hodil na zem.

Jediným pohybem ji vysadil z řidičského sedadla. Díky bitevní zbroji měl ukrutnou sílu. Zaskočená žena letěla z kabiny a zoufale se poddávala Ardovu bolestivému stisku. Náhle se její nohy zapřely o kabinu vozu a prudce se odrazily vpřed. Tohle Ardo nečekal. Převrátil se na záda a Meredith stáhl s sebou.

Přistání bylo tvrdé. Přesto se Ardo v mžiku postavil zpět na nohy s puškou namířenou před sebe. Meredith zůstala v bolestech ležet na zemi a kroutila se ve skučícím větru.

"Vstávej," řekl. "Jdeme zpátky."

Meredith pohlédla nahoru a zalapala po dechu.

"Jsi můj vězeň," řekl suše a pozvedl zbraň.

"Vězeň?" zakašlala uštěpačně. "Či vězeň?"

"Vězeň Konfederace," vysvětlil Ardo rázně.

Meredith posměšně potáhla. "Tak to jsme dva."

"Drž hubu!" zabručel Ardo.

"Poslouchej, sledovala jsem odsud komunikační kanál," a ukázala na kabinu nákladáku. "Konfederální jednotky jsou už dávno pryč, vojáčku. Ba co více, možná už opustily tuhle soustavu."

"To se dozvíme během dalšího spojení s velením!" Ardo se začal potit. "Požádáme o evakuaci. Vráti se pro nás a..."

Meredith po Ardovi vyjela. "Proboha, vzbud' se, Ardo! Už jsme měli být dávno mrtví! Myslíš, že atomovka spadla z nebe jen tak sama od sebe? Ta bomba byla určena pro nás, vojáčku! Velení tebe i tvoje kamarády poslalo pro mě a pro tu bednu - pro tu zasranou bednu - a v momentě, kdy se dozvědělo, že ji máte, evakuaci odvolalo a na místo, kde jsme ty, já i ta bedna byli připraveni k odletu. .. tak přesně tam svrhlo nukleární hlavici. Moc dobře věděli, jak to tam dole vypadá. To oni všechno předem naplánovali. Vaším jediným úkolem bylo najít mě a tu bednu. A pak zemřít!"

"Jsme vojáci, slečno," řekl Ardo rudý vzteky. "Vojáci prostě umírají! Je to naše práce! Umírat!"

"Ne," řekla Meredith o něco tišeji, ale stále velmi důrazně. "Vaší prací je bojovat! Dneska jsi bojoval, a proto žijeme.

Velení vás bez mrknutí oka odepsalo, ale vy jste pořád bojovali a ještě pořád žijete. Tohle si už nikdy nepleť, Ardo.

Chtěli po nás, abychom tady chcipli, a nehodlají rozhodnutí nějak měnit. Ježíši! Vždyť oni to tak předem naplánovali! Nikdo o té bedně nemá vědět. Kdybys tu bednu ukázal ve velitelském stanu, rozcupovali by tě na kousky."

"Drž hubu! Proč kurva nemůžeš držet hubu?!"

Přes skučící vítr se mu stále snažila domluvit.

"Nepromarni kvůli příznakům život, vojáku! Konfederace ti lhala, okradla tě o lásku, rodinu a celou minulost. Poslala tě tady, abys za ni udělal špinavou práci, a jakmile jsi úkol splnil, náhodou se tě pokusila zavraždit. Pod tím vším programováním a vymýváním mozku a "sociální převýchovou" jsi pořád člověk - Ardo Melnikov - který si zaslouží prožít život naplno." Meredith vzdychla do větru: "Někde hluboko uvnitř přece muselo něco zůstat z toho šlechetného kluka, který byl vychován milujícími rodiči."

Ardo zamrkal. Potil se a zdálo se, že chladicí systém bitevní zbroje nefunguje. "Co... co navrhuješ? Co se mi to vlastně snažíš říct?"

Meredith přikývla, oči zapíchnuté do Arda. "Chci ti říct, ať se odsud zdekujeme. Myslí si, že jsme mrtví. Nechejme je při tom. Odletíme z planety a někde jinde začneme znova, ať za nás umírají jiní."

Ardo se smutně usmál. "A jak se chceš odsud dostat?"

Pěšky? Konfederace je pryč. A s ní také poslední veřejný transport. I kdybych souhlasil... i kdybych ti uvěřil, z téhle planety není úniku."

Meredith se ztěžka postavila. "Ale je. Myslím, že jedna cesta tady ještě je."

Ardo pozvednul zbraň. Meredith to gesto pochopila a ustoupila.

"Synové Korhalu," řekla rázně.

"Synové Korhalu?" odfrknul si Ardo. "Banda pomatených fanatiků?"

"Ano," přikývla s úsměvem Meredith. "Protože za necelých pět hodin dorazí na planetu flotila přepravních lodí těchto pomatených fanatiků", jak říkáš. Přistanou tady, aby nabrali všechny, které nabrat stihnou - a kteří tady zůstali - a, můj milý vojáčku, myslím, že konkrétně nás přijmou mezi sebe velmi rádi."

Ardo zavrtěl hlavou a neřikal nic.

"Ardo, jestli jim dáme tu bednu, poletíme odsud v první vlně a první třídou!" přidala Meredith na důrazu. "Jediné, co musíme udělat, je dostat se odsud i s bednou a přežít dalších šest hodin. Víš, kam máme jít. Víš, kde leží naše poslední útočiště a kam Zergové zaútočí až nakonec. Zcela nepochybně se teď totiž vrhnou na města."

"Cože?" Ardovi najednou došlo, co vlastně Meredith říká.

"Enkláva by měla zůstat v bezpečí až do přiletu flotily. Města postup Zergů zpomalí, takže my budeme mít čas..."

"Města?" Arda najednou zaplavil proud myšlenek. "Myslíš civilisty, které ty bestie zmasakrují? Tisíce nevinných lidí, co vlastní krví vykoupí čas, který ty potřebuješ ke svému útěku?"

Meredith ztěžka polkla. "Občas musíme něco obětovat, Ardo. Někdy to je těžké, ale.

Během seminární hodiny k němu mluvil patriarcha Gabittas. "Co má člověk z toho, když získá celý svět, ale ztratí duši..."

A Melani se na něj usmívala pod zlatým sluncem.

"Ale jejich oběť - tisíce lidských životů - má smysl, protože ty i tvá slavná revoluce můžete pokračovat?" Ardo zavrtěl vztekle hlavou. "Littlefield za tebe položil život! Vyrazil kupředu a obětoval se, abys mohla žít. Copak to nestačí? Kolik lidí musí zemřít, abys mohla žít, Meredith? Stovky? Tisíce?"

V Meredithiných očích se zablesklo. Ardo se rozzlobeně otočil a zvedl pušku nad její hlavu. Se vzteklým řevem praštil pažbou do sníženého okýnka bočních dveří. Zdálo se, že mu to moc nepomáhá. S dalším záupněm vhodil skrze rozbitý rám zničeného okna pušku dovnitř. Otočil se zpátky k Meredith a velmi hruběji popadl za ramena.

"A co můj život, Meredith? Kolik lidských životů stojí ten můj? Kolik lidí musí kvůli mně zemřít?"

Ardův stisk byl stále intenzivnější. Meredith se zkroutila tvář bolestí.

"A co má duše, Meredith? Moje duše totiž patří jenom mně. Nikdo ji nemůže mít. Ani Konfederace, ani tvá milovaná revoluce. Nemůžeš mi koupit spásu. Jakou cenu má můj život, Meredith? Kolik... kolik lidí si můžu koupit za svůj život?" Otec předčítal rodně. "Nebojte se těch, kteří jsou schopni zabít tělo, ale nemohou zlomit ducha: obávejte se těch, kteří dokáží zničit obojí, tělo i ducha, neb to je skutečné peklo.

Ardo najednou stál úplně zmrazený.

Meredith se přes jeho bolestivý stisk podívala vzhůru. "Co to je?"

Melani stála ve zlatém pšeničném poli. Předávala mu kovovou bednu a citovala mu verše z kancionálu.

"Prosím," naříkala Meredith. "Strašně to bolí!"

"Oběť lidského života má smysl, zachrání-li před zhynutím a ztrátou víry národ..."

Najednou Ardův stisk povolil. "Kolik lodí sem letí?"

"Cože? No, možná sto. Prostě tolik, kolik se jim podaří sehnat. Ale do města nikdy nedoletí včas."

"To ne, ale co se stane, když to tam nestihnou včas

Zergové?" řekl Ardo, obrátil se k nákladnímu vozu, otevřel dveře a vyšplhal dovnitř kabiny. "Mohlo by to zachránit tisíce životů, že?"

"Zergy nezastavíš, vojáčku!"

Ardo vyskočil z vozu zase ven.

"Ne, nezastavím," řekl Ardo, "ale možná... možná bychom je mohli zpomalit."

KAPITOLA 20

SIRÉNY

"Chlape, ty seš úplně mimo! Uvědomuješ si vůbec, co to meleš?"

Ardo se rozhlédl po velitelské místnosti. Zdálo se, že většina tváří, která ho sledovala, se ztotožňuje s Cuttero-vým názorem.

Ze střechy vojenského centra se snesla dolů sprška jisker. Jans byl někde v SCVěčku. Technikovi se podařilo z větší části odklidit zbytky zničeného anténního a monitorovacího systému, zvednout utavený střešní plát a přivání ho zpátky na původní místo. Nyní celou konstrukci zpevňoval pomocí přidavných ocelových plátů, které pokládal místo kyselinou utavených nosníků.

Zbytek přeživších se sešel ve velitelské místnosti na válečnou poradu. Ardo sledoval torzo slavné čtyř, jež vyrazila ráno do akce. Měl pocit, že od onoho ráno uplynulo několik dlouhých let. Vojín Mellish znaveně seděl v uličce na převrženém krytu konzole a kýval nohama. Byl jediný, kdo přežil z celého původního Jensenova družstva, a teď se díval na všechny kolem, jen na Arda ne. Vojín Bernelli a Xiang se opírali o podlažní konzole naproti Mellishovi. Zdálo se, že Xiang prázdně hledí kamsi do neurčitá, a hlavně daleko, zatímco Bernelli laserovým pohledem Arda doslova probodával. Poručík Breanne stála v uličce za Xiangem a Bernellim ke všem zády, s rukama založenými. Někdo by si mohl myslet, že skrze rozbitá okna sleduje, co se děje venku. Ardo však velmi dobře věděl, že kromě tmy není vidět vůbec nic a že Breanne pozorně naslouchá, o čem se vojáci baví.

Jediný Cutter, mamutí ostrovan v firebatské zbroji, neměl nejmenší problémy jasně vyjádřit, co si o situaci myslí. Po nově položených podlažních plátech před výtahovým výklenkem chodil tam a zase zpátky. "Chlape, ty to máš v tý svý dubový palici úplně vytřískaný!"

"To je možné," odpověděl Ardo, prsty bubnoval po kovové bedně a nemotorně se snažil najít pohodlnou polohu u

zprohýbané podlažní desky bývalého velitelského ostrůvku. Meredith stála opřená o jeden z rozbitých panelů, ruce v kapsách pracovní kombinézy, oči zapíchnuté do podlahy. Zdálo se, že o něčem intenzivně přemýšlí. "Možná jsem se zbláznil. Nám už to je přece jedno. Máme však možnost udělat něco, co by mohlo pomoci někomu jinému."

"Tak nám to může být jedno?" vytřeštil oči Cutter. "Ty chceš otevřít vábničku na Zergy, která přiláká každého mutaliska, hydaliska, a já nevím jakýho mrchaliska ještě, v okruhu tisíce sektorů s tím, že nám to může být jedno?"

"Tohle jsem neřekl," zavrtěl hlavou Ardo. "Ježíši Kriste, to doufám, že ne!" "Řekl jsem, že nám to může být jedno." Ardo položil bitevní helm na kovovou bednu a sundal si rukavice. "Podívej, Konfederace nás tady nechala chycpnout - k čertu, vždyť oni chtěli, abychom tady chycpli! Nevrátili by se pro nás, ani kdyby věděli, že tady jsme. Odepsali celý tenhle svět - i s každým kolonistou. Zkus se nad tím zamyslet, Cuttere! Na tuhle planetu Zergy přilákalo malé tajné konfederální zařízení. A my máme důkaz přímo v téhle bedně. Myslíš, že chtějí, aby se někdo dozvěděl, že za vyhlazení planety může Konfederace?"

"A... a co ti Synové Koholu nebo Korhalu, nebo jak si to vlastně říkají?" vložil se do hovoru Bernelli. "Posílají sem evakuační loď. Co kdybychom se spojili s nimi?"

Ardo přikývnul. "Můžeme se zkusit dohodnout se Syny Korhalu. Předali bychom jim bednu, a pokud se z téhle planety vůbec někdo dostane, mohli bychom to být my. Museli bychom se prostřílet přes linii Zergů, najít je a domluvit se. Ale tihle Synové Korhalu mají vlastní plány. Záchraně loď, které sem teďka letí, určitě nepo-berou celou planetu. Je to jen gesto dobré vůle. Chtějí si udělat několik fotek, jak hrdinně riskují životy a zachraňují pár lidí, které tady nechala zločinná Konfederace. Tak či tak, ani Synové Korhalu nemají zájem na tom, aby se někdo dozvěděl, že i oni jsou zodpovědní za příchod Zergů na tuhle planetu."

"Synové Korhalu?" otočil se na Arda znenadání Xiang. "Myslel jsem, že tahle věcicka patří Konfederaci."

Ardo se obrátil na Meredith. "Řekni jim to."

"Je pravda, že se můžeme dohodnout se Syny Korhalu," spustila Meredith neochotně.

"Ne," řekl Ardo důrazně takovým tónem, až to s Meredith trhlo. "Řekni jim, kdo to zařízení aktivoval!"

Meredith se stále dívala do země. "Člověk občas musí něco obětovat, aby mohl dále pokračovat ve snažení.

Konfederace... páchá taková zvěrstva, že vzbouřenci nemají jinou možnost než... než použít toto zařízení proti agresí Konfederace. Užít proti ní její vlastní zbraně..."

"Proboha, Melnikove!" řekl otřesený Xiang. "Tohle je masová vražda! Celoplanetární genocida!"

Meredith odhodlaně pohlédla vzhůru. "Synové Korhalu mají právo..."

Mellish si znechuceně odplivnul na podlahu. "Sklapněte, slečno! Synové Korhalu mají obyčejné civilisty stejně na háku jako zatracená Konfederace. Druhá strana jedné a téže, hnusné a špinavé mince."

Ardo smutně pokýval hlavou. "Až to všechno skončí, sebranka z Korhalu bude stát o naši společnost asi stejně jako teď Konfederace. Konfederace tuhle bednu možná vyrobila, ale byli to Synové Korhalu, kdo ji otevřel. Jen my víme, co se tady stalo a kolik lidí kvůli tomu zemřelo... a obě strany na tom nesou stejný podíl viny," povzdechnul si. "Ne, ne, pánové. Jsme všichni mrtví. Jediné, co můžeme udělat, je rozhodnout se, jak zemřeme a pro co zemřeme."

"Bravo, tomu teda říkám slovo do pranice," zasupěl

Cutter a jeho nosní dírky se divoce vzdouvaly. "Máme tady hrdinu, který se chce obětovat. Co, Melnikove? Ale já vím, co jsi za hrdinu, chlapče. Viděl jsem, jak jsi v Oáze ochotně a bez váhání obětoval Wabowského! Tomu říkám obět! A teď si chceš hrát na tvrdáka a obětovat nás všechny!"

"Jsou tam rodiny, Cuttere," pronesl Bernelli unaveně. "Ženy a děti..."

"Jo, a některý z nich jsou mý!" Cutterovy hluboké, černé oči byly zešíroka otevřené a vlhké. "Když jsem rukoval do armády, tohle jsem rozhodně nepodepisoval!"

"Já měl pocit, že když jsme tady přistáli, byl jsi celý nadržovaný, aby sis mohl konečně zastřílet," přidal se Mellish zvýšeným hlasem. Vojín vůbec nedbal na Cutterovu hodnost. "A teď chceš z boje pláchnout?"

"Ještě nikdy v životě Cutter neutekl z boje! Klidně si to s nimi rozdám! Přiveď je sem a já z nich udělám fašírku. Ale tenhle," Cutter ukázal rozčileně na Arda, "tenhle cucák a vometač záchodů mi nebude říkat, abych jen tak zdechnul za bandu civilů, který jsem v životě nepotkal a který se nikdy nedozvěděl, co jsem pro ně udělal, a i kdyby to věděli, beztak by jim to bylo úplně u prdele! Tohle je šílený!"

"Tak proto jsi tady, Cuttere?" V Ardově hlase se začala projevovat beznaděj. "Tobě jde o to, abys dostal metál? Aby ses mohl proměňovat jako hrdina na přehlídce? Tak o to ti jde? Aby si tě lidi pamatovali jako hrdinu? Cuttere, kousek od nás tisíce lidí čeká jistá smrt a my jsme jediní, kdo jim může pomoci. Ať už o tom vědí, nebo ne!"

"Jsem tady, abych našel bratry. Jsou tam někde a já je musím najít!"

Ardo chtěl něco říct, ale zarazil se. Cutterovi bratři. Celou dobu si na ně nevzpomněl, ale když měl guláš způsobený přeformátováním vzpomínek v resocializačních nádržích on, co asi udělali s mohutným ostrovanem? Byli jeho bratři vůbec na této planetě? Měl vůbec Cutter v opravdové, skutečné realitě nějaké bratry? A existoval způsob, jak takovou věc prchlivému mariňákovi vysvětlit?

Bernelli povzdechnul. "No, jestli tu máme všichni zemřít, rád bych umíral s vědomím, že to stálo za něco více než jenom můj podělaný důchod."

"No, jestli tady mám chycpnout já" zuřil Cutter, "nebude to kvůli tomuhle blbečkovi... a nebudu sám!"

Cutter vyrazil tak rychle, že Ardo nestačil jakkoliv zareagovat. Dvěma bleskurychlými kroky překonal obrovský muž vzdálenost ke svému sokovi a pravou rukou chytil Arda pod krkem.

Ardo se pokusil něco říct, ale nešlo to. Cutterův silný stisk umocňovala zbroj. Ardo bojoval, ale marně. Během několika chvil se mu zatmělo před očima a rozmazaný svět mu začal odplouvat kamsi do dále. Všichni kolem strašně křičeli. V jeho zorném poli se pohybovaly neurčité stíny, ale jedině, co viděl, byla rozzuřená tvář ostrovana s vražedným pohledem.

V tom se ozval jasný hlas. "Pust' ho! Okamžitě ho pust', Cuttere!"

Rozložitý ostrovan uvolnil stisk. Ardo se sesunul k zemi jako hadrová panenka a ztěžka lapal po dechu. Podíval se nahoru.

Poručík Breanne držela pušku u Cutterova spánku. "Cuttere, chceš zachránit bratry? Napadlo tě někdy, že můžou být mezi těmi civilisty, kteří se chtějí odsud dostat a čekají na zázrak? Napadlo tě někdy, že jediným způsobem, jak zachránit bratry, je postarat se o to, aby Zergové nedorazili do města dříve než evakuační lodě?"

Cutter vztekle zamrkal. Jeho hlas byl hluboký a tichý, když odpovídal. "Ne, madam... to... to mě nenapadlo."

"Tak se nesnaž přemýšlet," zařvala Breanne. Její hlas byl pronikavý a nervózní. "Přemýšlení nechej laskavě na mně! Za myšlení nejsi placený!"

Breanne stáhla zbraň z Cutterovy hlavy a pokynula mu, ať odstoupí zpět a vrátí se na místo. "Celý život jsem bojovala ve válkách ostatních lidí, za cizí ideály a názory! Melnikov má pravdu! Každý náš život může zachránit stovky, možná tisíce jiných. Nikdy se to nedozvědí, nikdy to neocení, ale jestli mám zemřít, chtěla bych, aby má smrt měla nějaký smysl!"

Breanne se obrátila k bedně a rychlými, jistými pohyby otevřela západky. Kovová bedna byla otevřena.

Poručík se obrátila k překvapeným tvářím v místnosti. "Dle mého hrubého odhadu máme přibližně hodinu a půl, než dorazí první Zergové. Navrhují, abychom se připravili."

Ardo si prohlížel už čtvrtý z různých bunkrů. Byl unavený, ale věděl, že za chvíli si konečně odpočine. Čekal na něj věčný klid. Přistihnul se, že se na ten okamžik docela těší. Kdesi z hloubi jeho vzpomínek z mládí se draly na povrch myšlenky: příběhy o víře a naději, míru a posmrtném životě. Zvláštní, pomyslel si, přemítat nad takovými věcmi uprostřed hotového pekla.

Jans postavil pomocí SCVěčka okolo velitelského centra několik nových bunkrů. Budou tvořit jádro ochrany uvnitř vnějšího perimetru. Začnou bránit nejprve vnější linii, odkud mohou kontrolovat a z dálky ostřelovat přístupové cesty. Jakmile Zergové vnější obrannou linii prorazí, vojáci se podle plánu stáhnou do vnitřní linie propojených bunkrů a připraví se k poslednímu odporu. Pak se budou snažit vydržet, jak nejdéle to půjde, a doufat... a doufat, že to bude stačit.

Mezitím Mellish naložil ostatní do obrněného transportéru s každou minou, kterou se jim podařilo na opuštěné základně najít. Když Mellish s tímto nápadem přišel, Ardo se vesele zazubil. Vojín teď pokládá jednotlivé miny podle určitého vzoru okolo základny. Připomínal farmáře, který obdělává poličko. Ardo doufal, že Mellish bude mít ze své setby radost, až pořádně vzejde.

Ardo si našel práci v továrně, kde vyráběl novou municí do pušek. Breanne dokonce vzala v úvahu Ardovu připomínku, že Zergové se nestarají o raněné. Byla to velmi snadná kalibrace. Místo standardních protipěchotních kulek Ardo přeprogramoval výrobní linku na lisování kulek s dutou špičkou. Na rozdíl od běžné munice se tyto kulky po nárazu roztrhly. Neměly nepřítele zranit, ale zabít a způsobit pokud možno co největší škody. Ardo se už nemohl dočkat, až vyzkouší, jestli to funguje.

Jans stále pracoval na bunkru jižního perimetru, když se k němu Ardo blížil. Od té doby, co se zřítíla výsadková loď i s jeho bratrem na palubě, Jans s nikým neprohodil více než deset slov. Ardo chtěl muži nějakým způsobem pomoci, ale bohužel, času na řešení něčích problémů nebylo nazbyt. A zřejmě už nikdy ani nebude. Ardo přistoupil k nízké, kopulovité stavbě a skrze otevřený vstupní poklop vešel dovnitř.

Pro výrobní jednotky SCV představovala stavba bunkru standardní a rutinní práci. Jejich konstrukce byla natolik unifikovaná a jednotná, že kdo viděl jeden bunkr, mohl zcela bez nadsázky prohlásit, že je viděl všechny. Silný kovový kryt poskytoval přiměřenou ochranu pro čtyřčlennou posádku, která mohla pálit do všech čtyř stran. Bunkr rozhodně nepatřil mezi nejpohodlnější zařízení, co se ale týče bezpečnosti, neměl konkurenci. Tak či onak byly bunkry zcela standardní součástí každé konfederální základny. Jednou postavený bunkr bylo nesmírně těžké opět rozebrat, rozložit, poškodit, nebo dokonce zničit. Ardo si byl jistý, během velmi krátké chvíle zjistí, jak moc těžké je bunkr zničit. Vstoupil do centrálního prostoru, kde chtěl uložit novou, upravenou municí. Překvapilo ho, že průzorem jedné ze střílen hledí ven Merdith.

"Promiň," řekla úslužně, "hned ti uhnu."

"Ne, to je v pořádku." Ardo postavil bednu s municí na zem a začal ji přerozdělovávat pod jednotlivé střílny. "Nevadíš. Jestli ale chceš něco vidět, díváš se špatným směrem."

"Víš, na turistiku nebo pěkná panoramata mě moc neužije," usmála se Merdith unaveně. Pak se opět podívala průzorem ven. "Co myslíš, z které strany přijdou?"

"To netuším," řekl Ardo. Postavil se vedle ní a úzkou štěrbinou sledoval rudou planinu. "Poslední voj táhnul na západ. Myslím, že odtamtud přijdou první. Nevítané hosty zřejmě přivítáme z tohoto směru."

Merdith přikývla. Mezi oběma se rozhostilo krátké ticho.

"Hej, vojáčku?"

"Ano, madam?"

"Kdybych náhodou neměla příležitost ti to říct... Myslím, že to, co jsi udělal, je..." její hlas se vytratil.

Ardo se na ni podíval. "Je co?"

"Já... já nevím. Chtěla jsem říct "dobré" nebo "správné", ale tahle slova to nevystihují dostatečně." Složila ruce na držák zbraně a na ně položila hlavu. Pak pokračovala: "Možná dokonce impozantní."

Ardo se usmál. "Impozantní?"

Merdith se zasmála také. "Dobře, možná to nebylo impozantní, ale i tak. Ráda bych ti za všechno poděkovala."

"Být na tvém místě, tak moc neděkuju. Kvůli mně tady všichni zemřeme."

"Ale kolik lidí bude žít díky tomu, co tady uděláme? Nikdy předtím mě to nenapadlo." Merdith se na něj podívala. "Oni

ti nebudou moci poděkovat. Nikdy se nedozvědí, co se tady stalo, nebo to, že jsme tady vůbec byli. Ráda bych ti poděkovala za ně."

Ardo přikývnul a pak se na chvíli zamyslel. "Viš... já už si ani nejsem jistý, co jsem vlastně zač. Programovali a přeprogramovali mě už tolikrát, že jsem úplně zapomněl, kým, proč a kde jsem vlastně byl, a taky co jsem tam dělal. Ale někde uvnitř jsem to byl pořád já - nějaká část mé duše, kterou nikdy nepřeprogramovali a kterou mi nikdy nevzali. Kdysi jsem se té části svého já bál, ale teď je to to jediné, čeho se držím. Pomohla jsi mi najít mou duši, a za tohle bych rád poděkoval já tobě."

Ardo se sehnul, sebral jednu z nových pušek a hodil ji Meredith. "Umíš s tím zacházet, ne?" řekl stručně.

Meredith pušku chytla a rutinním pohybem ji zkušně nabila. "Ty mi svěříš tohle?"

"No, jestli zabiješ někoho z nás, bude zase o jednoho méně z těch, kdo budou krýt záda tobě!" usmál se Ardo.

Meredith mu úsměv oplatila. "Měla bych na vás dávat pozor, že?"

"Škoda, žeš nikdy nepotkala Melani. Moc společného toho sice spolu nemáte, ale..."

"Tady Mellish. Máme vizuální kontakt s nepřítelem. Blíží se od západu. Máme společnost, pánové."

Ardo se ušklíbnul. "Jsou tu brzy."

KAPITOLA 21

OBLEŽENÍ

"Připravte se, chlapi!" ozval se v taktickém kanálu Breannin hlas. "Nejprve budeme bránit vnější perimetr, pak se na můj rozkaz stáhneme do vnitřního perimetru. Hlaste pozice!"

Ardo dvakrát stisknul tlačítko komunikačního kanálu. "Melnikov, vnější pět, jihozápad."

"Mellish, vnější čtyři severozápad! Rychle se blíží a..."

"Hlavněklid, Mellishi. Zatím nestřílet!"

"Xiang. Jsem na místě. Vnější tři, severovýchod."

"Bernelli, vnější dva, a... jihovýchod, myslím."

"Cutter, vnější jedna, jih, poručíku."

"Skvěle, všichni jsou na místě! Nestřílejte, dokud neprorazí skrze minové pole. Jakmile projdou, hlaste se a spusťte palbu, rozumíte?"

Ardo se usmál. Dokonce ve zcela bezvýchodné a beznadějné situaci Breanne postupovala podle standardního vojenského protokolu. Pokud měla zemřít, chtěla zemřít se ctí jako správný voják.

"Co se děje?" zeptala se Meredith, když viděla náhlou změnu ve výrazu Ardo vy tváře.

Naklonil se dopředu a zahmouřil oči, aby se mohl lépe podívat úzkými průzory bunkru.

"Proboha! Co to je?" vydechla Meredith nevěřicně.

Jihozápadní horizont byl rozmazaný, jeho kadeřavá linie plná šmouh. Mohla se k nim blížit písečná bouře, ale Ardo velmi dobře věděl, že tentokrát se jedná o něco mnohem smrtelnějšího.

Ardo otevřel komunikační kanál. "Poručíku, tady Melnikov. Ze západu se k nám blíží obrovský zástup Zergů... nachází se od nás tak tři sektory. Zatím vůbec nevidím jeho konec."

"Tady Mellish. Já ten konec vidím. Myslím, že se k nám stahují ze všech směrů. Páni, v životě by mě nenapadlo, že někdy uvidím tolik Zergů pohromadě. Tolik jich snad není ani v celém..."

"Tady Cutter. Já konec těch bestií, které postupují z mé strany, teda rozhodně nevidím." "Ardo? Co se děje?"

Mariňák se podíval na Meredith. "Cože? A, zatraceně! Vždyť ty nemáš komunikátor! To jsou oni. Blíží se k nám. Právě se vyrojili na horizontu a celý ho pokryli. Jen bůh ví, jak hluboké pole tvoří za hlavní linií. Ta tvoje malá bedna očividně funguje, a to mnohem lépe, než jsme předpokládali."

"Takže?" polkla ztěžka Meredith a v ústech jí pojednou zvláště vyschlo. "Co se bude dít teď?" "Počkáme si na ně."

"Počkáme?" zamrkala Meredith. "Počkáme na co?" "Počkáme, dokud nedorazí k minovému poli," pokrčil rameny Ardo a pohodil hlavou. Byl napjatý a tohle nebylo dobré. Voják by se měl vrhat do boje s chladnou hlavou. "Mellish a Bernelli položili okolo základny dva perimetry minového pole. První asi kilometr od základny, druhý pět set metrů. Miny v sobě mají kromě samotné nálože také naváděcí heuristický senzor, který reaguje na pohyb a..."

"Hele, zpomal! Mají heuristický co?" "Senzor. Miny jsou schopné mezi sebou na vyhrazené, nízkofrekvenční vlně komunikovat a předávat si navzájem informace, na co se mají u procházejících nepřátel zaměřit. S každou explozí jsou chytřejší a dokáží lépe likvidovat oběti. Umějí dokonce usměrnit sílu, směr a rozsah exploze, aby dále zefektivnily účinek a nepříteli co nejvíce poškodily. Trochu jsme je přeprogramovali..."

"Protože nepotřebujete, aby nepříteli jen poškodily," dořekla za něj Meredith. Otočila se, aby se podívala skrze střílnu bunkru. Rozmazaná linie se opět ztlačila. "Chcete, aby jich výbuch co nejvíce a co nejrychleji zabil."

"Přesně tak," odpověděl Ardo a pak se naklonil k průzoru ještě blíže. "To je neuvěřitelné. Poslouchej."

Vzdálený rachot šel cítit, aniž by ho člověk slyšel. Zem duněla a nervózně se otřásala vším, co se nacházelo na jejím povrchu. Za chvíli se dostavila i zvuková kulisa - dusání tisíců zergských nohou, těl a údů, které se bezhlavě a s divokou zuřivostí hnaly kupředu. Celou scénérii navíc přehlušovalo uší rvoucí, zvířecí pištění, při kterém Ardo zamrazilo až do morku kostí.

"Proboha! Co jsme komu udělali?" zakřičel do komunikačního kanálu.

"Nestřílet!" zachrčel na frekvenci Breannin hlas. "Musíme zjistit, na který perimetr zaútočí jako první."

Náhle bunkrem otřásla silná rána. Zvířený prach na vrchních bednách s municí pomalu sedal zpátky na zem. Ardo sledoval, jak se Merdithiny zorničky prudce rozšířily. Poté následovala série dalších a dalších otřesů.

"Tady Bernelli! Kontakt naperimetru dva-dvacet!"

Jednotlivé výbuchy min se teď ozývaly ve velmi krátkých intervalech, až skoro splývaly v souvislou kanonádu.

Ardovi se zdálo, že výbuchy se teď ozývají blíže.

"Otáčejí se!" zakřičel Bernelli. "Běží vlevo, Melnikove!"

Ardo rychle pozvednul k očím polní dalekohled. Odsunul Meredith a přiložil dalekohled blíže k průzoru úplně vpravo.

Teď je viděl zřetelně. Pevná stěna svíjejících se a ječících Zergů asi kilometr od jejich stanoviště. Zdálo se, že nechybí ani jeden ze zástupců hrůzné zergské zvrhlo-říše. A všichni běželi jako o život jeho směrem. Pak, jako by se řídili neslyšnými signály taneční hudby, se všichni otočili doprava.

Za nimi následovala série smrtících výbuchů. Vzduchem prolétla jako temný závoj smrti mohutná, ohnivá vlna plná prachu a kusů zrůdných těl. Každý Zerg však jako jedno tělo postupoval stále vpřed k cíli a hledal v obranném perimetru slabinu, nějaké nezaminované místo, které si nepřítel určitě nechal, kudy by mohl procházet a útočit. Ardo se usmál. Vžil se do role nepřitele a věděl něco, co on určitě ne. V tomto minovém poli se žádné nezaminované místo nenacházelo, protože věděli, že odsud už nikdy neodejdou.

"Tady Melnikov!" zakřičel Ardo do komunikačního kanálu přes ohlušující rachot. "Jejich hlavní voj dorazil k perimetru. Postupují východně okolo vnějšího minového pole. Cuttere? Vidiš je?"

"To si piš! Panenko skákavá! Jen se na to podívejte! Celou naši základnu obkličují! V životě jsem tolik bestii pohromadě neviděl! Jen pojďte k strýčkovi, pacholci! Je libo trochu rozžhaveného plazmatu? Usmažím si vás k večeři, vy všiví... Pozor! Už jsou tady!"

Závoj destrukce před jeho zrakem pokračoval v kanonádě a kryl ve svém hávu smrti všechny Zergy. Ardo polním dalekohledem zuřivě sledoval, jestli Zergové na některém místě prorazili.

"Věže zaměřily cíl! Rakety odpáleny!"

Uslyšel to dříve, než to spatřil na vlastní oči. Z obranných věží vystartovaly rakety. Meredithnin řev se úplně ztratil v rámsu raket s konvenční náloží, které mířily naproti Zergům. Ardo sledoval jejich stopu vedoucí k určenému cíli: Nad minovým polem se hnalo hejno mutalisků v takovém počtu, že téměř zahalilo jasné nebe za sebou. Rakety je přivítaly do ohnivé a nekompromisně přesné náruče smrti. Příšery začaly padat na zem do prostoru obranného perimetru ve zvrhlém, groteskním dešti. Několika z nich se dokonce po dopadu podařilo aktivovat nastražené miny. Ardo si ale všimnul, že miny už stačily nepřitele rozpoznat a identifikovat jako mrtvé, takže neexplodovaly a čekaly na lepší příležitost a nebezpečnější cíl.

Náhle se rozhostilo téměř ohlušující ticho. Dým a prach okolo perimetru se začal postupně usazovat. Závoj smrti klesl na zem.

Meredith a Ardo se na sebe podívali. Nenadálé ticho po úvodním ohlušujícím rachotu ale spíše znervózňovalo.

"Miny je zastavily," usmála se pobledlá Meredith, jako by ji měla přepadnout závrať. "Ardo! To je neuvěřitelné! Ty jsi je zastavil!"

Ardo ještě jednou pozvedl dalekohled a snažil se proniknout skrze sedající prach, dým a trosky. Sledoval, jak se přeskupují a chystají k dalšímu útoku.

"Zatraceně," pronesl třesoucím se hlasem. "Už jim to došlo."

Meredith se zoufale podívala průzorem střílny a snažila se zjistit, na co se Ardo díval. "Co jim došlo?"

Ardo stisknul tlačítko komunikačního kanálu. "Tady Melnikov! Dělalí mezi sebou velké rozestupy! Připravte se!" Pak se obrátil k Meredith. "Nabij zbraň! Je to tady! Zergové mezi sebou dělají větší rozestupy, takže mina vždy sejme jen jednoho z nich. Zaútočí, až bude celé minové pole vyčištěné."

Meredith klesla čelist. "Chceš říct... to je přece sebevražda!"

"Ne," řekl Ardo a rychle namířil pušku a vystrčil její hlaveň skrze střílnu bunkru. "To jsou prostě Zergové. Individualita pro ně nepředstavuje jakoukoliv hodnotu. Proto se nijak neohlížejí na raněné. Jsou chladní a vychytralí. A udělají cokoli, aby dostali nás i tu zpropade-nou bednu. Klidně pošlou na smrt třeba tisíc bojovníků, aniž by přitom hnuli brvou. Moc dobře vědí, že nám dojdou miny dříve než jim čerstvé maso do mlýnku."

"Posílají zerglingy!" hlásil Cutter. "Předpokládám, že ty velký si šetří na potom, až malí vyčistí minové pole."

"Přeprogramujte miny, aby malé cíle ignorovaly. Zerglingy necháme zatím oběma perimetry projít skrz a miny zaměříme na ty větší."

"Rozumím, poručíku. Či či či či či či..."

K tomu, aby poznal, že se mezi Zergy něco děje, nepotřeboval Ardo dalekohled. Viděl to jasně a zřetelně i na vzdálenost jednoho kilometru. Nejmenšími tvory v zergské armádě byly larvy, které měly asi nejbliže k zergským "dětem" či "mláďatům". Arda napadlo, že tohle byl další zcela zřetelný rozdíl mezi jejich rasami, ale vzápětí znejistěl, jestli tady ten rozdíl opravdu je. Zdálo se, že lidé, tak jako Zergové, jsou schopni zcela bez skrupulí poslat do války ty nejmladší. Bolestivě si uvědomil, že právě on je toho zcela jasným důkazem.

"Už jsou tady!" oznamoval Bernelli zvyšujícím se hlasem. "Tak jo, schválně, kdo jich dostane nejvíce!"

Přes temný a zvlněný prostor vnějšího perimetru začali kupředu postupovat zerglingové, vybaveni početnými páry nohou. Ardo si zajistil bitevní helmu. Po sepnutí začal naváděcí systém ihned pracovat a přehledně označovat pro pušku nejbližší a nejsnáze zasažitelné bestie.

Zaměřovač systém byl až děsivě účinný. Laserové navádění přesně vyznačovalo místo Ardových výstřelů. Zbraň rachotila ve velmi krátkých dávkách, jak Ardo postupně zaměřoval z jednoho Zerga na druhého. Nová munice fungovala perfektně. Náboje s dutou špičkou se po zasažení cíle roztrhly a organický krunýř přibližujících se zerglingů tak trhaly a způsobovaly strašlivé otevřené rány, ze kterých se zvedal žaludek.

"Jóóó! Tomu říkám žrádlo! Hotová střelnice!"

"Pánové, dneska udělám největší počet zářezů já!"

Jak tahle hra asi skončí? napadlo Arda. Pokračoval v palbě, ale pod stupňujícím se nátlakem nepřítele musel neustále zrychlovat. Bylo to jako bojovat s přílivem. Zerglingové přicházeli ve stále silnějších a silnějších vlnách... až se téměř přiblížili k vnitřnímu minovému poli.

Ardo mrknul na Merdith. Také její zbraň měla zabudované naváděcí zařízení. A ani na vteřinu nespustila prst ze spouště a stejně jako Ardo pálila stále rychleji a rychleji.

Znenadání projel bitevním polem ohlušující, pištivý řev tisíce Zergů.

Otřesený Ardo zešířila otevřel oči. "Utočí!"

Do vnějšího minového pole vtrhla druhá vlna hydalisků. V tomtéž okamžiku perimetr explodoval v ohlušující kakofonii běsu a smrti. Zároveň s hydalisky vyrazili kupředu mutaliskové, které ihned přivítala palba z obranných věží. A opět z nebe přšeli sestřelení letci, ale jejich těla padala stále blíže a blíže vnějších zdí základny. Ardo se ale nenechal vyvést z míry. Plížíci se koberec zerglingů právě překonával vnitřní minové pole, které leželo jen pět set metrů od jejich pozic, a rychle postupoval k vnější zdi.

Ardovi došly náboje. Vytáhl prázdný zásobník, popadnul z nachystané bedny další, praštil s ním a zasunul do zbraně. Tři vteřiny. Když pozvednul zbraň a pokračoval v palbě, zerglingové už byli čtyři sta metrů od vnější zdi.

"Poručíku! Zerglingové právě zdolávají vnější minové pole!" zakřičel Ardo mezi jednotlivými úspěšnými zásahy.

"Neudržíme je!"

"Musíte je udržet! Miny potřebujeme na ty větší!"

Zerglingové se dostali asi sto metrů před vnější zeď. Jak se k základně pomalu přibližovali, museli se postupně semknout blíže k sobě, až vytvořili jedolitý koberec připomínající chrobákům podobné kobyly. A každá z těchto kobyly chtěla Arda sežrat. Doslova. Ardo přepnul na automatický režim zbraně a začal hordu nemilosrdně kropit. Byl tak zaneprázdněn bojem s přivaly zerglingů, že vůbec nezaregistroval hromové rány explozí minového pole kdesi daleko vzadu. Až když ho osleply následné záblesky, uvědomil si, že tentokrát miny řádily jen pět set metrů od nich. Útočící Zergy opět pohltily stoupající sloupy kouře, prachu a kamení. Když zaútočili ze všech směrů současně, jejich ohlušující řev pohltil základnu. Slunce bylo zastíněno ničícími vlnami. Výbuchy jednotlivých min se dávno slily v jedolitý démonický a zkázonosný tanec smrti.

Z nebe padaly na bunkry a prostor za nimi kusy kamení a spáleného masa. Ardo pokračoval v marném boji s přílivem a nadále hustil do nekončících vln zerglingů smrtící proud upravených střel. Za nimi postupovala k obráncům démonická zeď zatracení a vydávala přitom takové zvuky, až se jednotlivé ocelové pláty bunkru otřásaly. Ardo měl pocit, že je určitě odnese i s bunkrem jen samotný řev. Stěna explodujících min už postoupila na sto metrů od jejich pozic.

Ardo věděl, že minové pole končí asi osmdesát metrů od místa, kde právě stáli.

"Poručíku! Prorazili skrz!"

"Ustupte! Okamžitě ustupte!"

Tenhle rozkaz nebylo nutné Ardovi říkat dvakrát. Popadl Merdith za rameno a rychle ji vytáhnul ze střílny. "Musíme jít! Hned!" zakřičel na ni.

Merdith ustoupila od okénka, jehož ocelové pláty se začaly ihned kroutit a ohýbat nahoru.

Roztaženým otvorem se dovnitř prodrál první zergling, který po Merdith okamžitě skočil.

Ardo instinktivně vystřelil a uprostřed skoku procedil skrz nestvůru dávku, která vetřelce rozložila a omítla jim přední zeď bunkru.

"Zpátky!" křičel Ardo. "Utíkej!"

Poslední věc, kterou Ardo viděl, když praštil poklopem, byla hladká břicha Zergů deroucí se do bunkru rozšklebenými otvory střelen.

KAPITOLA 22

SBOHEM

Rachot byl naprosto ohlušující. Obranné věže zběsile chrly do vzduchu jednu raketu za druhou, aby rozsávaly v řadách nepřátel smrt. Rakety byly odpalovány v okamžiku, kdy je automatický systém naložil na rampu, a jelikož se jejich cíle nacházely stále blíže a blíže, explodovaly prakticky ihned po výstřelu.

Merdith běžela před Ardem. Prašný prostor mezi vnější zdi a vnitřními bunkry byl plný prachu, kouře a hořících Zergů, kteří padali z nebe jako černý sníh. Na četných místech se ze země kouřilo od kyselinových cákanců. Ardo ženu rychle následoval. Ještě nikdy jim nepřipadala ulička mezi nimi a komplexem vnitřních bunkrů tak dlouhá.

Ardo vyskočil na chodník, který se líně vinul kolem komplexu. Za běhu se podíval na oblohu, aby se mohl zoufale krýt.

Obranné věže nad jeho hlavou byly pokryty bublající vrstvou četných kyselinových chuchvalců. Dvě z nich už měly konstrukci natolik narušenou, že se začaly prohýbat pod vlastní vahou. Obloha za nimi připomínala valící se zeď ohně a kouře, kterou tu a tam, a hlavně zcela chaoticky a nepochopitelně prosvítaly záblesky denního světla.

Bunkr stál přímo před nimi. Jeho hlavní poklop byl otevřený. Ardovi se zdálo, že ve vchodu někdo stojí a mává na ně. Pak to zaslechnul - zvuk, který tak dobře znal. Znělo to jako hromobití, jež se přehňalo nad jejich hlavami a přehlušilo hluk zoufalé bitvy na zemi. Podíval se nahoru.

Záchranné lodě! Během sestupu do atmosféry za sebou zanechávaly na nebi rozžhavené krvavé rýhy. Oblohou se prohnaly lodě Synů Korhalu. Jejich ohnivá stopa zcela jednoznačně mířila do vesmírného přístavu Mar Sara na západě. Během krátké chvilky by měly přistát na zemi, kde budou během nakládání civilistů zdaleka nejzranitelnější.

Čas. Potřebovali více času...

Z každé strany bunkru náhle zarachotily ve střílnách pulsní pušky. Otřesený Ardo se vzpamatoval a pokračoval v

cestě. Skočil do průchodu. Nějaké ruce ho popadly a vtáhly dovnitř. Jeho nohy se sotva dostaly přes práh, když dveře ztěžka dopadly a zabouchly se.

Ardo hbitě vyskočil nahoru. Z jedné ze střílen kropila blížící se Zergy Merdith. Dovnitř ho vtáhnul Bernelli, cosi na něj nesrozumitelně ječel a pohotově založil pušku do druhé střílny.

Ardo rychle zaujal pozici vedle Bernelliho a pak se průzorem podíval na peklo před nimi.

Přes vnější zdi komplexu se valili hydaliskové. Poslali jich do minového pole tolik, až všechny nástrahy odpálili a dále už nemělo co bouchat. Kolem komplexu musí ležet tisíce mrtvých, ale noví stále přicházeli. Teď se přes zdi valili jako odporná vlna a hromadně se hrnuli k bunkru.

Taktický kanál nepřestával cosi chrčet.

"Xiang, ohlas se!"

"Xiang dostali, poručíku! Musíme odsud vypadnout! Neudržíme je!"

Bernelli během střelby nepřestával řvát. Ardo se k němu přidal. Pod helmou se ve zběsilé kakofonii misil hrdelní řev Bernelliho, jeho vlastní a také rachot zbraní, které z hlavní rozsávaly polibky smrti.

Přivaly temného běsu se snažily postupovat stále kupředu i přes mrtvá těla padlých spolubojovníků. Soustředěná palba však dokázala útočníky na chvíli zastavit. Před obránci se kupila hromada mrtvých a zdálo se, že se nepříteli nedaří proniknout k bunkru blíže.

"Melníkove! Slyšíte mě?"

Ardo vyhodil prázdný zásobník, a aniž by spustil prst ze spouště, hbitě zastrčil do zbraně novou municí. "Máme tady nějakou práci, poručíku!"

"Jdeme k vám!"

"Cože?"

"Stahujeme se k vaší pozici!"

"Rozumím!" odpověděl Ardo vážně. "Bernelli, kryj nás! Jdu k zadnímu vchodu!"

Ardo se přesunul do zadní části bunkru. Skrze průzory vlevo zahlédl plácek se zaparkovanými vozidly. Za nimi stály na každé straně velitelského centra dva bunkry. Levý bunkr patřil Xiangovi, ale teď byl plný hydalisků. Ardo sledoval, jak zuřivě trhají jednotlivé ocelové pláty, i když bunkr hořel. Sbohem, Xiang, pomyslel si Ardo.

Hydaliskové trhali také bunkr vpravo, kde se však znenadání rozsvítlo jasné, oslňující světlo. Cutter, uvědomil si Ardo. Valící se plameny z řířebatovy plazmové zbraně postupovaly stále blíž. Ardo strčil zbraň do střílny a odstřelil hydalisky, kteří se snažili obstoupit jeho vlastní bunkr a dostat se co nejdříve k cíli. Na poslední chvíli Ardo stisknul mechanismus a zadní vchod otevřel.

Dovnitř vletěla Breanne a za sebou táhla bednu i s Jansem. Oba ztěžka dopadli i s bednou na podlahu. V otevřených dveřích stál Cutter a plazmou spaloval několik dotírajících hydalisků. S poslední dávkou vkročil do bunkru. Prakticky v témže okamžiku Ardo praštil do tlačítka na uzavření vchodu.

Teď pálii kolem bunkru ze všech pozic a do všech směrů. Prostor pokrývala souvislá vrstva mrtvol, která místy dosahovala neuvěřitelné výšky.

Znenadání Zergové útok zastavili. Hydaliskové se stáhli do stínu vnitřní základny komplexu. Během několika okamžiků nebylo do čeho střílet, a tak vojáci palbu zastavili.

"Hej, co se děje?" dožadoval se vysvětlení Cutter. "Snad to nevzdávají?"

Poručík Breanne ztěžka oddechovala. Ardo si nebyl jistý, jestli to je únavou nebo napětím. "Kdepak, Zergové se nikdy nevzdávají. Jen přeskupují jednotky... sbírají síly. Jakmile budou připraveni, vyrazí do útoku a přijdou si pro nás."

Bernelli se nervózně zasmál. "No, hlavně když neprohráváme."

"Ale my prohráváme," řekla Breanne. Pak si vytáhla ochranný štít helmy a přes krátce střižené vlasy si promnula zátylek. "Jakmile se připraví a vyrazí, do deseti minut nás všechny dostanou. Viděl jsi ty záchranné transportéry, které letěly na Mar Saru? V tento okamžik by měly být všechny na zemi a ládovat do nákladových prostor civilisty. Jenomže na zemi jsou také nejzranitelnější a garantují vám, že ani kdyby byli sebery chlejší, dříve jak za čtyřicet minut se do vzduchu prostě nedostanou."

"Takže?" pokrčil rameny Bernelli. "Tihle zergští slimáci se do přístavu nedostanou dříve než za jeden den, natož pak za hodinu."

"Nejde o pozemní jednotky," zavrtěla hlavou Merdith, "ale o jejich letce - mutalisky. Jediná věc, která je může zdržet, je tato bedna. Jakmile ji Zergové zničí, letci se okamžitě vrhnou na vesmírný přístav a celá naše snaha byla úplně zbytečná."

"Musíme je udržet aspoň čtyřicet minut," řekl Ardo. "Podělaných čtyřicet minut."

"Jo," přikývla Breanne. "Deset minut zvládneme, ale kdo se postará o těch zbývajících třicet?"

"Já."

Všichni se otočili.

Byl to Jans.

"Já se postarám o těch třicet minut," řekl technik chladně. "Ale potřebuji pomoc."

Bernelli se podíval skrze průzor. "Hej, myslím, že se někam chystají!"

"Potřebuji se dostat do jednoho SCVéčka!" řekl Jans. "A to co nejrychleji."

Breanne se na chvíli zamyslela, pak se rozhodla. "Cuttere, Melnikove! Slyšeli jste ho! Pomozte mu do SCVéčka!"

"Něco se tam určitě děje!" řval Bernelli.

Ardo rázně otevřel přední vchod. Cutter vyběhl s vážnou tváří ven. Hned za ním vyrazil Jans. V porovnání s mariňáky v bitevní zbroji vypadal v obnošených montérkách oťřeseně a strašlivě zranitelně. Skupinu uzavíral Ardo. Zaklapnul si ochranný štít helmy, která ho stejně před Zergy neochránil, přikrčil se a následoval Cuttera.

Celý prostor byl vystlán roztrhanými a zmrzačenými těly zergských útočníků. Nebyl však čas se nad tím pozastavovat. Všichni tři sprintovali k zaparkovaným vozidlům a klopýtali na slizké zemi.

Nejbližší SCVěčko se tyčilo vedle hořící budovy tovární linky. Jans doběhl ke vstupnímu poklopu, který se otevřel s příjemným zasyčením plně funkční hydrauliky. "Jedem, jedem!" povzbuzoval je nervózně Cutter. Jans se postavil na stupačky a zaujal pozici v řídící kabině. Vstupní poklop se začínal pomalu zavírat. " Už jdou!" hlásila na komunikační lince Breanne. Ardo je viděl. Vyrazili kupředu okolo továrny, přes kasárenskou zeď a okolo velitelského centra. Byli úplně všude.

"Co máme dělat teď?" dožadoval se po technikovi odpovědi Cutter.

"Padejte zpátky! Rychle!" odpověděl Jans. "A nechat tě tady?" Ardo byl otřesený. "Prostě to udělejte a kryjte mě tak dlouho, jak to jen půjde!"

Ardo neměl čas se s ním hádat. Společně s Cutterem se rozběhli zpátky k bunkru. Sledoval, jak se ze všech stran bunkru vysunuly ze střílen smrtenosné hlavně gaussových pušek a spustily symfonii smrti. Otevřeným prostorem se hrnuli kupředu hydraulické a snažili se proniknout až k bunkru. Tvrdé, průrazné ostny jejich krunýřů byly hrozivě naježené a připravené okamžitě vystřelit.

Ardo proskočil vchodem do bunkru v okamžiku, kdy hydraulické zaútočili. Otevřeným vchodem proletělo dovnitř několik ostnů, které projely pancířem Ardovy zbroje jako nůž máslem. V Ardově noze explodovala surová bolest. Osten prošel skrz jeho nohu a zůstal z neo-celové zbroje hrozivě trčet.

Ardo se sesunul s bolestivou grimasou na zem. Cutter ho mohutnými rukama popadnul a pomohl mu opět vstát.

"Žiješ?"

Ardo zamrkal a pro jistotu se na nohu nepodíval. "Zatím jo."

Oba zaujali palebné pozice a s hrůzou čekali, co přinesou příští minuty.

Pláštěm bunkru oťrásl přival tisíců průrazných ostnů. Bylo to hromobití smrti, které opakovaně a vytrvale bušilo do kovového exoskeletu. S každým zásahem kyselinou napuštěného ostnu odlétl z pláště bunkru kus ocele.

"Bijte je! Bijte je všechny, nebo nás dostanou!" zuřila Breanne. Ocelové pláty nad jejich hlavami se začaly nebezpečně prohýbat, ve stropě se objevovaly malé důlky od jednotlivých ostnů.

Ardo zoufale pálił, když v tom postřehl, jak se SCVěčko začíná hýbat.

Zdálalo se, že pobíhající Zergové si SCVěčka vůbec nevšímají. Zřejmě se tak soustředili na bunkr, že osamocenému stroji nevěnovali jakoukoliv pozornost.

Kdyby se mi tak podařilo dostat k jednomu ze vznášedel Vulture, napadlo Arda v zápalu boje. Možná by se mi podařilo proklouznout... možná bych mohl...

Pak zavrtěl hlavou. Kdo by musel zemřít, aby on mohl žít? Kolik lidí by kvůli jeho útěku zemřelo, když jeho vlastní život může tolik životů zachránit? Nikdo se nikdy nedozví, kým byl nebo proč tady byl. Lidé, kterým na něm aspoň trochu záleželo, se nikdy nedozví, jak a kde skončil. Bez ohledu na to, co mu Konfederace řekla, Ardo teď aspoň věděl, kým vlastně je. Jen několik málo hodin před smrtí našel sám sebe a mohl své já nabídnout také ostatním.

SCVěčko se přesunulo k bunkru, kde si Jans předem položil zásobu rezervních ocelových plátů. Ardo se podíval, jestli to takhle měl technik celou dobu naplánované. Jans zvedl masivními pažemi stroje jeden z plátů, podíval se na bunkr, našel nejpoškozenější místo a novým plátem slabinu zakryl. A zatímco jednou mechanickou paží plát přidržoval na místě, druhou spustil plazmovou svářečku a začal konstrukci posilovat.

Zergové si museli uvědomit, co Jans dělá. Několik hydrauliků se vrhlo na SCVěčko.

Cutter a Ardo to však viděli a ihned na ně zaměřili palbu. "Řekl, že ho máme krejt!" procedil Cutter s upoceným výrazem ve tváři. "Ale jak to máme jako udělat?"

Jans fanaticky pokračoval v práci a co nejrychleji připevňoval na bunkr další a další pláty. Mariňáci ani na chvíli nepolevili, vytrvale častovali útočníky smrtícím proudem olova a zkušeně pacifikovali jednu vlnu hydrauliků za druhou. Bitva se dostala do fáze agonizujícího patu. Ardova puška byla úplně rozžhavená a páliła i v obměněných rukavicích. Nějakým zázrakem se Jansovi dařilo bunkr opravovat stejně rychle, jako ho hydraulické ničili.

"Hej! Myslím, že to funguje!" zasmál se Beraelli. "Myslím..."

"Ale ne!" zařval zuřivě Ardo.

Jans nemohl vidět, jak se nepřítel blíží k SCVěčku. Několik hydrauliků se zaměřilo na opravující stroj, který vážně poškodili. Přesto však fungoval. Vlna útočníků se prodrala až k Jansovi. Technik se je snažil mohutnými mechanickými pažemi ze sebe setrást, ale i tak se Zergům podařilo stroj i s Jansem odtáhnout z dohledu obránců ukrytých v bunkru.

"Dostali Jans!" ozval se Cutter. "Jestli o něho přijdeme, tak jsme v háji!" zakřičela Breanne.

Cutter strašlivě zařval, otevřel dveře bunkru a vrhl se ven.

Vyjma střílen bunkru začaly náhle vše okolo spalovat plameny rozžhaveného plazmatu. Ardo však neměl čas sledovat, co se děje venku. Koutkem oka zahlédl siluetu Cutterovy rozložené postavy, která se pohybovala mimo bunkr a všude kolem sebe rozsávala spalující smrt.

Ardova puška najednou ztichla. Vyhodil prázdný zásobník a do bedny nad hlavou sáhnul pro další.

Žádný tam nebyl.

"Došla mi munice!" zakřičel Ardo.

Breanne mu hodila zásobník. "Šetři, mladej. Všem nám dochází!"

Založil zásobník a opět zaujal palebnou pozici.

Cutter byl pryč.

Ardo se zoufale podíval skrze střílny, ale velkého muže nikde neviděl. "Jansi!" zeptal se přes komunikační kanál. "Kde je Cutter?"

"Jsou... je mrtvý... jsou všude kolem mě! Tohle nezvládnou..."

Breanne ustoupila od střílny. Jeden z ostnů útočících hydraulisků pronikl úzkým průzorem a prorazil čelní štít poručíkovy bitevní zbroje. Lehce jí projel hlavou a přišpendlil její bojovou helmu k neoocelové konstrukci bunkru. Poručík L. Z. Breanne stála i po smrti.

Ardo se podíval na Bernelliho a pak na Merdith. "Jdu ven zachránit Janse. Možná se nám podaří získat čas. Bernelli, zůstala ti ještě nějaká munice?"

"Jo," povzdechnul si.

Ardo se podíval na Bernelliho a pak na Merdith. "Postará se o tebe."

Přikývla a podívala se stranou.

"Uvidíme se tam nahoře," rozloučil se s oběma Ardo a obrátil se k zadnímu východu.

"Hej, vojáčku!"

Obrátil se zpátky k Merdith.

"Prosím, Ardo!" plakala. "Neopouštěj mě!"

"Děkuji, vojáčku," řekla.

Pak stisknul uzávěr dveří.

Puška reagovala v jeho trénovaných rukou okamžitě. Konfederace jej vycvičila dobře. Bleskurychle zaměřoval jednotlivé cíle a dařilo se mu udržovat si od hydraulisků potřebný odstup. Soustředěnou palbou se mohl přesouvat k SCVěčku. Stál tam na poli zkázy a zdálo se mu, že všechno vnímá mnohem citlivěji. Svět kolem něj byl najednou jasnější, než si dokázal vybavit za poslední roky, možná za celý život. V tom okamžiku bylo vše: hrůza, kterou stále udržoval na uzdě, i kouř nad komplexem, jenž zdobil šerící se soumrak světloučkami ohnivých jisker. Zvuky. Zápach. Všechno se zdálo neuvěřitelně živé.

Ardo byl konečně sám sebou. Věděl, že získal něco, co mu nemůžou nikdy vzít: nejcennější vítězství, které se nedá dosáhnout na žádném opravdovém bitevním poli.

Když mu došla munice, Ardo pohlédl k nebi. Transportní loď, nacpané k prasknutí zachráněnými lidskými životy, stoupaly k obloze a ztrácely se v západu slunce. Byly jich stovky, možná tisíce. Nikdy se nedozvědí, kdo tady bojoval za jejich životy. Nikdy nebudou vyslovovat a opěvovat jeho jméno. Jen on sám si bude vychutnávat svůj triumf.

Když jej oklopil temný závoj smrti, Ardo se naposled usmál.

Stopy výsadkových lodí... všechny byly zlaté.

Tracy Hickman

StarCraft - Rychlost temnoty

1. vydání

Anglický originál StarCraft - Speed of Darkness

vydaný POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

Překlad Robert Major

Obálka Bili Petras

Grafická úprava obálky René Baličky

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odborní poradci Martin Simek aka Unimatrix325 a Michal Lukáč aka Dragon lord - <http://scgame.wz.cz>

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Print jako svou 82. publikaci

Ostrava 2007

Tisk Printo, s.r.o. Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč

Copyright © 2002 by Blizzard Entertainment

Translation © Robert Major

Cover art by Bili Petras

ISBN 978-80-86354-82-8